

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
DECIZIA PENALĂ NR.748
Sedința publică din data de 25.05.2021
Curtea constituită din:
Președinte: Mihai Valentin
Judecător: Costache Elena Raluca
Grefier: ECD

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, a fost reprezentat de procuror.

Pe rol se află pronunțarea asupra apelurilor declarate de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE** precum și de **inculpații C. M. și M. A. și persoanele interesate C.G. M.A., M.A. SC R. E. P. SRL, E.C.SRL și D.N.** împotriva sentinței penale nr.367/06.03.2019 pronunțate de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr.(..).

Dezbaterile pe fondul cauzei au avut loc în ședința publică din data de 27.04.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, în baza art.391 A.1 C.proc.pen., a stabilit data pronunțării la 11.05.2021, ulterior amânând pronunțarea la data de 25.05.2021, când în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

CONSIDERENTE:

Deliberând asupra apelurilor penale de față, reține următoarele:

Prin sentința penală nr.(..)/06.03.2019, Tribunalul București - Secția I Penală, în baza art.289 cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000, art.19 din Legea nr.682/2002 și art.5 C.pen. l-a condamnat pe inculpatul M.A. la pedeapsa de 5 ani închisoare și 5 ani interdicția drepturilor prev. de art.64 lit.a, b C.pen. conform art.65 A.2 C.pen.

În baza art.29 A.1 lit.a, b din Legea nr.656/2002 cu aplic. art.19 din Legea nr.682/2002 l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 5 ani închisoare și 5 ani interdicția drepturilor prev. de art.64 A.1 lit.a, b C.pen. conform art.65 C.pen.

În baza art.17 A.2 C.proc.pen. rap. la art.16 lit.f C.proc.pen. a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului pentru infracțiunea prev. de art.326 C.pen. cu aplicarea art.5 C.pen. 2009.

A constatat că faptele deduse judecății sunt în concurs real cu faptele ce au făcut obiectul dosarului nr. în care s-a pronunțat sentința penală nr. a Curții de Apel București, definitivă la data de 14.07.2016 prin decizia nr.(..) a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pedeapsa rezultantă aplicată fiind de 5 ani și 10 luni închisoare și 5 ani interdicția drepturilor prev. de art.66 A.1 lit.a, b, g C.pen. conform disp. art.68 A.1 lit.c C.pen.

A repus în individualitatea lor pedepsele aplicate prin sentința penală nr.(..) pronunțată de Curtea de Apel București, definitivă prin decizia penală nr. a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

- pedeapsa de 5 ani închisoare aplicată pentru infracțiunea prev. de art.289 A.1 C.pen. cu aplicarea art.5 C.pen.;

- pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată pentru infracțiunea prev. de art.367 A.1 C.pen. cu aplic. art.5 C.pen.

În baza prev. art.33 A.1 și 34 A.1 lit.b C.pen. a contopit pedepsele aplicate prin sentința penală nr.(..) cu pedepsele aplicate în prezenta cauză în pedeapsa de 5 ani închisoare la care adaugă un spor de 3 ani, în final inculpatul urmând să execute pedeapsa de 8 ani închisoare și 5 ani interdicția drepturilor prev. de art.64 A.1 lit.a, b C.pen. conform art.65 C.pen.

A făcut aplicarea art.71-64 lit.a, b C.pen. aplicabilă din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare până la terminarea executării pedepsei.

În baza art.118 lit.e C.pen. rap la art.289 A.3 C.pen. a confiscat de la inculpat suma de 3.303.333,29 lei (c/val bunuri amenajare construcție) și suma de 22.009,18 lei (retragere card BT ...), în total suma de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 euro curs 2012).

În baza art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap la art.256 C.proc.pen. a dispus restabilirea situației anterioare privind imobilul situat în comuna CJ, str. M, nr.(..) cu consecința desființării contractului de vânzare/cumpărare autenticat sub nr... la B.N.P.A. T.C. și I.R..

În baza art.404 lit.c C.proc.pen. în vederea asigurării confiscării speciale menține măsura sechestrului asigurător aplicat prin ordonata din 07.07.2016, până la concurența sumei de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 euro) asupra următoarelor bunuri imobile:

- imobil situat (..), format din teren intravilan cu o suprafață de 5.2 mp, nr. cadastral (..) și construcția edificată pe acest teren cu destinație locuința unifamilială (S + P + IE + M) împrejmuire și utilități cu nr. cadastral (...);

- teren în suprafață de 9.332 mp situat în (..).

- teren în suprafața de 1.834 mp și construcție de 59 mp, situate în (...).

A respins cererile formulate de M.A. și M.I., semnatarii contractului de vânzare/cumpărare autenticat sub nr.(..) la B.N.P.A. T.C. și I.R., convenție desființată conform dispozițiilor art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap. la art.256 C.proc.pen.

A constatat că inculpatul a fost reținut/arestat preventiv în perioada 20.12.2011-21.12.2011 22.12.2011-16.01.2013, 14.07.2016-17.12.2018 (liberat condiționat din executarea pedepsei de 5 ani și 10 luni), 01.03.2016, 16.06.2016 - 12.10.2017.

În baza art.290 A.1 C.pen. cu aplicarea art.5 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000 l-a condamnat pe inculpatul C.M. la pedeapsa de 2 ani închisoare și 2 ani interdicția drepturilor prev. de art.64 lit.a, b și c C.pen. conform art.65 C.pen.

În baza art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 4 ani închisoare și 2 ani interdicția drepturilor prev. de art.64 lit.a, b, c C.pen. conform art.65 C.pen.

În baza art.17 A.2 C.proc.pen. rap. la art.16 lit.f C.proc.pen. a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului pentru infracțiunea prev. de art.322 C.pen. cu aplic. art.35 A.1 C.pen. și art.5 C.pen. 2009.

În baza art.33 A.1 și 34 A.1 lit.b C.pen. a contopit pedepsele aplicate în cauză inculpatul urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare și 2 ani interdicția drepturilor prev. de art.64 A.1 lit.a, b, c C.pen. conform art.65 C.pen.

A făcut aplic. art.71-64 lit.a, b, c C.pen. aplicabilă din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare până la terminarea executării pedepsei.

În baza art.118 lit.e C.pen. rap. la art.290 A.5 C.pen. 2009 a confiscat de la inculpat suma de 3.303.333,29 lei (c/val bunuri amenajare construcție) și suma de 22.009,18 lei (retragere card BT 19.04.2011), în total suma de 3.525.342,47 lei (echivalentul sumei de 750.642 euro curs 2013).

În baza art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap. la art.256 C.proc.pen. a dispus restabilirea situației anterioare cu consecința desființării contractului de vânzare/cumpărare autenticat sub nr. (..) de B.P.N. R.I.D. privind terenul în suprafață de 69,159 mp situat în extravilanul comunei (..).

A dispune anularea convenției de custodie intervenită la data de 15.05.2013 între SC R.E.C. și SC E.M. prin care s-a disimulat natura infracțională a bunurilor menționate în cuprinsul ei, conform dispozițiilor art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap. la art.256 C.proc.pen.

A dispus anularea unui număr de 76 facturi fiscale falsificate întocmite de SC R.E.P. către SC E.M. SRL: facturile nr. 117, 119, 131, 133, 135, 137, 141, 144, 148, 151, 154, 157, 166, 167,

169 - 173, 176 - 179, 182 - 192, 194 - 198, 208 - 211, din perioada ianuarie - decembrie 2013 (aflate în vol. 6, filele 262 - 411).

A constatat că inculpatul C.M. a fost reținut 24 ore – 1.03.2016, arestat preventiv 18 zile, de la 27.06.2016 - 14.06.2016, perioadă ce se va deduce din durata pedepsei aplicate.

În baza art.404 lit.c C.proc.pen., în vederea asigurării confiscării speciale a menținut măsura sechestrului asigurător aplicat prin ordonata din 07.07.2016, până la concurența sumei de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 euro curs 2013) asupra următoarelor bunuri imobile:

- teren în suprafața de 450 mp situat în comuna CJ, județ Ilfov, nr. cadastral/ (..) înscris în cartea funciară nr.(..) UAT CJ, achiziționat în baza contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr.426 din 14.02.2008 la B.P.N. M.V. (valoare 25.000 lei echivalent 5.643 euro);

- teren în suprafață de 5.000 mp, situat în comuna (..);

- teren în suprafață de 69.159 mp situat în comuna (...).

În baza art.274 C.proc.pen. a obligat inculpații la plata cheltuielilor judiciare către stat: M.A. - 1.500 lei (200 lei urmărire penală), C.M. – 1.000 lei (200 lei urmărire penală).

Onorariu avocatului din oficiu pentru inculpatul M.A. a fost avansat din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

- **M.A.**, cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită prev. de art.289 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000, spălare de bani prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 și fals în declarații, prev. de art.326 C.pen., în final cu aplicarea art.5 C.pen. și

- **C.M.**, cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de dare de mită, prev. de art.290 C.pen. cu referire la art.6 din Legea 78/2000, spălare de bani prev. de art.29 A.1 lit. a și b din Legea nr.656/2002 și fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată (78 de acte materiale), prev. de art.35 A.1 C.pen., rap. la art.322 C.pen., în final cu aplic. art.5 C.pen.

În sarcina inculpatului M.A. s-a reținut în fapt că:

- în perioada noiembrie 2010 - martie 2012, a pretins în mod direct și a primit pentru sine de la inculpatul C.M., în calitate de reprezentant al societății SC R.E.P. SRL (CUI ..), bunuri în valoare de 3.303.333,29 lei și suma de 1.762.520,03 lei, în total 5.065.853,32 lei, în scopul de a-și îndeplini atribuțiile de serviciu și în legătură cu acestea, în calitatea de funcționar public, primar al comunei CJ, ca autoritatea executivă, conform dispozițiilor art.61 - 63 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în raport de relațiile comerciale dintre comuna .. și societatea SC R.E.P. SRL (în legătură cu cele 8 contracte subsecvente arătate în expozitiv inclusiv aprobarea și achitarea sumelor aferente acestor contracte, către societatea R.E.P.) - art.289 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/200;

- în data 30.04.2013 a încheiat în calitate de vânzător contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(..) la B.N.P.A. T.G. și I.R., cu privire la imobilul situat în comuna (..) prin care a transferat în mod fictiv proprietatea acestuia, imobil amenajat și utilat folosind sume de bani și bunuri (inclusiv incorporate în imobil) ce fac obiectul infracțiunilor de luare și dare de mită (materiale de construcții, obiecte sanitare, obiecte de mobilier și sume de bani, toate în valoare de 5.025.983,49 lei), în scopul ascunderii originii ilicite a acestora - art.29 A.1 lit.a din Legea nr.656/2002);

- în data 30.04.2013 a încheiat în calitate de vânzător contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(..) la B.N.P.A. T.P. și I.R., cu privire la imobilul situat în comuna (..) prin care a disimulat adevărată natură a proprietății acestuia, imobil amenajat și utilat folosind sume de bani și bunuri (inclusiv incorporate în imobil) materiale de construcții, obiecte sanitare, obiecte de mobilier, sume de bani, toate în valoare de 5.025.983,49 lei) - art.29 A.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- în data 30.04.2013 cu ocazia încheierii în calitate de vânzător a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(..) la B.N.P.A. T.C. și I.R. a declarat în fals în fața notarului public faptul că a primit integral prețul vânzării (art.326 C.pen.).

În sarcina inculpatului C.M. s-a reținut în fapt că:

- în perioada noiembrie 2010 - martie 2012, a oferit și dat în calitate de reprezentant al societății SC R.E.P. SRL (CUI 26822927), bunuri în valoare de 3.303.333,29 lei și suma de 1.762.520,03 lei, în total 5.065.853,32 lei, inculpatului M.A., pentru ca acesta să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu în calitate de funcționar public, primar al comunei CJ, ca autoritatea executivă, conform dispozițiilor art.61 - 63 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în raport de relațiile comerciale dintre comuna CJ și societatea SC R.E.P. SRL (în legătură cu cele 8 contracte subsecvente arătate în expozitiv inclusiv aprobarea și achitarea sumelor aferente acestor contracte, către societatea R.E.P.) - art.290 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000).

- a încheiat convenția din data de 16.04.2013, prin care inculpatul C.M. și soția acestuia C. Georgeta se obligă să vândă în viitor societății SC R.E.P. SRL terenul în suprafață de 69.159 mp situat în extravilanul comunei CJ, tarlăua 24, parcela (..), jud. Ilfov identificat cu nr. cadastral (..), înscris în cartea funciară nr.(..) la O.C.P.I. Ilfov - Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Buftea, convenție prin care a disimulat adevărată natură infracțională a sumelor de bani menționate în cuprinsul ei sub forma unui antecontract de vânzare-cumpărare, în care aceleași sume de bani reprezintă în mod disimulat și mincinos contraprestația unei părți în schimbul obținerii dreptului de proprietate asupra unui teren ce aparține celeilalte părți, în realitate sumele fiind date cu titlu de mită inculpatului M.A. - art.29 A.1 lit.a din Legea nr.656/2002);

- a încheiat convenția din data de 15.05.2013 prin care a disimulat adevărata natură infracțională a bunurilor menționate în cuprinsul ei, sub forma unui contract de custodie încheiat între societățile SC R.E.P. SRL în calitate de proprietar și societatea SC E.M. SRL în calitate de custode, în care aceleași bunuri figurează în mod mincinos ca fiind predate în baza convenției, în realitate bunurile fiind date cu titlu de mită inculpatului M.A. (art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002);

- a întocmit în fals un număr de 76 de facturi fiscale prin care a transferat fictiv și a disimulat adevărata natură infracțională a bunurilor menționate în cuprinsul lor, aceleași bunuri figurând astfel în mod mincinos ca fiind proprietatea cumpărătorului, în realitate bunurile fiind date cu titlu de mită inculpatului M.A. (art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002).

Prin încheierea de ședința din data de 21.09.2016, în baza prev. art.345 A.1 C.proc.pen. cu referire la art.346 A.2 C.proc.pen. s-au respins cererile și excepțiile formulate de inculpații M.A. și C.M. ca nefondate și s-a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, dispunându-se începerea judecății.

Situația de fapt prezentată în actul de inculpare a fost susținută de următoarele mijloace de probă: declarații martori, procese-verbale de percheziții efectuate la domiciliile inculpaților care consemnează documentele ridicate cu acest prilej, procese-verbale de identificare bunuri, fotografii, procese-verbale de transcriere convorbiri ambientale, procese-verbale de transcriere a convorbirilor interceptate, rapoarte de constatare, coroborate cu declarații inculpatului M.

S-a arătat că în faza de urmărire penală inculpatul C.a uzat de dreptul la tăcere.

În faza cercetării judecătorești instanța a luat act de precizările inculpaților de soluționare a cauzei în procedura de drept comun și a încuviințat cererile acestora de a da declarații în cauză după audierea martorilor din acte.

S-a menționat că, în raport de faptul că parte din urmărirea penală s-a făcut „în rem” s-a procedat la readministrarea probatoriului, în condiții de contradictorialitate, conform dispozițiilor art.374 A.8 C.proc.pen., apreciind ca fiind necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Prin încheierile de ședință din datele de 21.06.2018, 17.10.2018, 27.11.2018, în aprecierea probatoriului solicitat de cei doi inculpați judecătorul cauzei a avut în vedere dispozițiile art.98 lit.a, c, d C.proc.pen., art.99 A.2 C.proc.pen., art.100 A.2, 3, 4 lit.a, b, d, e, f și art.374 A.7 -10 C.proc.pen., dar și practica judiciară în materie: administrarea probei trebuie să fie făcută de persoana îndreptățită și posibilă, nelegalitatea probelor administrate în faza urmăririi penale poate fi invocată numai în cursul procedurii de cameră preliminară. Prin urmare o dată validată legalitatea probelor în această fază pot fi puse în discuție numai aspecte ce țin de temeinicie, cu

privire la împrejurări de fapt ce rezultă din proba contestată și care, în raport de actul de sesizare a instanței, prezintă relevanță în cauză.

În acest context judecătorul cauzei a constatat ca fiind relevante și necesare depozițiile următorilor martori:

- **E.V** (rezultând din dezbateri faptul că acesta a îndeplinit sarcina de a Pa servicii de diriginte șantier, în calitatea sa de inginer C, la finalizarea amenajării și utilării construcției aparținând inculpatului M, situată în comuna CJ, str. M, nr.(..), județ Ilfov, pe aspecte ce țin de semnarea avizelor de expediție, recepția materialelor de construcție destinate amenajării înglobarea totală/parțială a acestor materiale în construcția din str. M - s-a constatat imposibilitatea audierii acestuia fiind plecat din țară).

- **A.B** - fosta soție a inculpatului M, în măsura în care aceasta nu se prevalează de dispozițiile art.117 A.2 C.proc.pen. - proba a fost apreciată ca fiind relevantă/necesară pe aspectul tranzacției partaj și vânzarea imobilului (..) edificat în timpul căsătoriei cu inculpatul M.A..

- **H.C** - rezultând din dezbateri (depoziția martorului T.V) relevantă pentru verificarea conduitei inculpatului M privitor la licitația organizată în iunie 2010 dar și verificarea sincerității depoziției martorului T.V.

- **M.C** – președintele comisiei de licitație din iunie 2010 – proba relevantă și necesară pentru a lămuri conduita inculpatului M, organizare/derularea licitației, dar și raportul cu martorul Diaconescu și inculpatul C (în considerentele actului de sesizare a instanței existând o serie de aserțiuni ale procurorului privitor la o „pretinsă implicare a inculpatului M în organizarea/derularea și potențialul câștigător al licitației).

În cauză judecătorul fondului a respins reaudierea martorului C.A (audiat în instanță), cu motivarea că o reaudiere a acestuia nu va aduce detalii în plus pentru o convenție ce a avut loc în cursul anului 2012 (martorul declarând în mod expres că nu-și mai amintește c/val sumelor și nici materialele ridicate. A avut în vedere totodată judecătorul cauzei că în faza de urmărire penală martorului i-au fost prezentate facturi și liste cu materiale.

S-au respins de asemenea probele testimoniale privind pe:

- **IM** - soția martorului M.V (probă indirectă), pentru care instanța a făcut în cauză aplicarea dispozițiilor art.381 A.7 C.proc.pen. la data de 11.04.2018 (dispunând citirea depoziției acestui martor, pe care a avut-o în vedere la soluționarea cauzei), rezultând din acte (aspect confirmat de susținerile soției sale) că acesta ar fi plecat din țară (teza probatorie menționată de apărare fiind modalitatea audierii acestuia de procuror).

A avut în vedere judecătorul cauzei faptul că în procedura camerei preliminare nu s-a invocat nelegalitatea probei (pentru nicio depoziție de martor nu s-a pus în discuție incidenta dispozițiilor art.101 C.proc.pen.). Prin urmare în faza cercetării judecătorești pot fi invocate doar aspecte de netemeinicie (Decizia Curții Constituționale a României nr.342/2015 pct.14/15);

- **IP și MP** - identificarea modalității în care a luat naștere asociere a R.D.A motivat de faptul că urmare a percheziției efectuate la sediul SC R s-au ridicat documente (inclusiv asocierea R.D.R A vol.42 d.u.p.) – modalitatea de înființare însemnând parcurgerea unor etape în respectarea unor dispoziții legale, aspecte apreciate de judecătorul cauzei ca nefiind relevante, dispoziții legale cuprinse în legi neputând face obiectul depozițiilor unor martori.

În ședința din 11.04.2018 inculpatul a invocat în temeiul dispozițiilor art.29 din Legea nr.47/1992 excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.381 A.7 C.proc.pen. față de prevederile legii fundamentale (art.24 referitor la dreptul la apărare, art.21 A.3 referitor la dreptul la un proces echitabil, art.124 A.2 privind înfăptuirea justiției, art.16 privind egalitatea în drepturi, art.11 A.2 referitor la apartenența la dreptul intern a Tratatelor ratificate de Parlament, art.20 referitor la Tratatul internațional privind drepturile Omului, dispozițiile art.6 privind dreptul la un proces echitabil stipulat în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale).

Tribunalul a considerat că sunt îndeplinite dispozițiile art.29 A.1 din Legea nr.47/1992 și a sesizat Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.381 A.7 C.proc.pen.

De asemenea prima instanță a admis proba cu înscrisuri:

- solicitarea unor **relații T.E. SPRL** – administrator judiciar SC R.E.P SRL constând în identificarea unor acte (contract/facturi emise de SC R.E.P. SRL către PP C SRL; identificare contract Pare lucrări/vânzări materiale de construcție către persoana fizică G - perioada noiembrie 2010 - martie 2012); centralizator al sumelor achitate cu titlu de salarii (perioada referință noiembrie 2010 - martie 2012);

- **identificarea numărului de carduri bancare** deținute de SC R.E.P. SRL;

- **identificarea plăți** făcute (facturi) de SC R.E.P. SRL către S SRL (perioada de referință noiembrie 2010 - martie 2012).

Inculpatul M.A. a solicitat comunicarea înregistrărilor aferente zilelor în care s-au făcut retrageri numerar de la ATM, BT comunicând că aceste înregistrări nu mai există.

Tribunalul a respins celelalte solicitări privind administrarea probei cu înscrisuri (fie pentru că înscrisurile se regăsesc la dosar, fie pentru că nu erau concludente); inculpatul C a depus la termenul din 10.04.2018, în cadrul cererii de conexare, în referire la dosarul nr.(..).

Inculpatul M.A. a solicitat efectuarea unei expertize contabile privind sumele achitate personal în baza contractelor încheiate cu societățile comerciale conform comenzilor adresate în nume propriu.

Prima instanță a concluzionat că efectuarea unei astfel de expertize nu se impune în cauză motivat de faptul că potrivit mențiunilor din procesul-verbal de percheziție domiciliară s-au ridicat toate documentele (contracte, facturi, avize de expediție, ordine de plată) găsite în locuința inculpatului M (vol.1 filele 439-443 și vol.40 filele 11-17), inculpatul M precizând expres că nu mai are alte documente în posesie privind achiziții de materiale de construcție și alt gen de produse destinate amenajării construcției.

S-a arătat că în dosarul de urmărire penală - vol.39 filele 19-65, 143-160, 176, 181, 212, 261, 289, respectiv vol.48 fila 336 se regăsesc documente precum proiect construcție imobil, contracte/facturi, avize de expediție, ordine de plată cu mențiuni concrete privind diverse produse provenite de la societăți (O.R., ELP, Sc CL, Sc GTM) precum și 45 planșe fotografice.

Cu adresa din 07.08.2018 (vol.5 fila 121) T.E. SPRL, lichidator al debitoarei SC R.E.P. SRL, a comunicat instanței de judecată că deține doar o parte din documentele solicitate de instanță (remise în cauză). A precizat totodată că potrivit adresei nr.(..) a solicitat administratorului special al societății C.M. să comunice relațiile solicitate de instanță și că acesta nu s-ar fi conformat. Judecătorul a considerat că procesul-verbal de predare/primire depus de inculpatul C.M. la termenul din 10.10.2018 în care sunt inserate perioade și file nu lămurește conținutul și natura documentelor predate.

A concluzionat judecătorul cauzei că în cadrul probei cu acte, admisă ambilor inculpați, în măsura în care aceste documente se regăsesc, ele pot fi depuse la dosarul cauzei. În dosarul instanței (fila 40 vol.1) se regăsesc relații T.E. SPRL privind tabelul suplimentar al creanțelor debitoarei SC R.E.P., statele de plată aferente perioadei noiembrie 2010 - octombrie 2011 (filele 123-167), fiind nominalizați angajații SC R.E.P..

A fost încuviințată solicitarea de **emitere a unei adrese către Direcția Națională Anticorupție**, referitoare la interceptările și înregistrările efectuate în dosarul nr.,că au fost sau nu efectuate de S.R.I.

Prin adresa din 11.07.2018 (aflata la fila 113 dosar instanța vol.5) a DNA s-a arătat că în dosarul (..) au fost dispuse măsuri de supraveghere tehnică în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la vremea respectivă, redarea și consemnarea în cadrul proceselor-verbale a interceptărilor telefonice fiind realizate de organele judiciare, respectiv de ofițerii de poliție judiciară din cadrul Serviciului Tehnic DNA.

Din adresa DNA înaintată la 18.04.2018 (f... vol.4) reiese că înregistrările telefonice au fost realizate de către ofițeri S.R.I., care au asigurat doar suportul logistic, actele procedurale de redare a acestor convorbiri fiind realizate de ofițerii de poliție judiciară în conformitate cu art.91³ C.proc.pen. anterior.

S-a respins solicitarea de reaudiere a martorilor S.O și S.O, judecătorul cauzei a dispus, din oficiu, solicitarea unor relații de la P comunei CJ, iar cu adresa din 29.11.2017 P comunei CJ a comunicat instanței suprafețele de teren deținute de martorul S.O în perioada anilor 2003-2008 și amplasamentul acestora.

S-a solicitat înlocuirea martorului E.L cu martorul MM, însă tribunalul a considerat că proba nu este pertinentă și concludentă.

Prin încheierea de ședință din 27.11.2018 instanța a respins cererile privind efectuarea unei cercetări locale dar și a unei expertize în specialitatea construcții. Sunt reluate în cuprinsul sentinței argumentele expuse și în încheierea menționată - judecătorul nu are o specializare în materia construcțiilor și cercetarea locală nu ar releva elemente concludente pentru cauză; lipsa elementelor concrete pentru definirea împrejurărilor de fapt precum și a unor documente ce ar fi constituit obiectivul expertizei construcții, nefiind posibilă în aceste condiții expertiza în specialitatea construcții.

Inculpatul M.A. a solicitat și efectuarea unei expertize criminalistice privind înregistrările ambientale ale discuțiilor purtate de martorul denunțator S.O cu un terț și inculpatul C.M., urmând a se stabili dacă înregistrările sunt autentice/originale sau sunt clone ale unor astfel de înregistrări, dacă au fost alterate/editate în vreun mod și dacă există neconcordanțe între datele interne aferente înregistrărilor și evenimentele înregistrate.

Judecătorul fondului a **exclus înregistrarea ambientală** efectuată de martorul S.O și implicit procesul-verbal de redare întocmit de organul de urmărire penală, arătând că procesul-verbal de transcriere nu conține nicio frază expresă (transcrisă ca atare) din care să rezulte concret că inculpatul C ar fi remis sume de bani inculpatului M. sintagma însă regăsită în cuprinsul considerentelor actului de sesizare, iar pe de altă parte înregistrarea a fost efectuată în 2012, înainte de începerea urmăririi penale, astfel că acțiunea martorului denunțator apare ca o provocare a inculpatului C.M. de natură a procura o serie de probe care să ducă la formularea unor denunțuri. A exclus astfel proba, apreciind că a fost obținută cu încălcarea caracterului echitabil al administrării acesteia.

S-au solicitat totodată **relații Registrul Comerțului** privind momentul radierii S.C.E E.L SRL. La solicitarea inculpatului M.A. s-a încuviințat și **audierea martorei G.C.G.**

Martorul H.C nu a fost audiat pe fondul cauzei, consemnându-se doar poziția acestuia în încheierea de ședință - nu se mai poate prezenta în instanță și nu-l cunoaște pe inculpatul M. Instanța a revenit asupra probei.

La termenul din 30.01.2019 a fost audiată martora B.P

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele:

În fapt, în luna aprilie 2010 inculpatul M.A. exercita funcția de primar al C.J, județul Ilfov.

La data de 23.04.2010 s-a înființat societatea R.E.P., avându-l ca administrator și asociat cu o cotă de participare de 90% pe inculpatul C.M., iar ca asociat cu o cotă de participare de 10% pe martorul D, persoane cu care inculpatul M avea relații apropiate (prieten și naș de cununie).

În luna iunie 2010 la nivelul C.J a fost inițiată licitația publică în vederea încheierii acordului cadru denumit „lucrări de construcții civile – reparații și reabilitare construcții existente și execuție construcții noi” cu o valoare estimată de 9,5 milioane de euro. Documentația de atribuire a acordului cadru a fost întocmită de către martorul G.T, reprezentantul societății E-A.C.O SRL, societate ce avea încheiat un contract cu P C.J pentru acordarea de asistență de specialitate în materia achizițiilor publice. Cu privire la aspectele tehnice ale documentației de atribuire, martorul D a apelat la serviciile martorului P.R, inginer specializat în domeniul construcțiilor.

Procedura de achiziție aleasă a fost licitația restrânsă în regim accelerat în două etape: prima de selectare a candidaților, prin aplicarea criteriilor de selecție și a doua de evaluare a ofertelor depuse de candidații selectați, prin aplicarea criteriului de atribuire. Acordul cadru prevedea încheierea în următorii patru ani a mai multor contracte subsecvente cu societatea câștigătoare pentru 18 obiective de investiții de interes local la nivelul C.J.

Licitația a fost câștigată de asocierea de firme SC R.E.P. SRL,D ACM SRL și RGD A SRL, prin lider de asociere R.E.P. SRL, reprezentată de administrator, inculpatul C.M., urmare căreia s-a încheiat acordul cadru de lucrări nr.(..) din data de 25.08.2010 ce viza executarea celor 18 obiective investiționale prevăzute în cadrul licitației publice.

Societatea R.E.P., fiind nou înființată, nu ar fi putut să îndeplinească criteriile de selecție stabilite în mod obișnuit de autoritatea contractantă pentru un asemenea acord cadru în valoare estimată de 9,5 milioane de euro ce presupunea realizarea a 18 obiective importante în decurs de 4 ani, motiv pentru care s-a optat pentru soluția recurgerii la aceasta asocieră. În acest context a fost contactat numitul IP, administratorul societății Delta ACM SRL, în vederea formării unei asocieri cu societatea R.E.P. SRL pentru participarea la licitația publică organizată de comuna CJ.

S-a precizat că Societatea S.C.D SRL făcea parte din societățile reprezentative în domeniul construcțiilor civile și industriale și avea la vremea respectivă în derulare contracte de lucrări încheiate cu comuna CJ, societatea fiind în măsură să îndeplinească în principiu orice criteriu de selecție cerut (cifra de afaceri, utilaje, specialiști, număr de angajați, etc.) în cadrul unei licitații publice. În cadrul asocierii a mai fost cooptată și societatea RGD A SRL.

S-a mai arătat că deși procurorul susține în actul de sesizare a instanței că procedura de atribuire a acordului cadru ar fi fost monitorizată de A.N.A.F. care ar fi constatat mai multe încălcări ale legislației privind atribuirea contractelor de achiziție publică nu există nicio argumentație concretă pe acest aspect și nici nu a făcut obiectul sesizării instanței.

La data de 25.08.2010 între P C.J, reprezentată de inculpatul M.A., și asocieră de firme R.E.P. SRL, S.C.D SRL și RGD A SRL, prin lider de asocieră R.E.P. SRL reprezentată de administrator, inculpatul C.M., s-a încheiat acordul cadru de lucrări nr.(..) din data de 25.08.2010 ce viza executarea celor 18 obiective investiționale prevăzute în cadrul licitației publice.

Ulterior, în baza acordului cadru în perioada 2010 - 2011 între comuna CJ prin primar inculpatul M.A. și asocieră de firme reprezentate de liderul R.E.P. SRL prin administrator, inculpatul C.M., s-au încheiat patru contracte subsecvente acordului cadru astfel: contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 3.271.607,59 lei, contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 2.525,29 lei, contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.454.654,48 lei și contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.087.914,66 lei.

Toate facturile emise de societatea R.E.P. SRL în baza acestor 4 contracte subsecvente au fost avizate la plată, în virtutea atribuțiilor ce-i reveneau, de inculpatul M.A., care a semnat de asemenea și toate ordinele de plată corespunzătoare facturilor prin care comuna CJ a virat în conturile societății sumele de bani.

În luna ianuarie 2011, la nivelul C.J, s-a desfășurat și procedura de achiziție publică, prin modalitatea cerere de ofertă, pentru încheierea unui acord cadru de lucrări de arhitectură peisagistică în valoare estimată de 3 milioane de euro. Singurul participant la licitație a fost societatea R.E.P. SRL reprezentată de inculpatul C.M., societate ce a fost declarată câștigătoare deși, susține procurorul, nu îndeplinea niciuna din cerințele minime de calificare prevăzute în documentația de atribuire (cifra medie de afaceri pentru ultimii 3 ani să fie de minim 2 milioane de euro, bilanțurile contabile pentru ultimii 3 ani vizate și înregistrate, contracte similare, etc.), în cauza instanța nefiind sesizată cu aceste aspecte.

La data de 16.02.2011 între comuna CJ, prin primar inculpatul M.A., și societatea R.E.P. SRL, prin administrator inculpatul C.M., s-a încheiat acordul cadru de lucrări nr.2373 având ca obiect efectuarea de lucrări de arhitectură peisagistică în comuna CJ. Ulterior, în baza acordului cadru, în cursul anului 2011, între comuna CJ, prin primar inculpatul M.A. și societatea R.E.P. SRL, prin administrator inculpatul C.M., s-au încheiat patru contracte subsecvente acordului cadru astfel: contract subsecvent de proiectare nr.(..) în valoare de 67.352,88 lei, contract subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.112.569,95 lei, contract subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.52,77 lei și contract subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 962.184 lei.

Trebuie precizat că toate aceste activități, în legătură cu cele 8 contracte subsecvente, inclusiv aprobarea și achitarea sumelor aferente acestor contracte, către societatea R.E.P. s-au făcut în calitate de funcționar public, în temeiul atribuțiilor și prerogativelor funcției de primar al C.J, ca autoritate executivă, conform dispozițiilor art.61 - 63 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, respectiv: contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 3.271.607,59 lei, contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 2.525,29 lei, contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.454.654,48 lei și contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.087.914,66 lei, contracte subsecvente acordului cadru de lucrări nr.(..) din data de 25.08.2010 încheiat între comuna CJ și societatea R.E.P.; contract subsecvent de proiectare nr.(..)

în valoare de 67.352,88 lei, contract subsecvent de lucrări nr(..)/08.03.2011 în valoare de 1.112.569,95 lei, contract subsecvent de lucrări nr(..)/08.03.2011 în valoare de 1.522,77 lei și contract subsecvent de lucrări nr(..)/06.07.2011 în valoare de 962.184 lei, toate contracte subsecvente la acordul cadru de lucrări nr.2373 din data de 16.02.2011, încheiat între comuna CJ și societatea R.E.P..

De asemenea trebuie menționat că potrivit raportului de constatare din data de 18.05.2016 întocmit în cauza (vol.1, fila 421) au fost identificate patru ordine de plată emise de comuna CJ și semnate de inculpatul M.A., astfel:

- două ordine de plată în data de 06.07.2011: nr.719 pentru suma de 271.279,47 lei (vol. ..) și nr.720 pentru suma de 12.782,80 lei (vol. ..) sumele aferente acestor ordine de plată fiind decontate în temeiul contractului subsecvent de lucrări nr(..), încheiat între comuna CJ și societatea R.E.P., în valoare de 1.087.914,66 lei ;

- două ordine de plată, unul în data de 06.07.2011 nr.718 pentru suma de 690.960,88 lei (vol. 38, fila 8788) și unul în data de 07.07.2011, nr.721 pentru suma de 36.366,36 lei (vol. 38, fila 8789), sumele aferente acestor ultime două ordine de plată fiind decontate în temeiul contractului subsecvent de lucrări nr(..), încheiat între C.J și societatea R.E.P., în valoare de 1.454.654,48 lei.

Infrațiunile de luare/dare de mită reținute în sarcina inculpaților M și C

Inculpatul M.A. deține în C.J imobilul situat în strada M, nr(..) pentru care, în perioada noiembrie 2010 - martie 2012 a efectuat o serie de amenajări, interval de timp în care SC R.E.P. prin reprezentant, inculpatul C.M., a încheiat o serie de contracte având ca obiect materiale de Cie, aparatura Eă cu 8 societăți comerciale respectiv E L.P, E Parchet, C. C, T.M, O.E, D.B.R, G.D si F.R, bunuri plătite de această societate (conform contractelor/facturilor existente în dosarul cauzei).

În faza urmăririi penale au fost audiați martorii P.R și B.R (reprezentanții societăților E L.P și E Parchet), NI și C A (reprezentanții societății T.M), T.NV (reprezentantul societății G D) și T.G.A (reprezentantul societății F România), martori ce au relatat că inculpatul M.A. a Cdat și primit bunuri de la societățile pe care le reprezentau, cu precizarea expresă că plata acestora va fi făcută ulterior de către societatea R.E.P. (SC E L.P, E Parchet, C. C, T.M, O.E, D.B.R, G.D si F.R).

În cauză, pe parcursul cercetării judecătorești, s-a procedat la audierea acestor martori în respectarea principiului contradictorialității și nemijlocirii.

M.G.A.M (vol. ..) – avocat în cadrul baroului București, a arătat că a acordat asistență juridică, începând cu anul 2008, inculpatului M, în calitate sa de primar al C.J, cu excepția licitațiilor. Cu privire la SC R.E.P. martora a precizat că nu-și mai aduce aminte dacă a întreprins demersuri juridice pentru înființarea acestei societăți, dar a adus o serie de modificări privind actul constitutiv al acesteia, precizând că avea informații că societatea respectivă „aparținea” inculpatului C și martorului denunțator D.

În cadrul dosarului penal deschis în cursul anului 2011 a acordat asistență juridică inculpatului M (fond), iar în cursul anului 2013 l-a asistat pe inculpatul C în dosarul privind o presupusă infracțiune de delapidare și într-o cauză civilă privind procedura insolvenței.

A precizat martora că este sigură că a redactat convenția încheiată între soții C și SC R.E.P. în legătură cu un teren care avea ca principal scop mărirea activului societății.

Cu privire la disputa dintre martorul D și inculpatul C martora a precizat că aceasta s-ar fi datorat retragerilor de numerar a unor sume de bani din SC R.E.P.. Inculpatul C i-a fost prezentat de inculpatul M, percepând relația dintre cei doi ca fiind de prietenie, cultivată încă din perioada copilăriei, inculpatul M având o conduită protectoare față de acesta.

La momentul efectuării percheziției la domiciliul inculpatului M, a precizat martora, nu i s-a permis prezența motivat de faptul că ar fi avut și calitatea de martor în acea cauză. Din afirmațiile inculpatului M, confirmate și de inculpatul C, a înțeles că procurorul DNA ar fi solicitat celui din urmă să formuleze un denunț împotriva inculpatului M, context în care procurorul ar fi promis că nu-l va inculpa în cauză.

Martora a precizat că îl cunoaște pe martorul S perceput ca un apropiat al inculpatului M, conflictele dintre cei doi fiind datorate pretinderii unor sume de bani de către numitul S

În perioada colaborării sale cu inculpatul M martora a precizat ca acesta nu i-a pretins niciodată vreun demers ilegal, dar că în cursul anului 2013 s-a încercat o abordare printr-un intermediar al soțului său, persoană care i-a relatat că inculpatul M a pretins sume de bani pentru a-i facilita soluționarea unei probleme legate de un teren, informație adusă la cunoștința inculpatului care i-a solicitat în mod expres să înceteze orice discuție cu acesta.

În luna aprilie 2013 martora a susținut că a „atestat” declarația soților C referitoare la încasarea sumelor de bani pentru terenul ce urma să intre în activul SC R.E.P., dar și declarația privind încasările sumelor de bani scoase din contabilitate. Martora nu a putut preciza daca s-a achitat sau nu prețul pentru teren „pentru că nu a fost de față”.

C.A., fost administrator al SC M.S, a precizat că menține declarațiile date în cursul urmăririi penale în fața procurorului, precizând că a avut colaborări în plan profesional cu inculpatul C – care deținea și o firmă de pază – începând cu anul 2011. A precizat martorul că prin 2011 sau 2012 a avut o discuție cu inculpatul C referitoare la materialele de construcții avute spre vânzare prin firma SC R.E.P., însă nu a putut preciza suma plătită, dar nu a accoperit integral contravaloarea facturii. A precizat totodată martorul că nu a ridicat în totalitate materialele pentru care a plătit pentru că nu a avut la dispoziție o mașină, iar ulterior acestui moment „nu s-a mai putut pentru că firma a intrat în insolvență”. Această vânzare/cumpărare a fost derulată prin firma M.S.M, iar la un moment dat inculpatul C i-a solicitat ștampila firmei și în fața sa a ștampilat niște facturi - pe care erau inserate coduri de materiale construcții precum gresie și faianță, în număr de 26. pentru care nu a achitat nicio sumă de bani și nu a ridicat niciun material de construcție.

A precizat totodată martorul că procurorul i-a prezentat liste în care erau consemnate o serie de materiale despre care însă nu auzise.

Cu privire la inculpatul M martorul a precizat că nu l-a cunoscut, nu a derulat nicio afacere cu acesta și nu a constatat vreo legătură între acesta și C la momentul derulării vânzării/cumpărării materialelor de construcție.

La sediul DNA a fost citat telefonic, modalitate în care au fost chemați și martorii E, B, M.V - cel din urmă fiind plecat în SUA - și din spusele acestora a înțeles că „procurorul i-a luat cam tare”.

E M.S.M administrator S.C.E C.M SRL, a precizat că își menține depoziția dată în fața procurorului. A deținut în perioada anului 2010 funcția de administrator al S.C.E, având studii doar școala profesională, calitate în care semna la solicitarea martorului E, o serie de documente pe care însă nu le citea. Pe inculpatul C l-a cunoscut prin intermediul martorului E în cursul anilor 2013 - 2014 – inculpatul deținând o firmă de pază – și de la cel din urmă a înțeles că vor achiziționa materiale de construcție de la firma SC R C SRL, despre care nu avea însă nicio informație. A precizat martorul că a semnat un act, pe care însă nu l-a citit – prezentat de procuror și recunoscut de el – și că nu a primit niciun material de construcție de la inculpatul E.P, argumentând că „lucra acolo în curte și nu exista spațiu de depozitare materiale de construcție”. Martorul nu a putut preciza dacă la discuția sa cu inculpatul E.P a fost prezentă și martora T

La sediul DNA s-a prezentat în jurul orei 19:45, luat de pe șantier de doi bărbați care s-au prezentat a fi lucrători de poliție, fiind audiat până la orele 23:00. Audierea s-a derulat prin întrebări/răspunsuri, el semnând declarația fără să o citească. S.C.E E.L SRL era realizată de martorul E și nu cunoaște amănunte legate de existența unui depozit într-o altă locație și dacă martorul C ar fi preluat materiale de construcție de la inculpatul E.P, neavând nici informații despre existența unui contract de custodie intervenit între cele două societăți.

PO A – specialist C SRL.

M.P.O.A specialist C SRL, a precizat că menține în mare parte declarația dată în fața procurorului. Pe inculpatul M l-a cunoscut în cursul anului 2010, prezentat de martorul G moment la care s-a pus în discuție întocmirea de către SC ACO a contractului de consultanță și fișa de date în domeniul achizițiilor publice, în concret organizarea licitațiilor respectiv întocmirea fișelor tehnice pentru oferte din caietul de sarcini. La câteva luni de la finalizarea procedurii, a precizat martorul, a aflat că SC E.P R SRL este firma deținută de inculpatul E.P și care a câștigat licitația. Nu intra în atribuțiile sale de serviciu verificarea îndeplinirii condițiilor de selecție stabilite de autoritatea contractantă, însă a constatat că această societate împreună cu asocierea de firme S.C.D îndeplinea aceste condiții, informație primită de la martorul G. Despre inculpatul M

martorul a afirmat că avea informații că acesta deținea un imobil în C.J, situat în apropierea sediului primăriei, locație în care s-a aflat la un moment dat, fără a putea preciza însă perioada. Cu acel prilej a constatat că era finalizată construcția și a înțeles de la martorul G că investiția financiară se ridica la suma de 2 milioane euro. Legat de acest aspect, privind contravaloarea investiției în imobilul aparținând inculpatului M, martorul a precizat că nu știe cum s-a consemnat în cuprinsul declarației dată în fața procurorului, însă nu a afirmat că inculpatul i-ar fi relatat costul investiției de 2 milioane de euro. Cu ocazia primei vizite făcute inculpatului M în C.J a constatat finalizarea construcției în proporție de 99%, în interior pereții fiind tencuiți, montate podele, existând mobilier. A purtat discuții cu inculpatul M privind materialele de construcție, acesta fiind îndrituit la efectuarea unor verificări privind efectuarea lucrărilor la grădinița, dispensar, sala de sport.

Din afirmațiile martorului G a înțeles că anumite materiale de construcție ar fi fost plătite de SC R.E.P.. A precizat martorul că pe parcursul derulării achizițiilor publice SC R.E.P. a fost reprezentată de martorul denunțator D, conform unei împuterniciri ce i-a fost prezentată.

Despre firma PP.C SRL martorul a afirmat că aparține tatălui său, fiind angajat part-time al acesteia și în virtutea unor contracte de colaborare a întocmit o serie de proiecte tehnice în vederea executării obiectivelor promovate de P C.J. Între această societate și SC R.E.P. martorul a precizat că nu a existat un contract, fără a afirma acest lucru cu certitudine.

Nu poate afirma cu certitudine dacă SC R.E.P. a construit imobilul aparținând martorului G, precizând însă că la un moment dat cel din urmă i-a solicitat să nu mai factureze un proiect întocmit către SC R.E.P. motivat de faptul că ar fi avut o datorie la inculpatul M, urmând să fie compensate creanțele.

Despre E.M martorul a precizat că a fost șef de șantier la imobilul aparținând martorului G situat în București, M în perioada 2012-2014 fiind reprezentant al Corului firmei Sc R.E.P..

Despre inculpatul E.P martorul a afirmat că l-a perceput pe acesta ca fiind administrator al SC R.E.P. însă a realizat că inculpatul M era cel care decidea unde să meargă muncitorii, unde să fie duse materiale, acesta fiind de fapt conducătorul SC R.E.P..

Martorul D a precizat că menține declarațiile date în cursul urmăririi penale. Inculpatul M este nașul său de cununie, natura relației cu acesta fiind definită – la momentul audierii sale – ca fiind neutră. Pe inculpatul M l-a cunoscut în cursul anului 2010, prin intermediul unui coleg A.N.R.M.A.P., dată la care s-a încheiat un contract de execuție lucrări civile, fiind cel care administra în fapt SC A.C SRL. Pe perioada derulării procedurilor după licitația din 2010 – câștigată de asocieria SC D/R l-a cunoscut pe martorul D în calitate de reprezentant al SC R ținând în permanență legătura cu inculpatul M și cu membrii comisiei de evaluare. Impresia martorului a fost că acesta agreea Sc R și că dorea ca licitația să fie câștigată de asocieria D/R fără a putea însă argumenta în concret această afirmație.

A afirmat martorul că este posibil să-i fi relatat martorului M despre „materiale, mobila și marmura luate de R, aflate în imobilul aparținând inculpatului M”. Prima vizită în imobilul aparținând inculpatului M a fost în cursul anului 2011, constatând că imobilul era finisat. După arestarea inculpatului M, inculpatul E.P i-a relatat că pe firma R au fost achiziționate materiale, marmură, onyx și mobila destinate locuinței inculpatului M, afirmație făcută în contextul în care se temea de „pornirea unei cercetări legate de inculpatul M”. Aceste materiale, a precizat martorul, au fost văzute în locuință, martorul dând și o serie de detalii: marmură montată pe podea de culoare bej spre roșu, onyxul de culoare vernil.

Martorul a precizat ca i-a solicitat numitului M – cumnatul său – să nu „perceapă plata unor facturi ca o compensare a unei datorii pe care o avea la inculpatul M - factura emisă de SC PP C SRL - fără a putea preciza contravaloarea acesteia și dacă s-a realizat practic.

L.E. a mai precizat martorul, a fost șeful de șantier și reprezentant al SC R.E.P., pentru construcția sa, coordonând mai mulți muncitori, construcție ce a fost vândută înainte de a dobândi calitatea de suspect/inculpat într-un dosar de evaziune fiscală.

Martora G.CG administrator SC A.O, a precizat că deși figura administrator al acestei societăți, nu era la curent cu activitatea acesteia. Referitor la contractul de consultanță tip abonament cu P C.J activitatea sa consta în faptul că emitea lunar facturi și primea lunar sume de bani fără a putea preciza însă dacă exista un contract între PPC SRL privind eventuale proiecte

tehnice. Cu privire la construcția deținută în București, sectorul 6, martora a precizat că a fost începută înainte de căsătorie, mutarea fiind, cu aproximație, în cursul anului 2012. L.E a fost șef de șantier la această construcție, vândută însă în cursul anului 2015.

Martora B.R reprezentant al SC L.P SRL, a precizat că înțelege să mențină declarația dată în cursul urmăririi penale.

În cursul anilor 2009-2010, împreună cu concubinel său, martorul P, s-au prezentat la sediul primăriei C.J, întâlnire fixată de arhitectul DP, scopul declarat fiind amenajarea locuinței primarului, inculpatul M, în care au fost prezentate produsele și articolele avute spre comercializare. Concluzia întâlnirii și discuțiilor purtate a fost de a remite oferta pentru produsele selecționate ce urma a fi prezentată inculpatului M. După momentul prezentării ofertei s-au încheiat două contracte pentru amenajări pardoseli exterioare - încheiat cu inculpatul M - și interioare - încheiat cu antreprenorul, mai exact SC R.E.P. SRL. După acest moment a urmat facturarea produselor, livrarea lor și executarea montajelor – pardoseli interioare și exterioare – lucrări executate de o altă firmă la reCdarea sa.

Personal s-a ocupat de întocmirea documentației în vreme ce martorul P i-a remis la un moment dat certificatele referitoare la SC R, primite, potrivit afirmației acestuia, de la inculpatul M, iar pe verso acestui act erau mențiuni olografe referitoare la datele de identificare ale societății, respectiv contul IBAN și numele administratorului societății, fără a putea preciza cine a făcut aceste mențiuni. Mențiunea că aceste date au fost furnizate de inculpatul M – scrisul aparținându-i – a fost făcută de P R, concubinel său.

Martora nu a putut preciza dacă a purtat vreo discuție cu inculpatul M legat de adresa de livrare, cert este că aceasta s-a făcut în C.J, str. M. Cu privire la declarația dată în fața procurorului martora a precizat că nu i-a fost sugerată și nu mai poate preciza dacă a afirmat la acel moment că inculpatul M i-ar fi cerut să nu menționeze în contract adresa de livrare a bunurilor, punând însă lipsa sa de rigoare pe seama faptului că „era cu bebelușul său”.

Supravegherea lucrărilor efectuate la imobilul din str. M a fost realizată de martorul P, iar din partea inculpatului M de inginerul Liviu care a efectuat și recepția lucrărilor. Cheltuielile în derularea contractelor s-au achitat integral, existând însă unele întârzieri în plata facturilor, ultima fiind trimisă la sediul SC R.E.P.. În imobilul din str. M a fost o singură dată, constatând că era finalizată sau aproape finalizată mansarda construcției, interiorul fiind finisat și se montau pardoselile, acestea fiind depozitate în interior.

Necesarul produselor livrate s-a făcut în baza măsurătorilor efectuate de arhitect, luându-se în calcul un procent de surplus de 7% în raport cu pierderile inerente din faza montajului, neexistând un exces de produse livrate. A precizat martora că în luna septembrie 2010 s-a emis ultima factura pe numele inculpatului M.

Martora a precizat că exista o politică a firmei ca în cazul produselor speciale livrate, cele personalizate, să solicite acceptul fabricii în situația în care rezulta un exces de produse, fiind primite spre returnare. La inculpatul M, a precizat martora, a existat un exces de un pachet sau două fiind decisă păstrarea lor în șantier pentru „un eventual accident precum spargeri, ruperi, neputând însă preciza cui a aparținut această decizie.

Verificarea pe teren a măsurătorilor efectuate de arhitect a fost realizată de martorul P fără a putea preciza dacă arhitectul a fost sau nu prezent. A precizat în mod expres martora că prin pardoseli exterioare înțelege „pardoseli placate orizontal și vertical din lemn (terase exterioare și pereții verticali exterior de la terase)”.

Martorul P R administrator SC ELP SRL, a precizat că înțelege să mențină declarația dată în cursul urmăririi penale.

Poziția martorului a fost de susținere a depoziției date de B.R confirmând întâlnirea cu inculpatul M, încheierea celor două contracte – contractul cu SC R fiind sugestia inculpatului M – , montarea pardoselilor interioare și exterioare. Martorul nu a putut preciza dacă inculpatul M i-a solicitat sau nu să menționeze în contract adresa de livrare a bunurilor ce au făcut obiectul contractelor. Datele SC R.E.P. și certificatul de înregistrare al societății, a precizat martorul, i-au fost furnizate de inculpatul M, ultimul conținând pe verso mențiuni privind CUI-ul societății și posibil date bancare precum și numele administratorului societății, fără a putea preciza însă cui aparțin aceste mențiuni olografe cu o scriere foarte frumoasă, deducând că scrisul ar aparține

inculpatului. A precizat totodată martorul că a citit declarația dată în fața procurorului însă nu a conștientizat diferențele de nuanță precum un jurist.

Verificarea locației/spațiului (str. M) și efectuarea de măsurători le-a făcut personal, primind din partea arhitectului un plan ce cuprinde suprafețe, ziduri, ușa de intrare, geamuri, documentație posibil modificată pe realitatea din teren. În acest context, a mai precizat martorul, nu a observat să fi existat în afara echipei ce se ocupa de montarea pardoselilor și de inginerul Liviu, alte echipe care să fi purtat salopete inscripționate. Consemnarea declarației date la parchet s-a făcut „după povestirea sa” fără a putea preciza dacă s-a făcut ad litteram. Inginerul de șantier Liviu supraveghea și făcea recepția lucrărilor și a produselor livrate și nu a purtat vreo discuție legată de constatarea sau nu a unui surplus de produse, neexistând nicio discuție între el și inculpatul M pe acest aspect.

Martorul ZAR fost avocat al inculpatului M, asigurând asistența juridică și pentru P.C.J., a arătat că inculpatul M are o personalitate complexă, inteligență peste medie. Când vorbește de mecanismul infracțional pus la punct de către inculpat, a precizat martorul că „înțelege că prin maniera în care folosea o serie de manopere, activități sau acțiuni, reușea să-și fidelizeze oamenii cu care lucra”, convingerea sa fiind aceea că erau membrii unui grup infracțional organizat. În acest context martorul a exemplificat modul de lucru al inculpatului ce consta în recompense materiale, cadouri, excursii sau mese festive. În perioada anilor 2012-2013 a funcționat în calitate de consilier juridic al SC E C SRL, aparținând martorului denunțator D, societate ce a colaborat cu SC R.E.P.. Divergențele juridice dintre cele două societăți s-au datorat nerespectării obligației de plată a SC R privind contravaloarea unor lucrări subcontractate către aceasta societate.

Într-o discuție cu martorul D acesta i-a prezentat o înregistrare audio ce conținea o discuție purtată cu inculpatul E.P., susținând că cel din urmă a afirmat că ar fi primit banii pentru efectuarea plăților (contravaloare lucrări efectuate), cu mențiunea că trebuie să discute cu inculpatul M.

A mai precizat martorul că grupul infracțional organizat, despre care a făcut vorbire, includea funcționari din primărie - secretarul și viceprimarul, T și B

Despre SC R.E.P. martorul a precizat că aceasta a fost înființată pentru a da posibilitate inculpatului M „să-și atribuie contracte în condițiile în care nu avea voie să dețină societăți comerciale”, inculpatul E.P. fiind omul său de încredere, mai precis „o interfață”, societatea fiind condusă în fapt de inculpatul M.

Afirmația din declarația dată în fața procurorului privind plata unor materiale folosite în imobilul aparținând inculpatului M care ar fi fost suportate din fondurile SC R a fost argumentată de faptul că într-un litigiu, aflat pe rolul Tribunalului Ilfov, a văzut o serie de documente, respectiv contracte, acte contabile, facturi privind achiziții de materiale precum parchet și onix, foarte scumpe, materiale ce ar fi fost folosite pentru amenajarea imobilului aparținând inculpatului M conform afirmațiilor martorului denunțator D. A precizat martorul că se afla în biroul procurorului când a fost adus la audieri inculpatul E.P. căruia „i s-a solicitat (de procuror) să dea declarație și să spună adevărul, fără sa-i sugereze formularea vreunui denunț. A precizat martorul că în intervalul în care a acordat asistență juridică nu a fost plătit, apreciind că a fost înșelat de inculpatul M. Martorul a mai precizat că l-a considerat pe inculpatul M un naș mafiot.

Martorul S.O. martor denunțator, administrator SC E C SRL, a precizat că formularea denunțului s-a datorat refuzului efectuării plăților privind contravaloarea lucrărilor subcontractate prin SC E C SRL ce au constat în anveloparea unui bloc pe raza C.J. în cursul anului 2011. Urmare a formulării unei adrese către P.C.J. a aflat că aceste plăți au fost efectuate integral de primărie, fiind mințit de inculpații M și E.P. Relația cu inculpatul M datează din perioada anilor 2003-2004 evoluând de la prietenie la raporturi de naș/fin.

În primăvara anului 2010 inculpatul M i-a solicitat ajutorul pentru înființarea unei firme, alături de un prieten – în persoana inculpatului E.P. – care să aibă ca obiect de activitate lucrări construcții civile și, deși inițial a refuzat, ulterior și-a dat acordul, determinat fiind de procentul de 10% oferit. Numele firmei a fost ales de inculpatul M – SC R.E.P. – societate care a participat la licitație în anul 2011 încheindu-se acordul cadru urmat de mai multe contracte subsecvente pe diverse tipuri de lucrări, printre care figura și cel privind anveloparea blocurilor de pe raza C.J.

Despre martorii G și M martorul a afirmat că aceștia sunt cunoscuți ai inculpatului M și la solicitarea acestuia a fixat o întâlnire cu G și numita E având ca scop stabilirea condițiilor

participării la licitație a firmei SC R.E.P. SRL, aflând în acest context despre întocmirea caietului de sarcini. Inculpatul M i-a solicitat în mod expres ca în obiectul de activitate al firmei SC R să fie inserat și lucrări de canalizare și distribuție apă pentru „a da contractul firmei SC R”.

Legat de cheltuielile privind achiziționarea unor materiale de construcții martorul a precizat că a văzut cu ocazia introducerii cererii de faliment a SC R.E.P., dar și dintr-o plângere formulată pe rolul unei instanțe, o serie de documente, respectiv facturi privind achiziția unor materiale de construcție precum onix, piatră extrem de prețioasă și scumpă, asociind aceste materiale cu imobilul inculpatului M, care „se lăuda că și-ar fi plăcut băile cu acest material provenit de la T.M SA”. În acest context martorul a susținut că aceste materiale ar fi fost plătite din bani proveniți de la firmele subcontractante, urmare a plăților efectuate de acestea. Personal a văzut montat onix-ul pe pereții băii inculpatului M. Faptul că acest material ar fi fost transportat în locuința inculpatului M a fost argumentat de martor prin faptul că a văzut angajați/mașina acestei firme purtând salopete inscripționate. Cu ocazia mai multor vizite efectuate la imobilul aparținând inculpatului M a văzut depozitate în curte materiale de construcție printre care și un parchet foarte scump, apreciat ca atare întrucât este specialist în construcții.

În același context, a mai precizat martorul, a văzut corpuri de iluminat, obiecte sanitare import, tablouri Ee, aparatură și instalații Ee F, motiv pentru care a făcut legătura cu facturile și mențiunile cuprinse pe acestea și aceste materiale. Firma O a precizat martorul, livrează corpuri de iluminat.

Pentru a da greutate afirmațiilor sale martorul a dat detalii despre locul situării imobilului aparținând inculpatului M și amplasament. Relația dintre M și E.P a fost percepută de martor ca fiind de prietenie strânsă, presupunând că înțelegerea dintre cei doi consta în a-și însuși banii datorați subcontractorilor sub forma mitei. Într-o discuție cu inculpatul E.P în care s-a abordat subiectul plății facturilor – discuție înregistrată – E.P a afirmat : „întrebă-l pe finul tău, i-am dat lui”. Părerea sa personală, a susținut martorul, este că în fapt SC R era condusă de inculpatul M motivat de faptul că aceștia urmăreau ca banii din bugetul primăriei să revină acestei societăți, iar această societate a derulat contracte numai cu P C.J.

Martorul a precizat că mita cuantificată, remisă inculpatului M, a fost de 10 miliarde lei, sumă precizată de inculpatul E.P la momentul discuției privind plata facturilor, dar și în raport de susținerea inculpatului E.P făcută într-un dosar de „gestiune frauduloasă” că ar fi dat mită inculpatului M suma de 380.000 Euro în plus față de cele 10 miliarde lei.

A mai susținut martorul că fosta soție a inculpatului M i-ar fi relatat că a fost forțată să meargă cu inculpatul și mama acestuia la notariat și să semneze un act de dispoziție privind imobilul din C.J, discuție pe care a înregistrat-o și a pus-o la dispoziția procurorului. Din aceeași sursă (fosta soție a inculpatului) ar fi aflat că în realitate banii nu s-ar fi remis, scopul vânzării fiind scoaterea de sub sechestru a imobilului. Martorul a precizat că deși era asociat al firmei nu avea acces la documentele SC R, contestând faptul că inculpatul M i-ar fi remis sume de bani pentru finalizarea lucrărilor.

În suplimentul de declarație luat martorului denunțator la solicitarea inculpatul M acesta a detaliat în concret motivația neînțelegerilor ivite între el și inculpatul M precum împrumuturi de sume de bani, derulări de contracte prin firma SC E C SRL. Martorul a reiterat convingerea că SC R a fost înființată prin interpus, respectiv inculpatul E.P, iar interesul inculpatului M a fost acela de a realiza profit în interes personal și nu de execuție efectivă a lucrărilor. A mai susținut martorul că inculpatul M i-ar fi solicitat martorului G să întocmească de o asemenea manieră caietul de sarcini încât licitația să fie câștigată de SC R. Cu privire la înregistrarea făcută cu reportofonul (inculpatul E.P și fosta soție a inculpatului M) predată ulterior procurorului, martorul a susținut că a fost prezentă și fiica sa. A mai precizat martorul că într-o discuție cu inculpatul M, purtată în cursul anului 2010, acesta a precizat că „procentul său de 10% ar fi unul mic deoarece valoarea lucrărilor va fi foarte mare, valoare ce va fi supraevaluată”.

În finalul declarației sale martorul a susținut că argumentul său că inculpatul E.P a remis mită inculpatului M este bazat pe înregistrarea realizată personal și remisă ulterior procurorului.

Martorul S.O a precizat că a avut o relație de prietenie cu inculpatul M din perioada anilor 2008. Neînțelegerile dintre ei au apărut ca urmare a faptului că a refuzat să-l susțină/finanțeze în campania electorală. La începutul anului 2009, a precizat martorul, inculpatul M ar fi solicitat

suma de 2 milioane euro necesară pentru acoperirea cheltuielilor aferente campaniei electorale dar și condiționarea eliberării documentației pentru parcelare pentru o serie de terenuri deținute, de remiterea ½ din terenurile neintabulate, situație pe care a fost nevoit să o accepte, aranjament de care a fost mulțumit deoarece putea să deruleze în continuare contracte cu parteneri interni și externi fără sancțiuni financiare pentru nerespectarea termenelor. Vânzarea terenurilor s-a făcut către inculpatul E.P și un apropiat al acestuia pe nume B fără primirea sumelor aferente vânzării, parte din acestea ajungând ulterior în patrimoniul SC R.

Cu privire la SC R martorul a precizat că din discuțiile cu inculpatul M a înțeles că prin această societate urmau a fi derulate lucrări de construcție edilitare derulate prin intermediul inculpatului E.P și D, apropiați ai primarului.

În cursul anului 2011, la invitația inculpatului M, a efectuat o excursie în Milano la un târg de mobilă, context în care inculpatul s-ar fi plâns că nu i-au ajuns banii pentru cumpărături. Legat de un pretins card SC R ce ar fi fost remis inculpatului M, judecătorul cauzei a insistat ca martorul să clarifice în concret fraza „că nu mi-a spus nimic inculpatul M legat de cardul SC R, în sensul în care să fi aflat modalitatea în care a intrat în posesia acestuia”, martorul a afirmat că „inculpatul a făcut o serie de plăți cu acest card pentru un mobilier destinat locuinței sale”, lucru pe care l-ar fi aflat de la inculpatul M, acesta fiind scopul deplasării în Milano. A precizat totodată martorul că în această excursie ar fi remis suma de 6.000 euro - cu titlu de împrumut - inculpatului M pentru achiziția de mobilier. Prezentă în Milano, a susținut martorul, a fost și martora A.M reprezentanta firmei de mobilier C., care a furnizat mobilierul inculpatului M, acesta fiind și scopul deplasării. Inculpatul M i s-ar fi confesat că parte din bunurile achiziționate pentru imobilul său – edificat în perioada 2010-2011, au provenit de la SC R.E.P. și deseori îl solicita să asiste la descărcări materiale construcții în curtea imobilului, pe care le achita personal la solicitarea inculpatului M.

Era de notorietate, a mai susținut martorul, ca SC R reprezenta interesele inculpatului M, în sensul că această societate funcționa la Cda sa, afirmație argumentată de faptul că a lecturat o serie de documente, aflate în biroul primarului, percepend în acest mod circulația banilor.

Pentru verificarea susținerilor martorului S instanța a solicitat din oficiu relații de la P C.J privind situația terenurilor deținute de acesta. Relațiile comunicate instanței au confirmat faptul că în perioada anilor 2003-2008 martorul a deținut o suprafață de 41,5232 ha din care 38,44535 ha extravilan agricol și 3,07795 ha intravilan agricol, interval de timp în care a înstrăinat o suprafață de 23,9279 ha.

Martora S arhitect/D interior SC C. C. a precizat că în cursul anului 2011, la sediul SC C. C s-a prezentat inculpatul M, însoțit de soția sa, cu intenția expresă de amenajare a unui imobil, inclusiv D interior, respectiv mobilier. Prin amenajare, martora a precizat că înțelege achiziție mobilier și servicii de proiectare arhitectură și D, menționând totodată că a acordat soților M consultanță prin amenajări interioare și exterioare imobilului.

Inculpatul M i-a pus la dispoziție o schiță a imobilului pe care putea efectua măsurători ce presupuneau interiorul și exteriorul pe anumite porțiuni, oferta firmei incluzând și achiziționarea și punerea în plan a mobilierului cumpărat și proiectarea pentru alte piese de mobilier. Mobilierul selectat făcea parte din categoria de lux, parte din acesta fiind ediție limitată.

S-au semnat două contracte, respectiv persoana fizică M și persoana juridică SC R, fiind achitate două avansuri în procent de 50% aferente celor două contracte. Au existat, a precizat martora, mai multe întâlniri cu soții M, prezent fiind și inculpatul E.P, livrările fiind efectuate, conform dorinței exprimate de soții M, până la momentul nașterii copilului acestora.

Martora a fost prezentă la momentul livrării și montării mobilierului în imobilul din str. M, C.J, ocazie cu care a constatat că era finalizată construcția, fiind în stadiul efectuării finisajelor interioare și exterioare. Plățile s-au efectuat de semnatarii contractelor – persoana fizică și juridică.

În deplasarea din Milano martora a precizat că nu s-a achiziționat mobilier, ci doar s-a vizitat un show-room și s-au făcut fotografii, însoțită fiind de soții M, ocazie cu care martora a și reCdat prizele și intrerupătoarele F. A precizat martora că în acest context nu l-a văzut pe inculpatul M să fi folosit un card în efectuarea unor plăți. Martora a precizat că de la momentul comenzii până la momentul predării a ținut legătura numai cu inculpatul M. Livrarea produselor însoțite de procesul-verbal de predare nu a fost însoțită de semnătura beneficiarului.

Peisagistica, a precizat martora, înseamnă amenajare grădină, consultanță pe care a oferit-o inculpatului M. Montarea mobilierului în imobilul aparținând inculpatului M s-a făcut de către specialiști SC C., în prezența inculpatului. Cu ocazia vizitelor în imobilul din C.J a precizat martora că a văzut echipe de muncitori în salopete care făceau amenajări.

Martora NI director vânzări SC T.M, a precizat că înțelege să mențină declarația dată în fața procurorului.

În urmă cu 6-7 ani (2011), a susținut martora, la sediul acestei firme s-a prezentat inculpatul M care și-a exprimat dorința de a efectua finisaje piatră naturală la imobilul proprietatea sa, context în care i-au fost prezentate produsele aflate în depozit precum: marmură, granit, calcar, travertin. Au avut loc mai multe întâlniri pe aceasta temă, în final inculpatul solicitând încheierea contractului cu firma SC R, despre care martora nu a solicitat lămuriri. Inculpatului M i-a fost remis contractul și factura reprezentând contravaloare avans în vederea semnării. După prelucrarea produselor selecționate de inculpatul M s-a procedat la montarea acestora în imobilul situat în C.J, constatând cu aceasta ocazie că imobilul „era ridicat”, dar fără finisaje interioare și exterioare. Firma a mai executat montări de pardoseli interior/exterior și toate documentele – facturi și avize de expediție – au fost remise inculpatului M, negocierea în totalitate a contractului fiind făcută cu acesta.

Martora CA arhitect SC T.M, a declarat că în cursul anului 2010 s-a deplasat în C.J, fiind stabilită o întâlnire cu inculpatul M, ocazie cu care a făcut o estimare (măsurători) a frontului de lucru, întocmirea proiectului, respectiv a spațiului în care urmau a fi montate materiale – parte din ele fiind selecționate - singura sa atribuție fiind aceea de a întocmi proiectul fără să cunoască date legate de contract și de plățile ce urmau a fi efectuate. Montarea pietrei s-a făcut interior/exterior, după desemnarea unui șef de șantier (CD), cuprinzând pervaz fereastră, treaptă interior și exterior și pardoseli. Toate detaliile acelor lucrări au fost purtate E cu inculpatul M. Cu ocazia vizitei în C.J a constatat ca fiind ridicată la roșu construcția – adică acoperiș, pereți, mare parte din tâmplărie, pregătită pentru a primi finisaje interioare, fiind și compartimentată, băile, holul și bucătăria fiind tencuite. Din partea inculpatului M a exista o persoana desemnata să supravegheze efectuarea lucrărilor.

Martorul TNV - asociat și administrator SC G D a precizat că menține în totalitate declarația pe care a dat-o în fața procurorului.

A precizat că îl cunoaște pe inculpatul M din perioada anilor 2000 și că în cursul anului 2010 l-a întâlnit întâmplător pe acesta, stabilind o întâlnire ulterioară la locuința din C.J. Discuțiile purtate cu acest prilej s-au axat pe produsele ceramice ce s-ar fi potrivit construcției - prezentare pe catalog - constatând că imobilul era ridicat la roșu, fără finisaje interioare și exterioare. În baza ofertelor remise de societate a primit un necesar de materiale ce urmau a fi furnizate inculpatului M, cu mențiunea că acestea urmau a fi achiziționate prin intermediul SC R, ulterior fiind fixată și o întâlnire cu inculpatul E.P. Produsele ceramice furnizate imobilului din C.J erau încadrate la categoria medie spre lux. Discuția legată de SC R a fost purtată cu inculpatul M care a și dat detalii referitoare la momentul întocmirii facturii, plata avans ce urma a fi făcută prin societate, primind și datele acesteia respectiv: nume, sediu, CUI, cont și bancă.

Martorul a precizat ca nefiind reală afirmata sa, consemnată în cuprinsul declarației dată în fața procurorului, constând în faptul că inculpatul E.P s-ar fi prezentat în cursul anului 2010 la sediul firmei sale cu o listă de materiale. Audierea sa s-a derulat prin întrebări adresate de procuror și consemnări răspunsuri, fără a-i fi sugerate, sau constrâns de cineva să spună ceva. Cu ocazia vizitelor efectuate în imobilul din C.J martorul a constatat că existau muncitori care lucrau, coordonați de două persoane și în acest context a aflat că acest imobil aparține inculpatului M. Produsele furnizate de societatea sa erau din gama tehnico sanitare, pe care însă nu le-a văzut montate în imobil.

Martorul TGA – SC F RO SRL, a precizat că înțelege să mențină declarația dată în cursul urmăririi penale în măsura în care conținutul acesteia face trimitere expresă la materiale Ee.

A precizat martorul că în cursul anului 2011 a întocmit o factură pentru necesar materiale ceruta de un client, în concret materiale Ee, recunoscând factura prezentată de procuror cu ocazia audierii sale, cu mențiunea că beneficiar al acestor materiale Ee era o firmă și în niciun caz o persoană fizică. A contestat martorul că fraza din cuprinsul declarației în sensul că beneficiar al

acestor materiale ar fi fost inculpatul M îi aparține, menționând totodată că nu putea face o asemenea afirmație întrucât numele nu-i era cunoscut. A mai precizat martorul că își aduce aminte vag numele P, fără a reține integral numele firmei. Despre materialele ce au făcut obiectul facturii martorul a precizat că erau produse de firma B, o firmă italienească, produsele făcând parte din gama „absolut”, prezentând un D deosebit, mai scumpe, furnizarea lor fiind făcută o dată pe săptămână, pentru „că nu-și permitea oricine”, fără a putea însă să dea detalii despre numele beneficiarului și suma facturată, deși s-a ocupat de întocmirea facturii. Martorul a precizat că nu s-a întâlnit cu inculpatul M.

Consemnarea declarației sale la parchet s-a făcut după dictarea orală a procurorului. A mai precizat martorul că în procedura audierii sale este posibil ca procurorul să fi amintit numele AM și al firmei C. L, admitând totodată că este posibil să fi primit un email privind solicitarea de produse de la această societate.

Martorul PF - șlefuitor T.M, a precizat că menține declarația pe care a dat-o în cursul urmăririi penale. A arătat că a fost trimisă de T.M în C.J pentru a executa finisaje în baia imobilului. Mențiunea firmei, a cărei angajata era, a fost că „avem o lucrare la domnul M și mergem acolo”. Lucrările executate de martoră au constat în finisaje de onix în baie, pe perete și pardoseli, lucrare care a durat circa doua săptămâni, fără a putea preciza perioada acestor lucrări. Cu ocazia vizitelor în imobilul din C.J martora a precizat că nu poate preciza dacă interiorul construcției era sau nu finisat, precizând că „parcă nu exista pardoseală”, fără a fi însă sigură, nu a văzut alți lucrători care să fi efectuat vreo lucrare, precizând însă că de la T.M mai lucrau la imobil încă doi colegi.

Inculpatul M i-a fost prezentat ca fiind proprietarul imobilului de către o persoană a cărei identitate nu o cunoștea. Despre imobil martora a precizat că era ridicat și acoperit, existau montate uși și ferestre, concluzia martorei fiind că era „finisat”, înțelegând prin aceasta că „omul se putea muta în casă”. A precizat martora că îi sunt necunoscute numele de D și E.P și nu a constatat să fi exista vreo persoană care să fi coordonat/verificat efectuarea lucrărilor la imobil. Lucrătorii T.M purtau de regula salopete, pe bluze fiind inscripționat numele firmei.

Martora BM – fost director comercial la S.C.E E.L SRL, a precizat că-și menține declarația dată în cursul urmăririi penale. S.C.E C SRL a funcționat din anul 2012, fiind radiată în primăvara anului 2015. La un moment dat, a precizat martorul, E – șeful său, i-a relatat despre relația de prietenie pe care o are cu inculpatul M, context în care a auzit acest nume, perceput ulterior și prin mijloacele mass-media (TV). În primăvara anului 2013 s-au purtat discuții privind încheierea unui contract ce avea ca obiect achiziția de materiale de construcție pentru finisaj de la firma SC R.E.P., la un preț foarte bun, materiale ce urmau a fi comercializate - detalii cunoscute de martoră de la numitul E. În acest context a avut loc o întâlnire la sediul firmei în (..), în primăvara anului 2013, martora fiind prezentă, prezent fiind de asemenea și numitul BM (indicat în sală de martoră în persoana inculpatului E.P) pe care martora îl cunoștea urmare a unor colaborări anterioare.

Întrebată de judecătorul cu privire la neconcordanța anului consemnat în declarația de la urmărirea penală și instanță - 2013, respectiv 2015 – martora a precizat că nu a putut preciza exact anul în care a avut loc aceasta întâlnire și că a existat o insistență a procurorului în consemnarea anului 2015.

În cadrul acestei întâlniri s-au purtat discuții privind comercializarea acestor materiale direct din depozitul în care erau stocate motivat de faptul că C nu deținea un astfel de spațiu. Martora nu a putut preciza dacă aceste materiale – consemnate ca atare în procesul-verbal anexă al contractului de custodie – au fost preluate sau nu fizic. A precizat martora că după întâlnirea din 2013 martorul E i-a prezentat contractul de custodie; documentele prezentate de procuror au fost întocmite după întâlnirea din 2013, fiind de față la momentul când martorul E – administrator al firmei Euro C SRL – le-a semnat.

Din oficiu judecătorul fondului, în raport de depoziția martorei privind radierea S.C.EC SRL, a solicitat relații Registrul Comerțului care a comunicat instanței data radierii aprilie 2015 cu depunere bilanț lichidare.

Martorul E – audiat în urmărirea penală (vol. 1 fila 261), pentru care instanța a făcut în cauză aplicarea dispozițiilor art.381 A.7 C.proc.pen. (fiind plecat din țară), a precizat că în cursul

anului 2010 a înființat SC E.M. SRL, martorul E fiind desemnat administrator al acesteia, societate radiată în cursul anului 2015 motivat de pierderile înregistrate. La începutul anului 2015, a precizat martorul, s-a întâlnit cu inculpatul M care i-a relatat că are o serie de probleme „cu materiale de construcție pe care le-a achiziționat și pe care nu le mai are pe stoc deoarece au fost destinate construirii casei sale din C.J”, context în care l-a întrebat dacă este de acord ca SC E.M. SRL, al cărei manager era, „să facă unele hârtii pentru predarea acelor bunuri, pentru a li se pierde urma”. Urmare acestei discuții martorul a precizat că în principiu și-a exprimat acordul, urmate de alte discuții, primind și reCdarea de a lua legătura cu inculpatul E.P. despre care știa că este administratorul SC R.E.P.. Martorul a precizat în mod expres că inculpatul M era liderul care coordona SC R.E.P..

La începutul anului 2015 la sediul SC R , situat în C.J, B, s-a întâlnit cu inculpatul E.P, de față fiind și avocata R, care a purtat discuții pe tema dosarului penal pe care M îl avea pe rolul Î.C.C.J. În acest context s-a hotărât încheierea unei convenții de predare a unor bunuri achiziționate de SC R, bunuri ce au fost destinate amenajării imobilului inculpatului M (informație percepută de martor de la inculpatul M), convenție ce avea și o anexă cuprinzând lista de materiale. Aceste documente, a mai precizat martorul, au fost întocmite de persoane din firma SC R după care au fost prezentate spre a fi semnate de administratorul SC E.M. SRL, E G

Martorul a precizat în mod expres că aceste bunuri nu au fost predate niciodată.

Înscrisurile prezentate de procuror cu ocazia audierii sale sunt cele despre care a discutat cu inculpatul M și celelalte persoane, precizând că produsele enumerate precum onix Bianca, onix Pakistan, onix verde, lotus creme, jacuzzi cadă, jacuzzi aquasoul, jacuzzi kit nu au fost preluate niciodată, constatând că ele fac parte din categoria produselor de lux.

Martora BM – șlefuitor SC T.M – a precizat că și menține declarația dată în cursul urmăririi penale. A precizat martora că împreună cu alți colegi, angajați ai SC T.M a efectuat lucrări de finisaj și șlefuit marmură, granit, onix în băi și în interior, pardoselile fiind din marmură, la un imobil din C.J, lucrare ce a durat câteva luni. Lucrătorii acestei societăți, a precizat martora, erau echipați cu salopete de culoare roșie pe care era inscripționat numele firmei.

Martora nu a mai putut preciza cum și în ce condiții a aflat că inculpatul M este proprietarul clădirii, dar și primarul C.J, fiind posibil să fi perceput informația de la o persoană, fără a o putea identifica. În general, a precizat martora, la momentul efectuării lucrărilor de T.M construcția este ridicată și finisată.

În interiorul imobilului din C.J lucrau zugravi și parchetari, se montau pardoseli interior și exterior, marmura fiind montată în băi ca pardoseală și vertical, mai exact pe pereți, hol intrare, bucătărie și treptele scărilor în interior. A mai precizat martora că „nimeni din imobil nu i-a spus că inculpatul M este proprietarul imobilului, ci doar că lucra la acesta (martora indicându-l în boxă pe inculpatul M)”. A existat un tânăr, a precizat martora (a indicat semnalmente) care supraveghea efectuarea lucrărilor, cu care la un moment dat a avut o discuție legată de culoarea chitului. Numele de S L.E sau D îi sunt necunoscute.

Martorul ML, audiat în cauză la propunerea inculpatului M, viceprimar al C.J, a precizat în instanță că a fost președinte al comisiei de licitații din iunie 2010, calitate în care a urmărit cu atenție desfășurarea acesteia, context în care a constatat că „nu a existat nicio intervenție din partea vreunei persoane de natură a-i impune să facă ceva. Discuțiile în cadrul comisiei de evaluare a ofertelor de licitații au fost purtate numai cu membrii comisiei, verificările făcute vizând îndeplinirea condițiilor legale ale asocierii R.D.R A neexistând nicio intervenție a inculpatului M în această procedură”.

Demersurile întreprinse de inculpatul M, în calitatea sa de primar, după încheierea acordului cadru au constatat în încheierea contractelor subsecvente, inițiere ordine de începere lucrări, facturi emise după realizarea recepției și efectuarea plăților. Martorul a caracterizat relația sa instituțională cu inculpatul M ca fiind „de legalitate”, precizând că nu a auzit să fi existat vreo învinuire de natură a trage concluzia că primarul ar solicita bani cu titlu de mită. Natura conflictuală dintre inculpatul M și martorul S a fost cauzată, a susținut martorul, de faptul că S l-ar fi acuzat pe inculpat că ar fi pretins mită.

În cauză, la solicitarea inculpatului M, s-a încuviințat audierea **martorei BP** – contabila SC R.E.P. în perioada 2010-2014. Martora a precizat că în perioada 2010/2011 SC R a avut circa 30

de angajați, activitatea sa nefiind desfășurată la sediul societății și neavând niciodată drept de semnătură în bancă pe contul SC R.

A precizat martora că salariul său era încasat cash, fără să cunoască însă detalii privind plata celorlalți salariați ai societății. În fiecare lună inculpatul E.P îi aducea extrasele de cont bancar pe care trebuia să le înregistreze, deducând din aceste operații că acesta se ocupa de scoaterea sumelor de bani din bancă, recunoscând semnătura inculpatului pe extrasul de cont. Martora a precizat că nu cunoaște dacă inculpatul E.P a dat drept de semnătură în bancă altei persoane și nu cunoaște numărul cardurilor bancare, însă existența lor era certificată de extrasul de cont bancar pe care nu erau menționate date de identificare ale persoanelor ce făceau aceste retrageri. Retragerile erau de la ATM. În calitatea sa de administrator al acestei societăți martora a precizat că inculpatul E.P era preocupat de plata datoriilor către stat pentru că nu-i plăcea să fie restant.

În faza de urmărire penală **inculpatul M.A.** a dat declarație la data de 06.07.2016 precizând referitor la infracțiunea de spălare de bani că vânzarea/cumpărarea imobilului nu a avut un caracter fictiv, fiind plătit prețul. A precizat inculpatul că avea împuternicire pe contul mamei sale să retragă sume de bani și să facă plăți pentru respectiva tranzacție. Momentul ales pentru efectuarea tranzacției era strict legat de momentul divorțului, decizia tranzacției fiind luată deoarece avea instituit un sechestr, în cadrul unui dosar penal DNA pe un teren extravilan, dorind să evite o eventuală schimbare a obiectului aceluia sechestr cu unul dintre terenurile ce a făcut ulterior obiectul vânzării și față de care se pusese problema, în acel dosar, la un moment dat, să se instituie un sechestr, lucru care nu s-a mai întâmplat. Această justificare a prezentat-o soției sale pentru a o convinge să semneze actul de vânzare. Înțelegerea în cadrul partajului a fost ca fosta soție să primească suma de 700.000 euro, fapt consemnat în procedura medierii. Prețul vânzării/cumpărării a fost de 150.000 euro, mai mic decât valoarea imobilului deoarece Codul civil a permis vânzarea la un astfel de preț, fiind vorba de rude de gradul I, urmărind totodată și plata unor taxe mai mici aferente vânzării.

Referitor infracțiunea de fals în declarații inculpatul a precizat că operațiunile efectuate în acest context rezultă din extrasul de cont al mamei sale, iar la momentul autentificării actului de vânzare/cumpărare a depus la notar documente care atestă plata prețului, primind de la mama sa suma de 200.000 euro. A precizat inculpatul că fosta sa soție a renunțat la primirea sumei de 700.000 euro.

Cu privire la infracțiunea de luare de mita inculpatul a făcut o sinteză a desfășurării licitației din luna iunie 2010, cu mențiunea expresă că nu a influențat în niciun mod desfășurarea licitației – (nici nu a făcut obiectul sesizării) și nu a avut intervenții sau înțelegeri ascunse cu martorii G și M. Înainte de înființarea SC R a avut o discuție cu inculpatul E.P în legătură cu un proiect imobiliar pe care acesta dorea să-l dezvolte în C.J, sens în care și achiziționase un teren. În anul 2011, când s-a pus problema utilității și mobilării imobilului deținut – edificat la acel moment – în virtutea relației de prietenie avută cu inculpatul E.P, pe care în trecut îl ajutase cu diverse sume de bani cu titlu de împrumut pentru achiziția unor terenuri, a acceptat ca acesta să-i plătească o parte din bunurile achiziționate pentru locuința personală, folosind sume din contul SC R, sume ce urma să fie compensate și reglate în funcție de împrumuturile anterioare. Împrumuturile acordate inculpatului E.P nu au fost atestate prin înscrisuri motivat de faptul că între cei doi exista o relație de încredere.

Cu privire la folosirea cardului SC R inculpatul a precizat că l-a folosit o singură dată, cu prilejul deplasării în Milano, în cursul anului 2011, cu ocazia participării la un târg de mobilă, însoțit fiind de soția sa, martorii S.O și A.M context în care a efectuat plăți în cuantum de 5.000 euro pentru achiziționarea unor obiecte de vestimentație.

Produsele C. C au fost alese cu ocazia deplasării la Milano și ulterior acestui moment, parte din acestea fiind achiziționate din fonduri proprii.

A precizat inculpatul că SC R a plătit cu sume cash edificarea integrală a imobilului aparținând martorului G, sume cuantificate la peste 400.000 euro, plătind din fonduri proprii în cursul anului 2011 materiale de construcție destinate aceluiași imobil. În schimbul acestor plăți G și M au efectuat servicii de proiectare și dirigenție de șantier în favoarea SC R, G pretinzând și un procent din valoarea lucrărilor decontate.

Inculpatul a contestat că s-ar fi implicat sau ar fi coordonat activitatea SC R. A contestat de asemenea inculpatul că l-ar fi determinat în vreun fel pe martorul M.V să semneze documente în legătură cu SC R, acesta având o înțelegere cu inculpatul E.P referitoare la plata unor sume de bani în sistem bancar, sume ce ulterior urmau să se întoarcă la martorul E în cash.

În instanță inculpatul a fost audiat la termenele din 11.04.2018 și respectiv supliment de declarație în data de 18.04.2018, precizând că menține declarația dată în cursul urmăririi penale cu mențiunea însă că această procedură s-a derulat în condiții de mare stres și ceartă cu procurorul și ofițerii judiciari, în sensul că a fost împiedicat să dea o declarație completă legat de faptele ce i se impută.

Cu privire la infracțiunea de spălare de bani inculpatul a reluat în mare parte declarația dată în fața procurorului, contestând însă că vânzarea/cumpărarea ar fi avut în vedere un sechestrul instituit de DNA asupra unui teren extravilan și că ar fi folosit această motivare în fața soției sale. A reiterat motivația că prețul vânzării a fost achitat, suma fiind de 150.000 euro, sumă pe care ar fi cheltuit-o împreună cu soția sa.

Cu privire la martorul D inculpatul a precizat că acesta este nașul său de cununie, având o prietenie de peste 20 de ani. A motivat neînțelegerile apărute ca urmare a derulării unor tranzacții imobiliare, cuantificate la circa 8 milioane de euro, dezvoltând evoluția acestora și motivația conflictului, aspecte de natură a clarifica cumva motivația poziției martorului D (martor denunțator în cauză).

Cu privire la martorul S inculpatul a precizat că din anul 2008 a dezvoltat o relație de prietenie cu acesta, fiind finul său, împreună derulând o serie de contracte anterior dobândirii calității de primar, ulterior deținând Eitate cu P CJ pentru întocmirea documentației plan parcelar și tot ce ținea de documentația fond funciar.

În cursul anului 2009 a fost contactat de un grup de investitori care și-au manifestat dorința achiziționării unor terenuri în perimetrul construibil al C.J pentru ridicarea unor clădiri, context în care s-a consultat cu martorii S și D – ultimul având și o firmă în domeniul construcțiilor - „motiv pentru care s-au gândit să înființeze SC R”. În anul 2010, când s-a decis înființarea SC R, dată fiind incompatibilitatea sa – devenise primar – a hotărât ca inculpatul E.P să fie administrator al acestei societăți cu participarea martorului D cu cote de participare 90%, respectiv 10%.

A reluat inculpatul motivația cu privire la organizarea licitației (conform mențiunilor din declarația dată în fața procurorului), a dezvoltat activitatea desfășurată de martorii G și M, în virtutea contractului Primărie/SC E-achiziții.

În anul 2010, când a început amenajarea locuinței din C.J, nu avea nicio idee privind achiziția de produse C. C, O sau T.M. A precizat inculpatul că SC R a achiziționat pentru locuința sa doar marmură și onix, restul achizițiilor fiind făcute personal, conform facturilor existente în dosarul cauzei. Faptul că SC R a achiziționat produse, respectiv materiale de construcții sau produse Ee, nu înseamnă, a susținut inculpatul, că au fost destinate pentru locuința sa.

După finalizarea licitației din 2010 martorul G urma să se căsătorească, context în care i-a solicitat ajutorul, în virtutea raportului fin/naș, pentru edificarea unei locuințe. În mod practic SC R a edificat întreaga locuință a martorului G în care au fost incluse și dotările, lucrări în schimbul cărora G și M au desfășurat servicii de proiectare, de dirigenție șantier prin SC PP, societate deținută de tatăl martorului M. Inculpatul nu a putut explica depoziția martorului E, precizând însă că a doua zi după audierea la procuror, martorul i-ar fi spus: „am făcut o mare prostie, nu știu ce am declarat acolo și nu știu ce s-a consemnat”.

În suplimentul de declarație, referitor la sumele de bani retrase prin card din contul SC R, inculpatul a precizat că a făcut o singură retragere în Milano, sumele de bani reținute de procuror ca fiind primite de el cu titlu de mită se regăsesc parte în sumele plătite de SC R în restaurantul martorului denunțator S în plata unui teren sintetic, plăți către diferite sponsorizări sau lucrări. Inculpatul a revenit cu precizări privind lucrările efectuate de SC R în locuința martorului G, cuantificându-le la suma de 400.000 euro.

Denumirea SC R.E.P. a fost legată de faptul că soția sa avea un salon de cosmetică cu aceasta denumire. Bani pentru înființarea acestei societăți, părțile sociale și pornirea în activitate au provenit de la inculpat, rolul său fiind „de facto” în sensul că au existat niște decizii pe care le-a

luat, cum a fost aceea de dezvoltare imobiliară, trimițând prin PP contractul de la T.M către inculpatul E.P spre a fi semnat.

Inculpatul a admis că a coordonat activitatea SC R, coordonare ce a constat în decizia de a implica societatea în anumite activități fără a avea beneficii imediate, „apreciind că ele urmau să apară în raport de dezvoltarea acelei activități imobiliare”.

În primăvara anului 2010, a susținut inculpatul, a remis inculpatului E.P sumele de 250.000 euro și 50.000 euro, prima suma fiind folosită pentru achiziția unui teren în suprafață de 69.159 mp, sume ce i-au fost restituite. Angajaților SC R le-au fost plătite salariile cash, fără a putea preciza cum au fost plătiți subcontractorii. În 2010 imobilul din str. M, C.J, era finalizat și intabulat, fiind necesare pardoselile interioare și mobilier, edificarea construcției fiind realizată cu bani proveniți din vânzarea a doua terenuri. Din produsele plătite de SC R în locuința sa au ajuns onix și marmură, lemnul tec a fost trimis martorului S iar restul produselor au fost vândute către alte societăți. Încheierea contractului cu T.M a fost decizia sa deoarece și-a impus un termen limită pentru finalizarea construcției și amenajări legate de nașterea copilului său, fiind presat de această societate să semneze contractul.

Inculpatul E.P ar fi afirmat că procurorul i-ar fi solicitat să formuleze împotriva sa un denunț, de față fiind martorii Z și D. A precizat inculpatul că martorul P R a fost în locuința sa, contestând însă că i-ar fi remis acestuia un certificat, ci doar i-a remis datele societății (SC R), respectiv CUI-ul, numele administratorului scrise pe o hârtie de către martor. A știut, a precizat inculpatul, de contractul de custodie încheiat de E.P cu martorul E privind preluarea unor materiale de construcție, precizând însă că „dacă a știut ce semnează, inculpatul E.P este cel mai îndreptățit să răspundă la întrebare”.

Motivul pentru care a hotărât să vândă casa părinților săi a fost divorțul și partajul, soția sa dorind acest lucru și în această modalitate a considerat că renunță la dreptul sau, aceasta fiind înțelegerea dintre ei.

În faza de urmărire penală **inculpatul C.M.** a uzat de dreptul la tăcere.

În instanță inculpatul a contestat în totalitate faptele reținute în sarcina sa în actul de sesizare.

Referitor la infracțiunea de spălare de bani inculpatul a precizat că terenul în suprafață de 69.159 mp, ce a făcut obiectul convenției din 16.04.2014, a fost al doilea imobil adus în patrimoniul firmei SC R, situat fiind în extravilanul C.J, tarlăua 24. Scopul acestei vânzări era ca terenul să intre în patrimoniul societății, nefiind realizat însă transferul dreptului de proprietate deoarece imobilul a făcut obiectul unui sechestru. Prețul vânzării a fost realizat, fără a putea preciza cuantumul acestuia, suma fiind restituită inculpatului M în virtutea unui împrumut ce i-a fost remis în primăvara anului 2010 în cuantum de 240.000 euro pentru care nu s-au întocmit documente.

Referitor la contractul de custodie datat 15 mai 2013 inculpatul a precizat că obiectul acestuia îl constituia materiale de construcție preluate de la mai multe societăți precum SC T.M și F, înțelegând de la martorul E că acesta a avut o discuție prealabilă cu inculpatul M în sensul de a prelua „niște materiale care s-ar afla montate în locuința inculpatului M”. În acest context, a precizat inculpatul, a tăiat factură, fără să predea bunuri pentru că acestea nu au exista. Cu referire la materialele inserate în anexa contractului, inculpatul a recunoscut onix bianca, onix Pakistan, onix verde, lotus creme, jacuzzi cadă, jacuzzi Acvasol, lotus creme, jacuzzi kit. Inculpatul nu a putut preciza câte facturi a întocmit - datele inserate în facturi fiind indicate de martorul E - însă a făcut mențiunea că a auzit prima dată despre aceste materiale la o discuție purtată de inculpatul M cu reprezentanți ai SC T.M. Știe cum arată onixul pentru că l-a văzut montat în locuința inculpatului M.

A precizat inculpatul că ideea înființării SC R i-ar fi aparținut inculpatului M care a și suportat cheltuielile de înființare, fiind investite sume de 75.000 lei, 45.000 lei și o altă sumă al cărei cuantum nu-l mai poate preciza, sume ce i-au fost remise în mod treptat cu titlu de împrumut de către inculpatul M. Deciziile mai importante le lua inculpatul M, însă nu totdeauna îi spunea ce trebuie să facă.

Cu referire la contractele încheiate de SC R inculpatul a făcut următoarele precizări: T.M – încheiat la solicitarea inculpatului M deoarece dorea să achiziționeze materiale pentru imobilul

său, fiind încheiat însă și un contract pe persoană fizică (M); C. C – avea ca obiect mobilier și peisagistică, însă nu s-a derulat motivat și de faptul că SC R nu avea obiect de activitate pe acest domeniu (mobilier); s-au întocmit o serie de facturi ce au fost însă stornate; SC F – inculpatul a precizat că a fost apelat telefonic de martorul P, subiectul discuției fiind plata unor diferențe de bani dintr-o factură emisă de SC R; SC L – această societate, a precizat inculpatul, a montat parchet în suprafață mare la o grădiniță, fără a putea preciza dacă a efectuat lucrări în imobilul aparținând inculpatului M, fiind posibil, cu mențiunea că o serie de produse de la această societate să fi ajuns, din spusele inculpatului M, la martorul G.

L.E, angajat al SC R, mergea zilnic în cartierul Militari unde era situat imobilul aparținând martorului G, trimițând muncitori și materiale de construcție, aspecte cunoscute de la inculpatul M, precum marmură, piatră de construcție, dulgheri, faianțari, vopsea lavabilă, cărămidă, saună – jacuzzi – situație cunoscută de la inculpatul M, materiale achitate de SC R pe care însă nu le-a văzut. În virtutea acordurilor cadru încheiate cu P C.J, a precizat inculpatul, se ducea pe teren și verifica stadiul lucrărilor (construcție G), fără să fie în principiu obligația sa.

Revenind asupra situației imobilului în suprafața de 69.159 mp inculpatul a precizat că a existat o consultare cu inculpatul M, intenția acestora fiind de a face o investiție. Plata vânzării/cumpărării (convenția din aprilie 2013) a fost realizată prin retrageri card ATM, terenul aparținând inițial martorului S

Referitor la convenția de custodie din 15 mai 2013, inculpatul a precizat că a întocmit facturile conform indicațiilor martorului E, fiindu-i cunoscut și martorul C. Contractele cu SC L, T.M, C. C, F au fost încheiate la solicitarea inculpatului M. Contractul cu F a fost adus de martorul L.E, contractele T.M și L Parchet au fost aduse de inculpatul M. SC R a avut încheiate contracte cu G D, GR, O.E, decizia aparținându-i, fără a putea preciza ce achiziții a făcut de la aceste societăți. SC R a achiziționat pentru inculpatul M „marmura precum onix, bianca, lotus verde”.

Relația dintre M și martorul denunțator D a fost apreciată de inculpat ca fiind rece, acesta având o serie de beneficii din colaborarea cu cei doi inculpați, constând în achiziția unui auto Mercedes ML pentru care SC DS (firma de securitate aparținând inculpatului E.P) a achitat ratele aferente leasing-ului.

Despre audierea sa la sediul DNA inculpatul a precizat că procurorul i-ar fi solicitat, în prezența martorilor Z și D „să scrie o declarație în care să afirme că i-a dat mită inculpatului M și dacă se va conforma va pleca liniștit acasă” inculpatul nerealizând în niciun moment că ar fi comis fapte de natura penală.

Inculpatul a precizat că niciodată inculpatul M nu ar fi solicitat vreo sumă de bani cu titlu de mită. Nu a exista o motivație a efectuării lucrărilor la imobilul aparținând martorului G, ci doar rugămintea inculpatului M, nefiind în măsură să cuantifice contravaloarea lucrărilor efectuate, lucrări executate în proporție de 30/40% sau poate chiar mai mult, lucrări ce nu au fost plătite niciodată.

Sumele retrase de la ATM au fost folosite pentru achitarea împrumuturilor inculpatului M, sponsorizări pentru echipa de fotbal a C.J, tuns gazon teren fotbal, plata salariilor muncitorilor SC R.

Virarea sumelor de bani de către P C.J, în virtutea contractelor derulate, s-a făcut de regulă după recepția lucrărilor, uneori cu întârziere. Pe martora AM a cunoscut-o la sediul SC C. C, însoțindu-l pe inculpatul M.

Inculpatul a precizat că nu cunoaște amănunte legate de societatea deținută de martorul C și nu știe unde au ajuns bunurile ce au făcut obiectul contractelor despre care a amintit (inculpatul făcând trimitere la un procent de 30/40% materiale remise pentru construcția martorului).

Despre martorul C inculpatul s-a rezumat la a preciza ca îl cunoaște dintr-o colaborare datată 2011 sau 2012 legat de efectuarea unei lucrări montare piatră concasată.

În perioada în care inculpatul M s-a deplasat la Milano pentru a vizita un târg de mobilă, i-a remis acestuia cardul SC R pentru a-i achiziționa un costum „pentru că se potrivesc fizic”.

Analizând probele administrate în cauză, tribunalul a reținut următoarele:
Inculpatul M.A. deținea în 2010 funcția de primar al C.J.

Martorul Z, avocat al inculpatului M, l-a caracterizat pe acesta ca fiind un „naș mafiot” motivat de faptul că, prin fidelizarea unui grup apropiat „ar fi pus la cale un mecanism infracțional folosindu-se de calitatea sa de primar, în aceeași notă fiind și aprecierea martorilor denunțatori D și S

Din aceasta perspectivă judecătorul cauzei a apreciat aceste depoziții prin prisma neînțelegerilor dintre aceștia și inculpatul M din cauza banilor, proveniți din diverse activități oneroase, la limita legalității, concluzie ce este evidentă din faptul că martorii, cu excepția denunțatorului D, au fost condamnați pentru fapte de natură penală, sesizate prin denunțuri reciproce. Nu este de neglijat nici faptul că relațiile dintre aceștia erau de prietenie E.P/M, fin/naș – M/D, avocat – Z.

La rândul său martora AM – avocată a inculpatului M - a susținut că a fost în limita legalității colaborarea cu inculpatul M, poziție susținută și de martorul ML, viceprimar al C.J.

Poziția inculpatului M - prin raportare la urmărirea penală și cercetarea judecătorească – a fost apreciată de instanță ca fiind contradictorie, presărată de reveniri și contraziceri ale propriilor afirmații.

Cu certitudine, a reținut judecătorul fondului, decizia înființării SC R.E.P. (aprilie 2010) i-a aparținut, motivația fiind detaliată în concret în declarația dată în instanță (investiții imobiliare) fiind și cel care a finanțat integral constituirea acesteia, declarație confirmată și de inculpatul E.P și susținută de martorii S D și Z. Este totodată cel care a controlat de facto societatea, luând deciziile importante (afirmație inculpat E.P).

Cu privire la cuantumul sumelor remise cu titlu de împrumut inculpații vehiculează sume diferite: inculpatul M – 250.000 euro, sumă folosită pentru achiziționarea terenului în suprafață de 69.159 mp și respectiv 50.000 euro, în vreme ce inculpatul E.P menționează sume precum 240.000 euro, 75.000 lei și 45.000 lei, sume folosite pentru înființarea SC R.E.P., împrumuturi ce ar fi fost remise în primăvara anului 2010 și restituite, conform declarației inculpatului E.P, în cursul anului 2014. Inculpații nu au făcut nicio dovadă a acestor pretinse împrumuturi de valori foarte mari.

Judecătorul cauzei a reținut de asemenea, că asocierea inculpatului E.P – desemnat administrator al acestei societăți – cu martorul denunțator D a fost decizia inculpatului M, motivația fiind argumentată în cuprinsul aceleiași declarații - ambii erau investitori imobiliari, D având experiență în materia construcțiilor, derulând anterior contracte în domeniu.

Inculpatul M a combătut și argumentat în forme diferite, solicitând o serie de probatorii – martorul ML - probe ce țineau mai degrabă de o anumită prefigurare a conduitei sale și mai puțin de pretinse nereguli în desfășurarea licitației, tribunalul concluzionând că nu a rezultat vreo influență a inculpatului M în desfășurarea sau câștigarea licitației de către asocierea R Eco Presat – lider – S.C.D SRL și RGD A SRL.

Acordul cadru de lucrări nr.(..) avea ca obiect executarea unui număr de 18 obiective investiționale prevăzute în cadrul licitației publice în baza căruia s-au încheiat patru contracte subsecvente respectiv: (..) în valoare de 3.271.607,59 lei, contractul subsecvent nr... în valoare de 2.5.258,29 lei, contractul subsecvent nr... în valoare de 1.454.654,48 lei și contractul subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.087.914,66 lei.

În luna ianuarie 2011 s-a desfășurat procedura de achiziție publică, prin modalitatea cerere/ofertă, privind încheierea unui acord cadru de lucrări arhitectură/peisagistică în valoare de 3 milioane euro, cu o singură participare SC R.E.P., societate ce a fost declarată câștigătoare. Ulterior, în luna februarie 2011, se încheie acordul cadru de lucrări nr.23BU având ca obiect efectuarea de lucrări de arhitectură/peisagistică – care potrivit declarației inculpatului E.P nu a mai fost derulat - urmat de încheierea a 4 contracte subsecvente: contract de proiectare (..) în valoare de 67.352,88 lei, contract subsecvent de lucrări nr.(..) în valoare de 1.112.569,95 lei, contract subsecvent de lucrări nr.(..)/08.03.2011 în valoare de 1.5.2,77 lei și contract subsecvent de lucrări nr(..) în valoare de 962.184 lei. Semnarea contractelor și achitarea sumelor aferente derulării acestora s-a făcut de inculpatul M.A., în virtutea atribuțiilor și prerogativelor funcției sale de primar al C.J cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 215/2001.

Inculpatul M deține în C.J, str. M, nr.(..) un imobil ridicat la roșu la sfârșitul anului 2010 (construcție) care, potrivit martorilor audiați în cauză, însemna fără finisaje.

În urmărirea penală procurorul a identificat 8 societăți comerciale care au încheiat contracte cu SC R, parte dintre acestea livrând și montând bunuri destinate amenajării și utilării imobilului inculpatului M.A., bunuri plătite de societatea R.E.P.. Aceste societăți sunt: ELP, E Parchet, C. C, T.M, O.E, D.B.R, G.D și F.R.

Pe acest aspect inculpatul M a susținut că în cursul anului 2011, când s-a pus în discuție utilarea și amenajarea imobilului deținut în str. M, nr.(.), în virtutea relației de prietenie avută cu inculpatul E.P, a acceptat ca acesta să-i plătească o parte din bunurile ce urmau a fi achiziționate pentru amenajarea locuinței, folosind sume din contul SC R. A susținut totodată inculpatul că urma să fie realizată o compensare a contravalorii acestor sume cu datorii trecute avute de inculpatul E.P rezultate din împrumuturi acordate pentru achiziția unor terenuri, susținere ce vine în contradicție cu declarația inculpatului E.P care a susținut că a remis sumele împrumutate de inculpatul M în cursul anului 2014, concluzia fiind că nu a operat nicio compensare.

Mai mult decât atât, inculpatul a susținut că nu toate materiale de construcție achiziționate prin această societate ar fi fost destinate amenajării locuinței sale, parte din acestea fiind achiziționate și plătite de el. Cu privire la contractele încheiate de SC R cu diverse firme inculpatul E.P a precizat că la solicitarea inculpatului M s-a derulat contractul cu SC T, deoarece acesta dorea să achiziționeze materiale de construcție pentru imobilul său, fiind însă încheiat și un contract în nume personal; C. C - contractul nu a mai fost derulat; a achitat o factură restantă la solicitarea martorului P, iar montarea parchetului ce făcea obiectul contractului cu SC L s-a făcut la o grădiniță de pe raza C.J.

Sușinerile inculpaților sunt contrazise de depozițiile martorilor – reprezentanți, administratori sau simpli lucrători ai societăților semnatare ale contractelor cu SC R (actul de sesizare a instanței având în vedere numai aceste contracte).

Astfel, din depozițiile martorilor Bartoș și P, reprezentanți ai SC L.P, a rezultat că au purtat negocieri Ee cu inculpatul M la sediul Primăriei C.J, scopul declarat fiind acela al amenajării imobilului inculpatului, respectiv montare pardoseli exterioare. Martorii au făcut deplasări în C.J în str. M, P fiind cel care a efectuat măsurători, verificări privind modalitatea și stadiul lucrărilor, fiind și cel care a primit de la inculpatul M datele SC R respectiv certificat de înregistrare cu mențiuni verso – CUI-ul societății, date bancare și numele administratorului.

AM – reprezentant SC C. C: din declarația martorei a rezultat că în anul 2011 la sediul acestei societăți s-au prezentat soții M, interesați fiind de D interior, consultantă amenajări interioare. Derularea contractului s-a făcut în condițiile unui contact permanent cu inculpatul M, iar livrarea produselor – mobilier din categoria lux – s-a făcut fără semnătura beneficiarului, conform dorinței exprimate de soții M, până la nașterea copilului. A rezultat că martora a fost prezentă la momentul livrării și montării mobilierului în imobilul din str. M, C.J, construcția fiind în stadiul finisajelor interioare și exterioare.

Între martor și soții M au existat mai multe întâlniri la care a fost prezent și inculpatul E.P. A rezultat totodată că s-au încheiat două contracte, respectiv persoana fizică M și persoana juridică SC R.E.P.. Martora a făcut o serie de precizări privind și deplasarea la Milano la un târg de mobilă, cu mențiunea că nu s-a achiziționat mobilier în acest context.

Martorii CP și Burlacu – arhitect și respectiv șlefuitori, angajați SC T.M – au executat măsurători ale frontului de lucru, au întocmit proiect al spațiului (arhitect), purtând discuții cu inculpatul M, iar lucrătorii specializați șlefuitori au realizat finisaje în baie, granit și marmură pardoseli în imobilul din C.J. Martorii l-au perceput pe inculpatul M ca fiind deținătorul construcției. Muncitorii T.M purtau salopete având inscripționate pe spate numele firmei.

Martorul TGA – SC F Ro – a precizat în mod expres că a întocmit o factură pentru materiale Ee, pe numele unei firme ce avea în denumire terminația „P” recunoscută ca atare în fața procurorului: materialele Ee erau produse de firma B, produsele făcând parte din gama absolut, mai scumpe, livrate mai rar „deoarece nu-și permitea oricine”. A precizat martorul că-i este necunoscut numele M.

Martorul TNV - asociat și administrator SC G D: din depoziția acestui martor a rezultat că prin intermediul acestei firme s-au achiziționat de inculpatul M produse ceramice tehnico-sanitare, produse ce făceau parte din categoria medie spre lux.

Contractul a fost încheiat, conform solicitării inculpatului M, cu firma SC R.E.P., de la acesta primind date precum nume societate, CUI, cont, bancă, produse ce au fost livrate în imobilul din C.J. Cu ocazia deplasării sale în aceasta locație martorul a aflat că imobilul aparține inculpatului M, precizând în mod expres că nu a văzut produsele livrate montate în imobil.

Depozițiile acestor martori sunt confirmate și de depozițiile martorilor Z și D care au văzut /lecturat în dosarul de faliment SC R.E.P. o serie de documente privind achiziția/facturarea de materiale construcții precum onix, marmură, produse F, materiale folosite în amenajarea construcției inculpatului M și parțial de declarațiile inculpaților (în dosarul cauzei existând contractele încheiate de SC R.E.P. cu aceste societăți).

Concluzia tribunalului, în raport de probatoriul analizat, a fost că în perioada noiembrie 2010-decembrie 2011, inculpatul M a purtat în mod nemijlocit discuții cu reprezentanții SC L.P, C. C, T.M, G D și F Ro, context în care a Cdat/primit bunuri destinate amenajării construcției situata în C.J, str. M, nr.(..), contractele fiind încheiate/facturate SC R.E.P. SRL (actul de sesizare a instanței având în vedere numai aceste contracte).

Raportul de constatare dispus în cauză a concluzionat, în raport de analiza conturilor bancare ale societății SC R.E.P. din perioada 2010-2013, deschise la BT, că au fost efectuate următoarele plăți:

- SC ELP - suma de 505.856,41 lei ianuarie 2011-iunie 2012;
- SC T.M –suma de 1.152.672,35 lei –februarie 2011-decembrie 2011;
- SC C. C – suma de 968.824,00 lei – mai 2011- octombrie 2011;
- SC G D – suma de 434.863,92 lei –noiembrie 2010-iulie 2011;
- SC F Ro - suma de 85.482,13 lei – iulie 2011- mai 2012.

Apărarea inculpatului M, confirmată și de susținerile inculpatului E.P în sensul că parte din aceste materiale ar fi fost folosite pentru edificarea construcției martorului G, urmând o compensare a unor datorii reciproce - fără nici dovada a existenței lor - a fost înlăturată ca nefiind susținută de niciun mijloc de probă.

Pentru efectuarea unor astfel de lucrări laborioase – cum au pretins inculpații - o minimă diligență în respectarea dispozițiilor legale impunea încheierea unui contract, proces-verbal de efectuare lucrări, emitere de facturi, documente absolut necesare a fi întocmite în cazul unei lucrări de execuție deosebit de oneroasă și de complexă.

Raportul de constatare din data de 18.05.2016 dispus în faza urmăririi penale (vol. 1, filele ..) a evidențiat situația cronologică a plăților efectuate de P C.J către societatea R.E.P., evidențiind totodată și situația plăților efectuate de societatea R.E.P. către mai multe societăți de la care s-au achiziționat bunurile de la societățile menționate. De asemenea judecătorul fondului a avut în vedere și faptul că în vol. 1 fila ..există raportul de constatare (niciun raport contestat de inculpați) privind verificări operațiuni bancare și stabilirea circuitului sumelor de bani achitate de P C.J către SC R.E.P. în baza acordului cadru nr.(..) - verificarea extraselor de cont bancar privind operațiuni de plată către O E și DB

Admițând ca posibil reale susținerile celor doi inculpați, judecătorul a concluzionat că inculpatul M – care controla în fapt SC R.E.P. și lua deciziile importante – conform susținerilor inculpatului E.P și parțial ale inculpatului M - și în virtutea relației foarte apropiată cu martorul G – naș/fin – și-a apropiat aceste bunuri materiale de construcție dispunând de ele ca un veritabil proprietar, manifestându-și generozitatea față de finul său, materiale achiziționate și plătite de SC R.E.P.. În acest sens este și depoziția inculpatului E.P care a precizat: „la rugămintea inculpatului M”.

A mai susținut inculpatul M în apărarea sa că la rândul său a încheiat o serie de contracte achiziții materiale de construcție și alte produse ce au fost folosite în amenajarea construcției imobilului, documente ce nu ar fi fost avute în vedere de procuror.

Cu privire la această apărare tribunalul a avut în vedere faptul că în cadrul probei cu expertiza contabilă solicitată de inculpat pe acest aspect s-a concluzionat că efectuarea unei astfel de expertiză nu se impune în cauza motivat de faptul că potrivit mențiunilor din procesul-verbal de percheziție domiciliară s-au ridicat toate documentele (contracte, facturi, avize de expediție, ordine de plată) găsite în locuința inculpatului M (vol.1 filele ..). Inculpatul M a precizat în mod expres că nu mai are alte documente privind aceste achiziții. Studiul dosarelor de urmărire penală

(vol... filele..., respectiv vol...) a relevat faptul că acestea conțin documente precum: proiect construcție imobil, contracte/facturi, avize de expediție, ordine de plată cu mențiuni concrete privind diverse produse provenite de la societăți (O, R, E L P, SC C. L, SC G, T.M).

Percheziția domiciliară efectuată în locuința inculpatului M a mai identificat, printr-o serie de planșe fotografice, parte din bunurile date cu titlu de mită, bunuri ce au fost achiziționate prin SC R.E.P..

Cu privire la sumele de bani ridicate în numerar de la ATM-uri din conturile bancare ale SC R.E.P. prin intermediul cardurilor bancare dar și de la ghișeul băncii în numerar ce ar fi fost puse la dispoziția inculpatului M, în perioada 30.11.2010 - 16.12.2011, prima instanță a reținut în esență următoarele:

Conform raportului de constatare întocmit, sumele ridicate din ATM-uri din conturile bancare ale SC R.E.P. au fost cuantificate la suma de 123.700 lei în anul 2010 și 1.269.910,85 lei în anul 2011 (în total 570 de retrageri de numerar). Din suma de 1.269.910,85 lei aferentă anului 2011, a reținut raportul - s-a scăzut suma de 46.000 lei retrasă ulterior reținerii și arestării preventive a inculpatului M.A. (corespunzătoare celor 14 retrageri menționate la pozițiile 557 - 570), rezultând suma de 1.223.910,85 lei. Același raport de constatare a concluzionat că sumele de bani ridicate în numerar de la ATM-uri din conturile bancare ale societății R.E.P. prin intermediul cardurilor bancare, în perioada 30.11.2010 - 16.12.2011, sunt în cuantum de 1.347.610,85 lei (corespunzătoare celor 556 de retrageri de numerar din ATM-uri).

Cu privire la sumele de bani ridicate de la ghișeul băncii în numerar de către inculpatul C.M., în perioada 26.11.2010 (prima retragere, menționată la poziția nr.1 din anexa 3 la raportul de constatare din data de 09.05.2016) - 09.12.2011 (ultima retragere până la reținerea și ulterior arestarea preventivă a inculpatului M.A., menționată la poziția nr. 42 din anexa 3 la același raport) sunt în cuantum de 60.000 lei în anul 2010 și 345.500 lei în anul 2011 (în total 44 de retrageri de numerar de la ghișeul băncii). Din suma de 345.500 lei aferentă anului 2011 s-a scăzut suma de 20.000 lei retrasă ulterior reținerii și arestării preventive a inculpatului M.A. (corespunzătoare ultimelor două retrageri menționate în anexa 3 la raport – fila 382), rezultând suma de 325.500 lei.

Expertul a concluzionat că în perioada 26.11.2010-09.12.2011 cuantumul sumelor retrase de la ghișeul băncii în numerar de către inculpatul C.M., în perioada 26.11.2010 - 09.12.2011, sunt în cuantum de 385.500 lei (corespunzătoare celor 42 de retrageri de numerar de la ghișeul băncii).

Raportul de constatare întocmit în cauză a concluzionat și asupra unor sume de bani ce ar reprezenta plăți efectuate de inculpatul M prin P.O.S. din conturile SC R.E.P., prin intermediul cardurilor bancare ce s-ar fi aflat la dispoziția sa, cuantificate la suma de 29.409,18 lei în cursul anului 2011, aferente plăților făcute la societatea H DC din București în data de 04.02.2011 în cuantum de 7.400 lei și la societatea DB din Milano în perioada 14-17.04.2011 în cuantum de 22.009,18 lei.

În actul de sesizare a instanței se argumentează că folosirea cardurilor bancare ale societății în interes personal nu poate fi pusă la îndoială, acest lucru rezultând din întregul material probator ce atestă fără dubiu că inculpatul M.A. a fost persoana care avea putere decizională asupra resurselor financiare ale societății. În acest sens prezintă relevanță depozițiile martorilor S.O, V M-T, S.O, AM, M.V și T G.

Din aceasta perspectivă judecătorul fondului a reținut că nu există nicio probă directă de natură a concluziona, fără putință de tăgadă, că inculpatul M ar fi folosit/retras sume de bani prin ATM, cu o singură excepție.

Astfel martorii D și S au susținut în declarațiile lor că materialele de construcție folosite pentru amenajarea imobilului aparținând inculpatului M ar fi fost achitate din conturile SC R.E.P.. În plus, martorul S care l-a însoțit pe inculpatul M în deplasarea în Milano, la un târg de mobilă, a susținut că la un moment dat inculpatul M i-ar fi solicitat cu titlu de împrumut suma de 6.000 euro. Despre carduri martorul S a că nu i-a spus nimic inculpatul M legat de cardul SC R în sensul în care să fi aflat modalitatea în care a intrat în posesia acestuia, dar inculpatul a făcut o serie de plăți cu acest card pentru un mobilier destinat locuinței sale, lucru pe care l-ar fi aflat de la inculpatul M, acesta fiind scopul deplasării în Milano.

Pe acest aspect este de precizat că martora AM a precizat în mod expres că nu s-a achiziționat mobilier din Milano, scopul fiind doar de a vizita un showroom. Martorii V, E (declarație urmărire penală) și G nu au făcut referiri concrete legate de folosirea cardurilor.

Tribunalul a reținut că interceptările din cauză au fost obținute în dosarul nr.(..), validate de Curtea de Apel București prin sentința penală nr.166/F/28.03.2014, definitivă prin decizia nr.(..) a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În cauza s-a încuviințat, la solicitarea inculpatului M, relații de la BT, posibile înregistrări video privind retrageri ATM, comunicarea fiind în sensul că aceste înregistrări nu mai există.

Din aceasta perspectivă, reținând ca dovedit faptul că inculpatul M controla în fapt SC R.E.P. și lua deciziile importante, tribunalul a analizat în ce măsură această împrejurare poate conduce, fără putință de tăgadă, la concluzia că aceste sume au fost retrase sau că au fost remise inculpatului M, fără a fi coroborat cu alte mijloace de probă.

Argumentarea procurorului din cuprinsul considerentelor actului de sesizare a instanței în sensul că din procesul-verbal de redare a discuției ambientale purtată în cursul anului 2012 între martorul denunțator D și inculpatul E.P (vol.15 fila 359-385) ar rezulta împrejurări relevante din punct de vedere probator, nu a fost reținută de instanță. S-a avut în vedere că redarea acestei discuții - înregistrată cu un reportofon de martorul denunțator - nu rezultă cu evidență că inculpatul E.P ar fi afirmat că ar fi remis sume de bani inculpatului M. În plus, tribunalul a reluat argumentația privind legalitatea acestei convorbiri ambientale (a existat o provocare a inculpatului E.P de natură a procura martorului denunțator o serie de probatorii care să ducă la formularea unor denunțuri) - proba fiind exclusă.

Inculpatul M.A. a recunoscut însă că a folosit personal o singură dată cardul societății R.E.P. cu ocazia deplasării sale la Milano din luna aprilie 2011 pentru a achiziționa obiecte de vestimentație, însă a precizat că a făcut acest lucru l-a rugămintea inculpatului C.M. care în prealabil i-a predat cardul societății R.E.P. și l-a rugat să-i achiziționeze asemenea bunuri, cuantumul acestei sume fiind de 22.009,18 lei.

Cu privire la această ultimă plată trebuie precizat că a fost efectuată personal de inculpatul M.A. cu ocazia deplasării sale la Milano în perioada 14-17.04.2011 pentru a participa la un târg de mobilă unde a fost însoțit de soția sa și de martorii AM-E și S.O. Plata reprezintă contravaloare unor obiecte de vestimentație bărbătească achiziționate de inculpatul M.A. de la firmă din domeniu vestimentar, DB din Milano. Plata a fost operată la data de 19.04.2011 în evidențele BT, unde societatea R.E.P. avea deschis respectivul cont.

Pentru toate aceste considerente tribunalul a retine doar suma de 22.009,18 lei ca fiind retrasă - efectuată o plată - cu cardul de inculpatul M, dovedită și recunoscută ca atare, făcând în cauză aplicarea principiului „in dubio pro reo” pentru sumele reținute de procuror ca fiind remise inculpatului M prin retrageri ATM sau de la ghișeul băncii.

S-a apreciat că materialul probator detaliat și analizat în Aiatele precedente duce la concluzia, fără putință de tăgadă, că inculpatul M a comis infracțiunea de luare de mită, în variantele normative ale pretinderii și primirii unor bunuri destinate amenajării și utilării imobilului situat în C.J, str. M, nr.(..), proprietatea sa, bunuri achiziționate și plătite de SC R.E.P., administrată în drept de inculpatul E.P, precum și suma de 22.009,18 lei, retragere ATM Milano.

În ceea ce-l privește pe inculpatul C.M. acesta a săvârșit infracțiunea de dare de mită în variantele normative ale oferirii și remiterii în mod direct inculpatului M a unor bunuri destinate amenajării și utilării imobilului aparținând inculpatului M, situat în C.J, str. M, nr.(..), precum și suma de 22.009,18 lei, retrasă de la ATM Milano prin folosirea cardului SC R.E.P..

Infracțiunile de spălare de bani și fals în declarații reținute în sarcina inculpatului M.A.:

Imobilul aparținând inculpatului M este situat în C.J, strada M, nr.(..), tarla, parcelele (..), jud. Ilfov, cu număr cadastral (..), compus din teren intravilan cu o suprafață totală de 5.2 mp (din măsurători) cu nr. cadastral (..) și construcția edificată pe acest teren cu destinația locuință unifamilială (S+P+1E+M), împrejmuire și utilități, cu nr. cadastral (..)-C1, intabulat în cartea funciară (..) a localității CJ, jud. Ilfov.

După amenajarea și utilizarea imobilului, inculpatul M.A. l-a vândut părinților săi, numiți M.A. și MI., așa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare, autentificat sub nr.(..) la BNPA

TG și I.R. pentru suma declarată de 150.000 de euro (100.000 euro construcție și 50.000 euro teren).

În declarația dată în fața procurorului inculpatul a precizat că vânzarea/cumpărarea imobilului nu a fost fictivă, fiind plătit prețul cu sume provenind din contul bancar deținut de mama sa, urmare a unei împuterniciri remisă de aceasta. Momentul ales pentru efectuarea tranzacției era strict legat de momentul divorțului decizia tranzacției fiind luată deoarece avea instituit un sechestr, în cadrul unui dosar penal DNA pe un teren extravilan, dorind să evite o eventuală schimbare a obiectului aceluși sechestr cu unul dintre terenurile ce a făcut ulterior obiectul vânzării și fata de care se pusese problema, în acel dosar, la un moment dat, să se instituie un sechestr, lucru care nu s-a mai întâmplat.

Această justificare a prezentat-o soției sale pentru a o convinge să semneze actul de vânzare. Înțelegerea în cadrul partajului a fost ca fosta soție să primească suma de 700.000 euro, fapt consemnat în procedura medierii. Prețul vânzării/cumpărării a fost de 150.000 euro, mai mic decât valoarea imobilului, deoarece Codul civil a permis vânzarea la un astfel de preț, fiind vorba de rude de gradul I, urmărind totodată și plata unor taxe mai mici aferente vânzării.

Referitor la infracțiunea de fals în declarații inculpatul a precizat că operațiunile efectuate în acest context rezultă din extrasul de cont al mamei sale, iar la momentul autentificării actului de vânzare/cumpărare a depus la notar documente care atesta plata pretului, primind de la mama sa suma de 200.000 euro. A precizat inculpatul că fosta sa soție a renunțat la primirea sumei de 700.000 euro. Prețul, a susținut inculpatul, a fost achitat integral înaintea autentificării contractului de vânzare/cumpărare, conform extraselor de cont eliberate de BT – AU, la data de 26.04.2013.

Din extrasele de cont și alte înscrisuri bancare, aflate la dosarul cauzei, a rezultat că inculpatul M.A. era împuternicit pentru a efectua operațiuni bancare în conturile numitei M.A. - mama sa - deschise la BT, iar în perioada respectivă a efectuat succesiv operațiuni de creditare și debitare a conturilor în scopul prezentării unei situații financiare care să justifice plata imobilului.

Prețul menționat în contract de 150.000 de euro a fost stabilit de părți, astfel cum rezultă din cuprinsul acestuia, cu trimitere la extrasul de cont al cumpărătorului M.A. emis la data de 26.04.2013 de BT.

Conform raportului de constatare întocmit în cauză la data de 12.05.2016 (vol. .. - 402) a rezultat că M.A. a retras personal, înaintea semnării contractului (21.04.2013), din contul deschis de mama sa M.A. la BT, doar suma de 50.000 euro adică mai puțin de jumătate din suma menționată în contract fără niciun fel de referire la vânzarea imobilului.

Într-adevăr, înaintea perfectării vânzării din contul de acumulare în euro al numitei M Alexandrin a fost retrasă în contul curent de euro al acesteia suma de 140.755,76 euro. Însă, din această sumă numai 50.000 euro au fost ridicați de M.A., 40.000 euro fiind ridicați de numita M.A., iar restul de 50.305,76 euro au fost schimbați în 219,521,91 lei. Din această sumă în lei, M.A. a ridicat până la data de 26.04.2013 doar suma de 74.500 lei (aproximativ 18.000 euro).

Audiat în instanță inculpatul a precizat că menține declarația dată în cursul urmăririi penale, fără să conteste susținerea sa legată de motivația privind sechestrul aplicat de DNA pe un imobil.

În cauză, la solicitarea inculpatului M, a fost încuviințată audierea **martorei A P**, fosta sa soție, martora fiind de acord să dea declarație, atrăgându-i-se atenția asupra dispozițiilor art.117 C.proc.pen., depozitia sa vizând condițiile întocmirii actului de vânzare/cumpărare a imobilului situat în C.J, str. M.

P A (fostă M), semnatară contractului în calitate de vânzător alături de inculpatul M.A., în cadrul dosarului nr.(..) al Judecătoriei C având ca obiect divorț, a arătat că nu s-a primit nicio sumă de bani de la cumpărătoare în schimbul imobilului, aceasta invocând caracterul simulat al contractului de vânzare-cumpărare. Ulterior, în timpul procesului, părțile au încheiat un acord de mediere.

În instanță martora a declarat că, urmare a litigiului de partaj, a simțit nevoia să dea o declarație autentică la notariat. Nu au existat neînțelegeri între foștii soți M, martora precizând că a avut întotdeauna strictul necesar. Hotărârea de a vinde imobilul din str. M, nr.(..) a fost luată de comun acord, pentru ca acesta să rămână în familie, mai exact copilului lor, înțelegând prin familie și socrii, adică părinții fostului soț.

Cu privire la prețul vânzării martora a precizat că acesta a fost remis pentru că aveau nevoie în casă și au acoperit cheltuielile din acești bani, parte din bani fiind remiși în fața notarului, fără a putea preciza dacă plata s-a făcut cash sau prin virament, iar diferența, fără a o putea preciza, fiind retrasă din bancă. Martora a precizat că soții M au gospodărit împreună până în anul 2014 și din acești bani nu a primit nimic, suma fiind folosită pentru acoperirea cheltuielilor comune. Martora AI nu a putut preciza dacă la momentul perfectării vânzării prețul era achitat integral.

Hotărârea privind vânzarea imobilului a fost luată cu câteva luni înainte de a merge la notar, interval de timp în care s-a făcut evaluarea imobilului, fără a cunoaște amănunte legate de această operațiune. Toate demersurile privind vânzarea imobilului au fost realizate de inculpatul M, fără nicio implicare din partea sa. Hotărârea privind vânzarea imobilului și deplasarea la notar fost a fost luată din convingere, la acel moment cunoscând problemele de natură penală ale soțului său.

Înțelegând la un moment dat că a fost subiectul unor manipulări din partea martorilor D și S dar și sfătuită de avocatul său, a inserat în cuprinsul acțiunii de partaj mențiunea că a fost obligată să-și dea acordul pentru vânzarea imobilului din str. M.

Din suma reprezentând prețul vânzării imobilului s-au achitat nu numai cheltuielile curente, dar și vacanțe și achiziții de bunuri. A precizat martora că avocatul său i-a spus că acest contract de vânzare/cumpărare poate fi contestat, fiind folosit și cuvântul „fictiv”.

A reținut tribunalul, după redarea dispozițiilor art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 și a dispozitivului deciziei nr.(..) a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, că spălarea de bani este o infracțiune la care elementul material constă într-o acțiune ce se poate realiza în șapte modalități alternative (schimbarea, transferul, ascunderea, disimularea, dobândirea, deținerea sau folosirea).

Realizarea oricărei modalități a elementului material va conduce la consumarea infracțiunii. Odată consumată infracțiunea realizarea altei modalități a elementului material în baza aceleiași rezoluții infracționale va fi lipsită de consecințe juridice. De exemplu, cel care deține un bun despre care știe că provine din săvârșirea unei infracțiuni comite infracțiunea de spălare de bani. Dacă ulterior această persoană transferă acest bun, vom fi în prezența aceleiași infracțiuni, realizându-se doar o nouă modalitate a elementului material, fără relevanță juridică. Dacă infracțiunea de spălare de bani s-a produs prin realizarea mai multor modalități ale elementului material, aparținând unor variante distincte, acest aspect va fi valorificat în încadrarea juridică, prin reținerea tuturor acestor variante.

Ca atare, realizarea mai multor acțiuni ce reprezintă elementul material al infracțiunii de spălare de bani nu afectează unitatea infracțională.

Subiectul activ al infracțiunii din care provin bunurile poate fi și subiect activ al infracțiunii de spălare de bani. Din punct de vedere teoretic, o asemenea posibilitate nu este interzisă de lege. Convenția Consiliului European privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005, ratificată de România prin Legea nr.420/2006, stipulează în art.9 par.2 lit.a că, în scopul punerii în practică sau al aplicării măsurilor ce se dovedesc necesare pentru sancționarea în dreptul intern a faptelor ce constituie spălare de bani, „se poate prevedea că infracțiunile enunțate în acest paragraf nu se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiunea predicat.”

La momentul aderării la Convenția de la Varșovia, statul român nu a exprimat însă nicio rezervă. Cum nici în Legea nr.656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, nu există vreo dispoziție care să împiedice reținerea în sarcina subiectului activ al infracțiunii din care provin bunurile și a infracțiunii de spălare de bani, rezultă că, din punct de vedere teoretic, un asemenea concurs de infracțiuni este posibil, sens în care s-a pronunțat Curtea Constituțională în Decizia nr.BU.

S-a statuat totodată că infracțiunea de spălare a banilor este o infracțiune autonomă sau subsecventă aceleia din care provin bunurile, Înalta Curte de Casație și Justiție reținând caracterul autonom al infracțiunii, existența acesteia nefiind condiționată de pronunțarea unei soluții de condamnare (amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la aplicarea pedepsei) pentru infracțiunea din care provin bunurile.

Din perspectiva probatoriului administrat, dar și a considerentelor teoretice precizate în Aiatele precedente, judecătorul a concluzionat că inculpatul M a realizat la un moment, pe parcursul derulării procedurilor penale, riscul ca imobilul situat în str. M, nr.(..) - pentru care a făcut amenajări în cuantum de 3.303.333,29 lei, suma achitată prin conturile SC R.E.P. – bunuri primite cu titlu de mită – să facă obiectul unei măsuri asigurătorii, încheierea contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr.(..) la BNPA TG și I.R. pentru suma declarată de 150.000 de euro (100.000 euro construcție și 50.000 euro teren) fiind realizată prin fraudă la lege în scopul ascunderii originii ilicite a bunului edificat pe numele său.

Prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare s-a transferat din proprietatea inculpatului M.A. și a soției sale în proprietatea numitei M.A. imobilul respectiv, în scopul de a ascunde proveniența ilicită a acestuia. Caracterul disimulat al vânzării este potențat și prin faptul că ulterior încheierii contractului de vânzare-cumpărare, inculpatul M.A. a încheiat cu părinții săi numiții M.A. și MI. un contract de comodat (vol. 7, fila 103) prin care s-a transmis cu titlu gratuit dreptul de folosință a imobilului ce a făcut obiectul vânzării.

Fosta soție a inculpatului M – cu o poziție contradictorie în cuprinsul declarației – a precizat în mod expres că vânzarea s-a făcut ca acesta să rămână în familie, mai exact copilului lor, înțelegând prin familie și socrii, adică părinții fostului ei soț, declarație care exprimă cu evidență scopul vânzării, iar completarea frazei „cunoscând problemele penale ale soțului meu” vine să întărească concluzia scopului real al vânzării Ciei – ascunderea originii ilicite a bunului și transferul acestuia către persoane apropiate. Renunțarea martorei la primirea unei sulte la care ar fi fost îndreptățită – vehiculată fiind suma de 700.000 euro - fiind posibilă doar în fața argumentului că imobilul ar putea fi „confiscat”.

Caracterul fictiv al vânzării a fost reclamat de martora în cadrul dosarului ce avea ca obiect divorț și partaj – poziție asupra căreia a revenit însă în instanță - în cadrul dosarului Judecătoriei C (vol. ..), precizând în mod expres cu acel prilej că nu s-a primit nicio sumă de bani de la vânzătoare în schimbul imobilului, aceasta invocând caracterul simulat al contractului de vânzare-cumpărare. Aceeași poziție oscilantă a avut-o martora și în instanță cu privire la plata prețului, contrazicând poziția inculpatului M, susținând că parte din sumă s-ar fi remis în fața notarului, iar diferența a fost retrasă prin bancă.

Infrațiunea de spălare de bani subzistă în speță și pentru situația în care s-ar fi făcut plata sumei de 150.000 de euro aferentă vânzării, atât în varianta normativă prev. de art.29 A.1 lit.a din Legea nr.656/2002, a transferului de bunuri în scopul ascunderii originii ilicite a acestora, cât și în variantele normative prev. de art.29 A.1 lit.b din Legea nr.656/2002, a disimulării adevăratei naturi a proprietății bunului și a dreptului asupra acestuia, activitatea de spălare de bani vizând încheierea contractului de vânzare/cumpărare și implicit transferul dreptului de proprietate asupra bunului, situație în care două modalități normative prev. de art.29 A.1 lit.b din Legea nr.656/2002, se suprapun, reținându-se ca fiind incidentă varianta disimulării adevăratei naturi a proprietății bunului.

Arată tribunalul că această conduită a inculpatului M.A. este o formă clasică de spălare a banilor, de transfer fictiv a bunului din patrimoniul său în patrimoniul altor persoane din sfera sa relațională (părinții săi, rude de gradul I, la a cărei succesiune are vocație) în scopul ascunderii adevăratei naturi a provenienței infracționale a acestuia, intenția sa fiind de a disimula pierderea dreptului de proprietate, disimulându-se astfel calitatea de proprietari a părinților săi.

În materia spălării banilor prin intermediul tranzacțiilor imobiliare contractul de vânzare-cumpărare în discuție este de asemenea o formă clasică de spălare de bani prin subevaluarea bunului, astfel încât valoarea declarată a acestuia să poate fi justificată pe căi licite, astfel încât să nu existe suspiciuni cu privire la obținerea infracțională a resurselor financiare necesare amenajării/utilării lui.

Actul juridic de transfer al proprietății a fost încheiat de inculpat în scopul ascunderii originii ilicite a bunurilor incorporate în imobil, disimulându-se astfel calitatea de proprietar a persoanelor cumpărătoare, numiții M.A. și MI. și implicit cea de neproprietar a inculpatului M.A. cu privire la acel imobil, deși în realitate acesta a rămas în posesia bunului și a continuat să se comporte ca un adevărat proprietar al acestuia.

La data de 30.04.2013, cu ocazia perfectării contractului de vânzare/cumpărare, inculpatul M a declarat în fals în fața notarului public că a primit integral prețul vânzării, respectiv suma de 150.000 euro, declarație ce nu corespunde însă adevărului (conform analizei din Aiatele precedente).

Este de menționat că la termenul din 13.02.2009 s-a solicitat de către inculpat prin apărător să se constate intervenția prescripției răspunderii penale, cerere admisă de instanță, care a făcut în cauză aplicarea prev. art.17 A.2 C.proc.pen. rap. la art.16 lit.f C.proc.pen., dispunând încetarea procesului penal pentru infracțiunea prev. de art.326 C.pen. cu aplic. art.5 C.pen., în raport și de decizia Î.C.C.J. din 11.11.2014.

Prin încheierea de ședință din 9.11.2016 judecătorul cauzei a constatat că cererile formulate de inculpatul M.A. și petenții contestatori M.A. și M.I. împotriva măsurilor asigurătorii dispuse prin ordonanța din 07.07.2016 nu pot fi soluționate motivat de faptul că dosarul depășise faza camerei preliminare, fiind în stadiul cercetării judecătorești. A avut în vedere judecătorul cauzei că analiza acestora, fiind de esența fondului cauzei, ar crea riscul unei anteprejudiciu, concluzionând că aceste cereri vor fi avute în vedere la momentul soluționării în fond a cauzei, conform dispozițiilor art.404 A.4 lit.c și g C.proc.pen.

Infracțiunile de spălare de bani și fals în înscrisuri sub semnătură privată reținute în sarcina inculpatului C.M.

În cursul anului 2012 împotriva SC R.E.P. s-a formulat o cerere de intrare în insolvență, acțiune ce face obiectul dosarului (..), aflat pe rolul Tribunalului Ilfov.

Convenția din 16.04.2013 - atestată de avocat AM Ana-Maria, consemnează vânzarea/cumpărarea pentru viitor, către SC R.E.P. a terenului în suprafață de 69.159 mp, situat în extravilanul C.J, tarlău (..), identificat cu nr. cadastral (..), înscris în cartea funciară nr.(..) la O.C.P.I. Ilfov – Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Buftea, teren dobândit prin contractul de vânzare/cumpărare nr.(..), autentificat de B.N.P. R.I.D.a.

În anexa convenției, atestată de același avocat AM, sunt consemnate ridicările de numerar (ATM sau ghișeu de bănci) din conturile SC R.E.P. în intervalul cuprins între 02.07.2011-30.04.2012, în cuantum total de 1.544.850,69 lei, sumă ce ar reprezenta prețul încasat de inculpat de la SC R pentru teren.

Scopul acestei vânzări, a susținut inculpatul în declarația dată în instanță, era ca terenul să intre în patrimoniul societății, nefiind realizat însă transferul dreptului de proprietate deoarece imobilul a făcut obiectul unui sechestr. Prețul vânzării a fost realizat, fără a putea preciza cuantumul acestuia, suma fiind restituită inculpatului M în virtutea unui împrumut ce i-a fost remis în primăvara anului 2010 în cuantum de 240.000 euro pentru care nu s-au întocmit documente.

În cursul aceluiași an, la interval de numai o lună de zile, inculpatul E.P încheie convenția din 15.05.2013, obiectul acesteia fiind preluarea în custodie a unei părți din bunurile ce fac obiectul infracțiunilor de dare/luare de mită, încheiată între SC R.E.P., în calitate de proprietar și SC E.M., în calitate de custode.

În anexa acestei convenții sunt consemnate materiale de construcție – 162 de poziții – și un proces-verbal de custodie, încheiat la aceeași dată între aceleași societăți, fiind enumerate materiale precum onix albă, onix Pakistan, onix verde, lotus cremă, jacuzzi cadă, jacuzzi aquasoul, jacuzzi kit, bunuri ce au făcut obiectul infracțiunilor de dare/luare de mită.

Referitor la contractul de custodie datat 15 mai 2013 inculpatul E.P a precizat că obiectul acestuia îl constituia materiale de construcție preluate de la mai multe societăți precum SC T.M și F, înțelegând de la martorul E că acesta a avut o discuție prealabilă cu inculpatul M în sensul de a prelua „niste materiale care s-ar afla montate în locuința inculpatului M”. În acest context, a precizat inculpatul, a tăiat factura, fără să predea bunuri pentru că acestea nu au existat (recunoscând bunurile inserate în anexă).

A mai precizat inculpatul că a întocmit facturile cu date inserate de martorul E, fără a putea preciza numărul acestora.

Declarația de recunoaștere a inculpatului se coroborează cu declarația martorului E, dată în cursul urmăririi penale, care a precizat că într-o întâlnire cu inculpatul M acesta i-a relatat că are o

serie de probleme „cu materiale de construcție pe care le-a achiziționat și pe care nu le mai are pe stoc, deoarece au fost destinate construirii casei sale din C.J”, context în care l-a întrebat dacă este de acord ca SC E.M. SRL, al cărei manager era, „să facă unele hârtii pentru predarea acelor bunuri pentru a li se pierde urma”.

Sușinerea inculpatului E.P și al martorului E a fost confirmată și de martorul E, administrator S.C.E E.L SRL în cursul anului 2010, calitate în care semna, la solicitarea martorului E, o serie de documente pe care însă nu le citea. Pe inculpatul E.P l-a cunoscut prin intermediul martorului E în cursul anilor 2013-2014 – inculpatul deținând o firmă de pază – și de la cel din urmă a înțeles că vor achiziționa materiale de construcție de la firma SC R.E.P., despre care nu avea însă nicio informație. A precizat martorul că a semnat un act, pe care însă nu l-a citit – prezentat de procuror și recunoscut de el – și că nu a primit niciun material de construcție de la inculpatul E.P, afirmație argumentată de faptul că „lucra acolo în curte și nu exista spațiu de depozitare materiale de construcție”.

În temeiul convenției respective, R.E.P. SRL a emis 43 de facturi fiscale false către E.M. în care se menționează bunurile ce fac obiectul infracțiunilor de luare și dare de mită (facturile nr.(..), din perioada ianuarie - decembrie 2013, aflate în vol. ..).

În raport de considerentele reținute tribunalul a concluzionat că variantele normative ale infracțiunii de spălare de bani se regăsesc în dispozițiile art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 constând în transferul de bunuri în scopul ascunderii originii ilicite a acestora și disimularea adevăratei naturi a situației, circulației, proprietății și drepturilor asupra bunurilor.

Prima variantă este strict legată de convenția de custodie încheiată la data de 15.03.2013 între SC R.E.P. și SC E.M. în legătură cu cele 43 facturi întocmite în fals de inculpatul E.P, din probatoriul administrat și analizat în alineatele precedente (declarații. inculpat E.P, martorii E și E) rezultând fără putință de tăgadă că inculpatul E.P nu a predat în realitate materialele de construcție consemnate în anexă și pentru care s-au întocmit cele 43 facturi, modalitatea în care a încercat să ascundă originea ilicită a bunurilor folosite de inculpatul M la amenajarea și utilizarea construcției situate în str. M, nr.(..).

Cu privire la facturile identificate pe parcursul urmăririi penale în număr de 33 emise de SC R.E.P. către SC MXV Center (5 facturi: nr. ..., toate din luna martie 2013, aflate în vol. ..), M.S.M (26 facturi: nr. ..din perioada ianuarie-aprilie 2013 – vol. 6) și MXV ME (2 facturi: nr. ..din luna mai 2013 - vol...) judecătorul fondului a reținut că procurorul nu argumentează în concret și nici nu aduce elemente probatorii definitorii de natură a lămuri care dintre aceste facturi atestă sau nu primirea unor bunuri, limitându-se doar la enumerarea lor.

Astfel, în acest context judecătorul a avut în vedere depoziția martorului C – fost administrator al SC M.S – care a precizat că a plătit o sumă de bani pentru preluarea unor materiale, fără a putea preciza cuantumul acesteia, că a ridicat doar o parte din materialele de construcție (fără a le indica) motivat de faptul că nu a avut un mijloc de transport adecvat, iar încercarea sa ulterioară de a intra și în posesia diferenței a fost sortită eșecului pentru că firma a intrat în insolvență, operațiune ce a fost derulată prin M.S.M.

Este evident că procurorul ar fi trebuit să facă o verificare mai amănunțită de natură a proba ce materiale a ridicat martorul cu factura aferentă și să argumenteze în concret în ce măsură cele 26 facturi enumerate sunt false și în ce modalitate s-a făcut delimitarea acestora de cele 8 întocmite pentru care s-au efectuat plăți și au fost predate materiale.

Mai mult decât atât, cu referire la MXV ME procurorul s-a limitat la enunțarea facturilor ca fiind întocmite în fals, fără nicio argumentație sau mijloc de proba, limitându-se de asemenea să facă enunțul „descoperite pe parcursul urmăririi penale”.

Pentru toate aceste considerente prima instanță a concluzionat ca fiind dovedite fără dubiu ca fiind întocmite în fals cele 43 de facturi fiscale remise de SC R.E.P. către E.M. în care se menționează bunurile ce fac obiectul infracțiunilor de luare și dare de mită (facturile nr..., din perioada ianuarie - decembrie 2013, aflate în vol. ..), transferul de bunuri fiind realizat în scopul ascunderii originii ilicite a acestora.

A doua varianta normativă a infracțiunii de spălare de bani prev. în art.29 lit.b, respectiv disimularea adevăratei naturii, a situației, circulației, proprietății și drepturilor asupra bunurilor, este strict legată de convenția datată 16.04.2013 prin care inculpatul C.M. a disimulat natura

infracționala a sumelor de bani retrase prin ATM (reținută în cauză suma de 22.009,18 lei retrasă la ATM Milano) prin încheierea unui antecontract de vânzare-cumpărare prin care să facă dovada unei contraPății din partea SC R.E.P. ca urmare a măririi activului patrimonial al acestei societăți.

A avut în vedere judecătorul că momentul retragerii sumei de 22.009,18 lei a fost la 19.04.2011, deci mult anterior intervenirii convenției de vânzare/cumpărare, fără cuantificarea prețului, varianta inițială a restituirii împrumutului către inculpatul M fiind 2014.

În drept faptele inculpaților astfel cum au fost reținute/descrise și analizate în alineatele precedente întrunesc în opinia tribunalului elementele constitutive ale următoarelor infracțiuni:

Inculpatul M.A.:

În perioada noiembrie 2010 - martie 2012, a pretins în mod direct și a primit pentru sine de la inculpatul C.M., în calitate de reprezentant al societății R.E.P. SRL, bunuri în valoare de 3.303.333,29 lei și suma de 22.009,18 lei, în total suma de 3.525.342,47 lei (echivalentul sumei de 750.642 euro) în scopul de a-și îndeplini atribuțiile de serviciu și în legătură cu acestea, în calitate de funcționar public, primar al C.J, ca autoritatea executivă, conform dispozițiilor art.61 - 63 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în raport de relațiile comerciale dintre C.J și societatea R.E.P. P, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art.289 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000 și art.5 C.pen.

În data de 30.04.2013 a încheiat în calitate de vânzător contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(.) la B.N.P.A. TG și I.R., cu privire la imobilul situat în C.J, strada M, nr.(.), prin care a transferat în mod fictiv proprietatea acestuia, imobil amenajat și utilat folosind sume de bani și bunuri (bunuri încorporate în imobil) ce fac obiectul infracțiunilor de luare și dare de mită, în valoare de 5.025.983,49 lei (materiale de construcție, obiecte sanitare, mobilier și sume de bani) în scopul ascunderii originii ilicite a acestora, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art.29 A.1 lit.a din Legea nr.656/2002.

În data 30.04.2013 a încheiat în calitate de vânzător contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(.) la B.N.P.A. TG și I.R., cu privire la imobilul situat în C.J, strada M, nr.26 A, prin care a disimulat adevărată natură a proprietății acestuia, imobil amenajat și utilat folosind sume de bani și bunuri (inclusiv încorporate în imobil) ce fac obiectul infracțiunilor de luare și dare de mită în valoare de 5.025.983,49 lei, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.29 A.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

În data 30.04.2013, cu ocazia încheierii în calitate de vânzător a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(.) la B.N.P.A. TG și I.R. a declarat în fals în fața notarului public faptul că a primit integral prețul vânzării, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art.326 C.pen. și art.5 C.pen.

Inculpatul C.M.:

În perioada noiembrie 2010 - martie 2012, a oferit și a remis în calitate de reprezentant al societății R.E.P. SRL bunuri în valoare de 3.303.333,29 lei și suma de 22.009,18 lei, în total suma de 3.525.342,47 lei inculpatului M.A., pentru ca acesta să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu în calitate de funcționar public, primar al C.J, ca autoritate executivă, conform dispozițiilor art.61 - 63 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în raport de relațiile comerciale dintre C.J și societatea R.E.P., în derularea contractelor subsecvente intervenite între părți, inclusiv aprobarea și achitarea sumelor aferente acestora, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art.290 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000 și art.5 C.pen.

La data de 16.04.2013 a încheiat convenția prin care inculpatul C.M. și soția acestuia E.P Georgeta se obligă să vândă în viitor societății R.E.P. terenul în suprafață de 69.159 mp situat în extravilanul C.J, tarlăua (.), jud. Ilfov identificat cu nr. cadastral (.) înscris în cartea funciară nr. (.) la O.C.P.I. Ilfov - Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Buftea, convenție prin care a disimulat adevărată natură infracțională a sumelor de bani menționate în cuprinsul ei sub forma unui antecontract de vânzare-cumpărare (22.009,18 lei) în care suma de bani reprezintă în mod disimulat și mincinos contraprestația unei părți în schimbul obținerii dreptului de proprietate asupra unui teren ce aparține celeilalte părți, în realitate suma fiind dată cu titlu de mită inculpatului M.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art.29 A.1 lit.a din Legea nr.656/2002;

La data de 15.05.2013 a încheiat convenția prin care a disimulat adevărata natură infracțională a bunurilor menționate în cuprinsul ei, sub forma unui contract de custodie încheiat între societățile R.E.P. în calitate de proprietar și societatea E.M. în calitate de custode, în care aceleași bunuri figurează în mod mincinos ca fiind predate în baza convenției, în realitate bunurile fiind date cu titlu de mită inculpatului M.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002;

Judecătorul a reținut argumentarea procurorului din actul de sesizare a instanței în sensul că inculpatul E.P. a comis o singură infracțiune de spălare de bani, deși în speță au fost identificate/reținute mai multe modalități normative alternative de comitere a faptei, argumentat de faptul că activitatea infracțională a acestuia se integrează, în mod natural, într-o conduită unică de spălare de bani, în scopul ascunderii naturii infracționale a bunurilor/banilor remiși cu titlu de mită inculpatului M.

Inculpatul E.P. a întocmit în fals un număr de 43 de facturi fiscale prin care a transferat fictiv și a disimulat adevărata natură infracțională a bunurilor menționate în cuprinsul lor, aceleași bunuri figurând astfel în mod mincinos ca fiind proprietatea cumpărătorului, în realitate bunurile fiind date cu titlu de mită inculpatului M.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art.322 C.pen. cu aplic. art.35 C.pen.

Din perspectiva infracțiunii de fals prev. și ped. de art.322 C.pen. cu aplic. art.35 A.1 C.pen. este de precizat că în cauză sunt incidente dispozițiile art.17 A.2 C.proc.pen. rap. la art.16 lit.f C.proc.pen., cu referire la decizia Î.C.C.J. nr.21/2014.

Independent de faptul că răspunderea penală pentru această infracțiune nu mai poate opera, judecătorul fondului a apreciat însă că anularea înscrisurilor falsificate, ce presupune retragerea acestora din circuitul civil, trebuie să producă efecte viitoare, dar și retroactive, excluderea definitivă din uz a acestora presupunând că acestea nu s-au manifestat niciodată în circuitul juridic atâta vreme cât nu reflectă voința fidelă a emitentului sau realitatea faptică.

Este de precizat că faptele reținute în sarcina inculpaților se situează în perioada noiembrie 2010 – martie 2012. În situația determinată de succesiunea legilor penale în timp s-a aplicat legea penală mai favorabilă, potrivit principiului „mitior lex”.

Aplicarea legii penale mai favorabile se determină prin compararea legilor succesive, stabilirea în concret a legii mai favorabile și în final aplicarea acesteia în ansamblu. Principiul care fundamentează această opinie jurisprudențială este cel conform căruia legea se compară și nu se combină.

Din aceasta perspectivă judecătorul cauzei a avut drept criterii ale incidenței dispozițiilor art.5 C.pen. cuantumul pedepselor pentru infracțiunile de luare și dare de mită, decizia Î.C.C.J. nr.21/2014 privind prescripția răspunderii penale, invocată de inculpatul M, forma concursului de infracțiuni, apreciind în concret ca fiind mai favorabile dispozițiile vechiului cod penal.

A constatat că în cauză sunt incidente dispozițiile art.17 A.2 C.proc.pen. rap. la art.16 lit.f C.proc.pen. pentru infracțiunea prev. și ped. de art.326 C.pen., respectiv infracțiunea prev. de art.322 C.pen. cu aplic. art.35 C.pen., reținute în sarcina inculpaților M.A. și C.M., dispunând încetarea procesului penal.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatului M instanța a avut în vedere împrejurările comiterii faptelor, gradul de pericol social deosebit de ridicat al acestora, dar și împrejurarea că inculpatul este cunoscut cu antecedente penale pentru comiterea aceluiași gen de infracțiuni (corupție).

Fapta de luare de mită, ca element al corupției, este comisă de o persoană cu funcție de răspundere – primar – care prin acțiunile sale aduce o însemnată daună aparatului de stat, prin transformarea activității de serviciu într-un izvor de îmbogățire, faptă comisă cu un cumul de alte infracțiuni precum infracțiunea de spălare de bani, prin consecințele sale vătămând sau punând în pericol, mai mult sau mai puțin, ordinea de drept.

Conduita procesuală a inculpatului M a fost contradictorie, oscilantă, încercând printr-o serie de detalii, ce nu făceau obiectul sesizării, să deturneze atenția de la argumentele acuzării, îmbinând adevăruri cu motivații ce nu cadrau cu funcția sa de primar, precum motivația înființării SC R, controlul de fapt ale acesteia, precum și încercarea transferării răspunderii penale în sarcina inculpatului E.P.

Trebuie precizat că potrivit adresei remise instanței la termenul din 13.02.2019 a rezultat că inculpatul a formulat denunțuri la datele de 13.06.2014, respectiv 18.06.2014, în baza cărora s-a constituit dosarul penal cu nr.(..), iar prin rechizitoriul cu același număr s-a dispus trimiterea în judecată a mai multor inculpați, cauze soldate cu condamnări pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Din această perspectivă judecătorul a constatat incidența dispozițiilor art.19 din Legea nr.682/2002, pedepsele ce se vor aplica inculpatului urmând a fi reduse la jumătate.

S-a mai constatat că faptele deduse judecății sunt în concurs real cu faptele ce au făcut obiectul dosarului nr.(..) în care s-a pronunțat sentința penală nr.(..) dispusă de Curtea de Apel București, definitivă la data de 14.07.2016 prin Decizia Î.C.C.J. nr.(..), pedeapsa rezultantă aplicată fiind de 5 ani și 10 luni închisoare și 5 ani interdicția drepturilor prev. de art.66 A.1 lit.a, b, g C.pen. conform dispozițiilor art.68 A.1 lit.c C.pen.

Tribunalul a repus în individualitatea lor pedepsele aplicate prin sentința penală nr.(..) dispusă de Curtea de Apel București, definitivă la data de 14.07.2016 prin Decizia Î.C.C.J. nr.(..)

A aplicat tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni (art.33 și 34 A.1 lit.b C.pen.), judecătorul cauzei apreciind, în raport de persistența infracțională a inculpatului în comiterea aceluiași gen de infracțiuni, că se impune și aplicarea unui spor, dispunând și interdicția drepturilor prev. de art.64 A.1 lit.a și b C.pen. conform art.65 C.pen.

S-a făcut aplicarea art.71-64 lit.a și b C.pen. aplicabilă din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare până la terminarea executării pedepsei.

În baza art.118 lit.e C.pen. rap. la art.289 A.3 C.pen. a confiscat de la inculpatul M suma de 3.303.333,29 lei (contravaloare bunuri amenajare construcție) și suma de 22.009,18 lei (retragere card BT 19.04.2011), în total suma de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 euro curs 2012).

În baza art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap la art.256 C.proc.pen. s-a dispus restabilirea situației anterioare privind imobilul situat în C.J, str. M, nr.(..) cu consecința desființării contractului de vânzare/cumpărare autenticat sub nr.(..) la B.N.P.A. T.C. și I.R..

În baza art.404 lit.c C.proc.pen., în vederea asigurării confiscării speciale, s-a menținut măsura sechestrului asigurator aplicat prin ordonanța din 07.07.2016, până la concurența sumei de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 EURO)

Pe cale de consecință, dispunând restabilirea situației anterioare privind imobilul din str. M, nr.26 A, com. CJ, cu consecința desființării contractului de vânzare/cumpărare nr.762/2013 au fost respinse cererile formulate de M.A. și M.I., semnatorii contractului de vânzare/cumpărare autenticat sub nr.(..) la B.N.P.A. T.C. și I.R..

S-a constatat că inculpatul a fost reținut/arestat preventiv în perioada 20.12.2011-21.12.2011, 22.12.2011-16.01.2013, 14.07.2016-17.12.2018 (liberat condiționat din executarea pedepsei de 5 ani și 10 luni) 01.03.2016, 16.06.2016 - 12.10.2017.

Infracțiunea de dare de mită este o faptă corelativă aceleia de luare de mită, faptă în legătură cu serviciul, autorul ei fiind exterior complexului de atribuții în exercitarea cărora urmărește să obțină un avantaj material sau moral, situație care însă nu diminuează pericolul social al faptei reținute în sarcina inculpatului E.P, faptă ce a determinat și comiterea infracțiunilor de spălare de bani și fals în înscrisuri sub semnătura privată.

Inculpatul E.P a susținut că nu a realizat că prin încheierea unora dintre contracte, la rugămintea inculpatului M, ar fi încălcat legea, susținere ce nu poate fi primită de instanță. Este puțin probabil că, în raport de circuitul financiar acord cadru/contracte subsecvente/ordine de plată/facturi remise de P C.J – sursa banilor și implicit suportarea plăților prin contul SC R, să nu fi realizat mecanismul financiar de întoarcere a unei părți semnificative a banilor unei instituții către primar și mituitor. Încheierea contractelor de custodie și respectiv vânzare/cumpărare a terenului în suprafață de 69.159 mp situat în extravilanul C.J, au fost demersuri evidente de a da o aparență de legalitate retragerilor/plăților sumelor de bani din conturile SC R.

Faptele de dare de mită și spălare de bani au fost comise în concurs real, atrăgând incidența dispozițiilor art.33 C.pen. și art.34 A.1 lit.b C.pen.

I s-au interzis inculpatului pe lângă fiecare pedeapsă drepturile prev. de art.64 lit.a, b și c C.pen. pe o perioadă determinată și s-a făcut aplic. prevederilor art.71-64 lit.a, b, c C.pen.,

aplicabilă din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare până la terminarea executării pedepsei.

În baza art.118 lit.e C.pen. rap. la art.290 A.5 C.pen. 2009 a confiscat de la inculpat suma de 3.303.333,29 lei (contravaloare bunuri amenajare construcție) și suma de 22.009,18 lei (retragere card BT 19.04.2011), în total suma de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 euro curs 2013).

În baza art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap. la art.256 C.proc.pen. a dispus restabilirea situației anterioare cu consecința desființării contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr. (..) de B.P.N. R.I.D. privind terenul în suprafață de 69.159 mp situat în extravilanul C.J, tarla (..), județ Ilfov, identificat cu nr. cadastral (..), înscris în cartea funciara la nr.(..) la O.C.P.I. Ilfov.

S-a dispus anularea convenției de custodie intervenită la data de 15.05.2013 între SC R.E.C. și SC E.M. prin care s-a disimulat natura infracțională a bunurilor menționate în cuprinsul ei, conform dispozițiilor art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. rap. la art.256 C.proc.pen.

Tribunalul a dispus anularea unui număr de 76 facturi fiscale falsificate întocmite de SC R.E.P. către SC E.M. SRL: facturile nr. 117, 119, 131, 133, 135, 137, 141, 144, 148, 148, 151, 154, 157, 166, 167, 169 - 173, 176 - 179, 182 - 192, 194 - 198, 208 - 211, din perioada ianuarie - decembrie 2013 (aflate în vol. 6, filele 262 - 411).

S-a constatat că inculpatul C.M. a fost reținut 24 ore - 01.03.2016, arestat preventiv 18 zile de la 27.06.2016-14.06.2016, perioada ce a fost dedusă din durata pedepsei aplicate.

În baza art.404 lit.c C.proc.pen., în vederea asigurării confiscării speciale, a menținut măsura sechestrului asigurator aplicat prin ordonanța din 07.07.2016, până la concurența sumei de 3.525.342,47 lei (echivalent sumei de 750.642 euro curs 2013).

Au fost obligat inculpații la cheltuieli judiciare către stat conform art.274 C.proc.pen.

Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel în termenul legal PICCJ-DNA (minută comunicată la 08.03.2019, apel declarat la 12.03.2019), inculpații M.A. (minută comunicată la 13.03.2019, cale de atac declarată la aceeași dată) și C.M. (minută comunicată la 14.03.2019, apel declarat la 08.03.2019), părțile interesate SC R.E.P. SRL (apel declarat la 14.03.2019 - hotărârea fiind pronunțată la 06.03.2019), E.P.G. (cale de atac declarată la 18.04.2019, minută din 06.03.2019), M.A. și M.I. (M.A. - minută comunicată la 12/13.03.2019, apel declarat la 13.03.2019).

Persoanele interesate E.C.SRL și S.O. au solicitat repunerea în termenul de apel, cererile de apel fiind depuse la 02.10.2019 - data poștei.

Parchetul a solicitat admiterea căii de atac, desființarea hotărârii apelate, cu consecința pronunțării unei noi hotărâri după cum urmează:

- condamnarea inculpatului M.A. pentru infracțiunea de fals în declarații prev. de art.326 C.pen. cu aplicarea art.5 C.pen. (art.292 C.pen. 1969) și condamnarea inculpatului C.M. pentru infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art.322 C.pen. cu aplicarea art.35 C.pen. și art.5 C.pen. (290 C.pen. 1969 cu aplicarea art.41 C.pen. 1969);

- aplicarea pedepselor complementare prev. de art.67 rap. la art.66 A.1 lit.a, b, g C.pen. față de inculpatul C.M., nu cele prevăzute de Codul penal 1969 - art.65 rap. la art.64 A.1 lit.a, b, c C.pen. 1969);

- majorarea cuantumului pedepselor complementare prev. de art.67 rap. la art.66 A.1 lit.a, b, g C.pen. aplicate față de inculpat C.M. de la 2 ani la 5 ani;

- reținerea și a pedepselor accesorii prev. de art.65 rap. la art.66 A. 1 lit.a, b, g C.pen. și art.12 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal pe lângă fiecare pedeapsă principală aplicată inculpatului C.M. pentru infracțiunea de dare de mită, spălare de bani și fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată;

- deducerea din pedeapsa aplicată inculpatului E.P.BM a duratei arestului la domiciliu și arestului preventiv din perioada 16.06.2016 - 26.06.2016 și 27.06.2016 - 20.12.2016;

- aplicarea pedepselor complementare prev. de Codul penal 2009 (art.67 rap. la art.66 A.1 lit.a, b, k C.pen.) față de inculpat M.A., iar nu cele prevăzute de Codul penal 1969 (art.65 rap. la art.64 A.1 lit.a, b C.pen. 1969);

- reținerea și a pedepsei complementare prev. de art.66 lit.k Cp. în sarcina inculpatului M.A.;

- reținerea și a pedepselor accesorii prev. de art.65 rap. la art.66 A.1 lit.a, b, k C.pen. 2009 și art.12 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal pe lângă fiecare pedeapsă principală aplicată inculpatului M.A. pentru infracțiunile de luare de mită, spălare de bani și fals în declarații.

- confiarea de la inculpații M.A. și C.M. și a sumelor de 1.347.610,85 lei retrageri ATM cu cardul, 385.500 lei retrageri numerar de la ghișeul băncii și 7.400 lei plăți cu cardul către H DC;

- anularea a 76 facturi fiale fictive: 43 facturi fictive - în perioada ianuarie-decembrie 2013 (filele 262-411, vol. 6 d.u.p.); 5 facturi fictive - în perioada martie 2013 (filele 271-275, vol. 6 d.u.p.); 26 facturi fictive - în perioada ianuarie-aprilie 2013 (filele 262-411, vol. 6 d.u.p.), 2 facturi fictive - în perioada mai 2013 (filele 345-346, vol. 6 d.u.p.).

În legătură cu primul motiv de apel, procurorul a susținut că instanța de fond în mod greșit a dispus în baza art.17 A.2 C.proc.pen. rap. la art.16 lit.f C.proc.pen. încetarea procesului penal față de inculpatul M.A. pentru infracțiunea de fals în declarații prev. de art.326 C.pen. cu aplicarea art.5 C.pen. (art.292 C.pen. 2009) și față de inculpat C.M. pentru infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art.322 C.pen. cu aplicarea art.35 C.pen. și art.5 C.pen. (290 C.pen. 1969 cu aplicarea art.41 C.pen. 1969).

Învederează procurorul că prima instanță a interpretat în mod neconform decizia nr.21/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

În motivarea deciziei s-a reținut că decizia nr.2/14.04.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și-a încetat efectele, începând cu data de 20 mai 2014, când a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia Curții Constituționale nr.265/06.05.2014 și astfel nu mai poate fi aplicată raporturilor juridice năute anterior datei de 01.02.2014, dar nesoluționate definitiv până la data publicării hotărârii instanței de contencios constituțional, întrucât nu reprezintă lege penală mai favorabilă.

Instanța supremă a stabilit că dispozițiile art.5 A1 C.pen. trebuie interpretate, inclusiv în materia preriipției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 01.02.2014 care nu au fost încă judecate definitiv în conformitate cu decizia nr.(..) a Curții Constituționale.

Procurorul a arătat că preriipția răspunderii penale trebuia calculată de instanța de judecată în funcție de legea penală mai favorabilă stabilită în baza Deciziei Curții Constituționale nr.(..) care nu permite o lex tertia. În concret, termenul de preriipție al răspunderii penale pentru infracțiunea de fals în declarații prev. de art.326 C.pen. 2009 cu aplicarea art.5 C.pen. (art.292 C.pen. 1969) și pentru infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art.322 C.pen. cu aplicarea art.35 C.pen. și art.5 C.pen. (290 C.pen. 1969 cu aplicarea art.41 C.pen. 1969) trebuia calculat conform noului Cod penal, care a fost stabilit de instanță ca lege penală mai favorabilă, iar nu conform vechiului Cod penal.

Prin calcularea termenului de preriipție al răspunderii penale conform vechiului Cod Penal, în cauză s-a ajuns la o lex tertia, aspect nepermis de Decizia Curții Constituționale nr.(..). De fapt, instanța a aplicat decizia nr.2/14.04.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală care permitea calcularea termenului de preriipție al răspunderii penale pe instituții autonome, dar aplicarea instituțiilor autonome a fost interzisă prin hotărârea invocată chiar de instanță, în corelare cu Decizia Curții Constituționale nr.(..).

Procurorul a procedat în continuare la calcularea termenelor de preriipție. Pentru infracțiunea de fals în declarații prev. de art.326 C.pen. - săvârșită în 30.04.2013 de inculpatul M.A., termenul de preriipție al răspunderii penale este de 5 ani (art.154 lit.d C.pen.), iar preriipția specială este de încă o dată, respectiv 5 ani (art.155 A.4 C.pen.), în cauză termenul de preriipție fiind întrerupt, inculpat fiind reținut și arestat preventiv în 2016. Așadar, preriipția generală s-ar fi împlinit la 30.04.2018, dar din moment ce termenul s-a întrerupt, preriipția specială ar urma să se îplinească la 30.04.2023.

Infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată prev. de art.322 C.pen. cu aplic. art.35 C.pen. a fost comisă de inculpatul C.M. în perioada ianuarie-decembrie 2013. Termenul de precripție al răspunderii penale este de 5 ani (art.153 lit.d C.pen.), iar precripția specială este de încă o dată, respectiv 5 ani (art.155 A.4 C.pen.). În cauză termenul de precripție a fost întrerupt, inculpatul fiind reținut și arestat în 2016. Termenul general de precripție s-ar fi împlinit în decembrie 2018 dacă nu ar fi fost întrerupt, caz în care se va împlini în decembrie 2023.

Învederează procurorul că nici conform vechiului Cod penal nu era împlinit termenul de precripție a răspunderii penale pentru infracțiunile de fals în declarații și de fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art.292 C.pen. 1969, respectiv art.290 C.pen. 1969 cu aplicarea art.41 C.pen. 1969, instanța omițând să calculeze și precripția specială.

Astfel, în cazul infracțiunii de fals în declarații, termenul de precripție al răspunderii penale este de 5 ani (art.122 lit.d C.pen. 1969), iar precripția specială este de încă jumătate, respectiv 2 ani și 6 luni (art.124, 123 C.pen. 1969). În cauză termenul general de precripție a fost întrerupt, astfel că termenul de precripție specială se împlinește în 30.10.2020.

În cazul infracțiunii de fals în înrisuri sub semnătură privată termenul de precripție al răspunderii penale este de 5 ani (art.122 lit.d C.pen. 1969), iar precripția specială este de încă jumătate, respectiv 2 ani și 6 luni (art.124, 123 C.pen.). În cauză termenul general de precripție a fost întrerupt, astfel că termenul de precripție specială se împlinește în decembrie 2020.

Referitor la cel de-al doilea motiv de apel, parchetul a invocat dispozițiile art.12 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal conform cărora în cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă.

Instanța de fond, reținând că pentru cele 2 infracțiuni săvârșite de inculpatul C.M. legea mai favorabilă este Codul penal 2009, trebuia ca pedepsele complementare să urmeze sorta celor principale și să le aplice în baza noii legi, nu în baza Codului penal 1969.

A treia critică a procurorului vizează durata pedepselor complementare, considerând că se impune majorarea acesteia de la 2 ani la 5 ani. Solicită a se avea în vedere că inculpatul C.M. a fost administratorul R.E.P. SRL, societate prin intermediul căreia au fost comise toate infracțiunile de luare/dare de mită, spălare de bani, fals sub semnătură privată, infracțiuni care au dus la intrarea în insolvență a societății. Consideră parchetul că, pentru a releva contribuția pe care a avut-o inculpatul la săvârșirea infracțiunilor se impune reformarea hotărârii în sensul solicitat.

În al patrulea rând procurorul critică omisiunea tribunalului privind aplicarea pedepselor accesorii prev. de art.65 rap. la art.66 A.1 lit.a, b, g C.pen. pe lângă fiecare pedeapsă principală aplicată inculpatului C.M. pentru infracțiunile de dare de mită, spălare de bani și fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată. Au fost invocate de asemenea dispozițiile art.12 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, în sensul că pedepsele accesorii vor urma soarta pedepselor principale, în sensul că se vor aplica în baza noului Cod penal, considerat de instanță ca lege penală mai favorabilă.

Al cincilea motiv de apel vizează computarea măsurilor preventive privative de libertate. Conform parchetului, instanța de fond trebuia să adă perioada 16.06.2016 – 26.06.2016 și 27.06.2016 - 20.12.2016.

Astfel, prin încheierea din 16.06.2016 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului București, s-a dispus față de inculpatul C.M. măsura arestului la domiciliu. Ulterior, prin încheierea nr.327/27.06.2016 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, s-a desființat încheierea din 16.06.2016 a Tribunalului București, s-a admis contestația parchetului și s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului pentru diferența de 18 zile.

Prin încheierea din 07.12.2016 a Tribunalului București s-a menținut măsura arestului preventiv față inculpat, dar ulterior, prin decizia nr.(..) a Curții de Apel București, s-a desființat încheierea din 07.12.2016 a Tribunalului București, s-a admis contestația inculpatului și s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu controlul judiciar.

Prin urmare, inculpatul s-a aflat în arest la domiciliu în perioada 16.06.2016-26.06.2016, durată care trebuie dedusă din pedeapsa aplicată. Din 27.06.2016 inculpatul s-a aflat în mod

continuu în arest preventiv până pe 20.12.2016 când arestul preventiv a fost înlocuit cu controlul judiciar, motiv pentru care arestul preventiv din 27.06.2016-20.12.2016 trebuie dedus din pedeapsa aplicată.

Al șaselea motiv de apel vizează greșita aplicare de către prima instanță în cazul inculpatului M.A. a pedepselor complementare prev. de art.65 raportat la art.64 A.1 lit.a și b C.pen. 1969, deși pedepsele principale au fost aplicate conform Codului penal 2009 care a fost considerat de instanță ca lege penală mai favorabilă.

Invocând dispozițiile art.12 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal consideră că inculpatului trebuia să-i fie interzise ca pedeapsă complementară drepturile prev. de art.66 A.1 lit.a, b și k C.pen.

O altă critică adusă sentinței tribunalului se referă la necesitatea aplicării față de inculpatul M.A. și a pedepsei complementare constând în interzicerea dreptului prev. de art.66 lit.k C.pen. - dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public.

Interzicerea exercitării dreptului prev. la art.66 lit.k C.pen. reprezintă o sancțiune suplimentară pentru inculpații care au săvârșit infracțiuni care îi fac nedemni de a conduce unități sau de a lua decizii care pot influența societatea sau comunitatea într-un anumit sector de activitate. Interzicerea exercitării dreptului prev. la art.66 lit.k C.pen. poate fi aplicată de instanță chiar dacă nu există o legătură între infracțiunea săvârșită și dreptul ce formează obiectul pedepsei.

Rolul interzicerii dreptului de la art.66 lit.k C.pen. este acela de a-l îndepărta un timp limitat pe inculpat, după executarea pedepsei închisorii, din viața publică. Având în vedere că inculpatul M.A. a avut în cadrul unei unități administrativ teritoriale (P CJ) rol decizional, pe care l-a folosit în interes personal pentru obținerea de profit prin intermediul unui societăți interpușe (R.E.P. SRL) conduse de inculpatul C.M., prieten cu inculpatul, pedeapsa complementară menționată se impune în cauza de față în opinia procurorului.

Al optulea motiv de apel se referă la omisiunea reținerii și a pedepselor accesorii prev. de art.65 rap. la art.66 A.1 lit.a, b, k C.pen. pe lângă fiecare pedeapsă principală aplicată inculpatului M.A. pentru infracțiunile de luare de mită, spălare de bani și fals în declarații. Invocă de asemenea dispozițiile art.12 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal.

Referitor la cel de-al nouălea motiv de apel, vizând cuantumul sumei confiate de prima instanță de la inculpații M.A. și C.M., procurorul a arătat că în mod greșit a fost confiată de tribunal doar suma de 22.009,18 lei - retragere ATM Milano.

În esență, procurorul a considerat că instanța a ajuns la concluzia că doar această sumă trebuie confiată deoarece a exclus diuția ambientală purtată în cursul anului 2012 între martorul - denunțator D și inculpatul E.P. redată în procesul-verbal din 24.05.2016 ((..), vol.15 d.u.p.). Motivul excluderii a fost cel al provocării.

În cauză nu se impunea excluderea diuției ambientale purtată în cursul anului 2012 deoarece nu erau îndeplinite condițiile prev. de art.101 A.3 C.proc.pen. (nu s-a probat existența provocării, infracțiunile erau deja comise, interceptarea a fost efectuată pentru probarea acuzației).

Având în vedere definiția provocării, astfel cum apare în dispozițiile art.101 A.3 C.proc.pen., legiuitorul a înțeles ca provocarea să fie anterioară săvârșirii unei infracțiuni, iar nu ulterioară. În cauză nu se poate pune problema unei provocări din partea denunțatorului deoarece activitățile infracționale erau deja terminate (2011), la momentul în care martorul denunțator a înregistrat diuția (2012).

S-a susținut că ar putea fi vorba de o provocare la probă, care nu este, în sine, incompatibilă cu echitabilitatea procesului penal, deoarece urmărește numai constatarea comiterii unei infracțiuni, iar nu determinarea săvârșirii acesteia. Prin urmare, arată procurorul, înregistrarea din vara anului 2012 făcută de martorul-denunțator nu este contrară legii.

Pe de altă parte instanța nu dat posibilitate procurorului să probeze lipsa provocării atâta timp cât la termenul din 27.11.2018 (filele 280, vol.5 d.i.), când s-a diutat excluderea probei, nu s-a indicat că ar fi incidentă în cauză provocarea, doar în motivare tribunalul făcând referire la acest aspect.

La termenul din 27.11.2018, inculpatul M a contestat veridicitatea și autenticitatea înregistrării din vara anului 2012 efectuată de martorul-denunțator; în vederea clarificării acestui

aspect, instanța trebuia să dispună efectuarea unei expertize, nu să excludă înregistrarea conform dispozițiilor art.101 A.3 C.proc.pen.

Concluzionează că înregistrarea efectuată de martorul-denumător este permisă de lege, încadrându-se în dispozițiile art.139 A.3 C.proc.pen. și instanța de apel trebuie să țină cont de ea.

În cauză se impunea ca instanța să analizeze dacă inculpatul M a avut sau nu în posesie cardurile R.E.P. SRL deoarece în funcție de acest aspect se poate pune problema intrării în posesia sau nu a inculpatului a sumelor retrase cu cardul. În aceste condiții procurorul face trimitere la declarațiile martorului S.O, care a declarat că inculpatul a avut încă de la înființarea societății R.E.P. SRL acces neîngrădit la conturile bancare ale acestei societăți și a avut asupra sa cardurile bancare pe care le folosea în interes personal, îndeosebi pentru retrageri de numerar și rareori pentru efectuarea de plăți către comercianți (declarație urmărire penală.). În instanță martorul a avut aceeași poziție, declarând că nu a văzut cardurile, dar a înțeles din explicația inculpatului că erau cardurile R.E.P. SRL. De la inculpat cunoștea că ar avea acces nelimitat la carduri. Astfel de diuții între cei doi puteau avea loc deoarece erau prieteni apropiați.

Susține parchetul că aspectele indicate de martor sunt credibile. De altfel și prima instanță a ținut cont de declarația acestuia pentru a reține retragerea sumei de 22.009.18 lei.

Inculpatul E.P a recunoscut în instanță că i-a dat cardul R.E.P. SRL inculpatului M doar când s-a dus la Milano pentru a-i cumpăra un rând de haine. Acest aspect dă în plus credibilitate declarațiilor martorului S. care a menționat că au fost și alte situații în care inculpatul M a folosit cardurile R.E.P. SRL, aspect pe care acesta i l-a comunicat.

Aspectele declarate de S au fost confirmate și de martorii V T, M.V, P R, B.R S.O, Z A, M A, D, AM, NI PF, BM, TV - din care rezultă că inculpatul M controla de fapt societatea, C.M. fiind administratorul de drept. Inculpatul E.P era doar un interpus deoarece toți martorii au precizat că pentru toate problemele pe care le-au avut cu R.E.P. SRL au luat legătura cu inculpatul M (încheierea contractelor de achiziții materiale/bunuri pentru amenajare casă, plăți, caiet de sarcini), iar unii martori nici nu-l cunoșteau pe inculpatul E.P, cum este cazul martorelor P și Burlacu.

În cauză s-a dovedit conform raportului de constatare din 09.05.2016 că retragerile de la ATM au fost în sumă totală de 1.357.610,85 lei (556 retrageri), în perioada 30.11.2010-16.12.2011 - filele 340-383, vol.1 d.u.p.).

Instanța nu a reținut nici suma de 385.500 lei ca fiind retrasă de la ghișeu băncii de inculpatul E.P și remisă ulterior inculpatului M. Inculpatul E.P a declarat că din sumele retrase de la ATM și ghișeu a plătit o parte inculpatului M în contul împrumuturilor, a sponsorizat echipa de fotbal a C.J, a tuns gazonul pe terenul de fotbal, a plătit cash un număr de 37 muncitori angajați de firmă.

Apărarea inculpatului nu poate fi reținută deoarece nu s-au probat prin înrîsurile existența unor împrumuturi și a folosirii banilor retrași pentru sponsorizarea echipei de fotbal sau pentru tunderea gazonului pe terenul de fotbal. Referitor la existența plăților cash către 37 muncitori ai R.E.P. SRL această susținere este îndoielnică deoarece numărul angajaților este fluctuant, declarațiile inculpaților și ale martorilor nefiind clare sub acest aspect.

Inculpat M nu a vorbit de existența unor împrumuturi, ci doar a recunoscut că a adus banii pentru înființarea R.E.P. SRL și din acest motiv coordona activitatea societății și lua deciziile. În consens cu inculpatul M și martorul D a indicat că R.E.P. SRL nu avea nicio datorie la inculpatul M.

Existența retragerilor este confirmată și de înregistrările telefonice: în 16.03.2011, ora 10:55, inculpat M îl sună pe inculpat E.P și îl întreabă dacă a os banii, iar la răspunsul negativ al acestuia, inculpatul M îi cere inculpatului E.P să oată urgent bani pentru că nu merge cardul. Inculpat M îi spune lui E.P cât să oată, iar acesta din urmă îi confirmă că așa va face (f. 12, vol.2 d.u.p). În urma diuției din 16.03.2011, de la ora 10:55, inculpatul E.P îl sună pe inculpatul M.A., în aceeași zi de 16.03.2011, dar la ora 11:47, și îi spune că nu poate poate decât 10.000 pentru că nu au momentan (f. 13, vol.2).

În cauză s-a dovedit, conform raportului de constatare din 09.05.2016, că de la ghișeu băncii a fost retrasă de către inculpatul E.P sumă totală de 385.500 lei care ulterior a fost remisă inculpatului M.A..

Instanța nu a reținut în sarcina inculpaților nici suma de 7.400 lei plătită la H DC din București în 04.02.2011 de M.A. cu cardul R.E.P. SRL remis de inculpatul C.M., administratorul societății.

În opinia parchetului natura plății nu poate fi decât una în interesul unei persoane fizice și nu juridice, iar martor S a precizat că inculpatul M a efectuat rar plăți cu cardul R.E.P. SRL și către comercianți, aspect ce denotă că suma a fost plătită cu cardul tot pentru inculpat M.

Ultimul motiv de apel se referă la numărul facturilor anulate. Deși inițial în minută au fost menționate toate cele 76 facturi, așa cum era corect, ulterior, printr-o încheiere de îndreptare a erorii materiale, s-a arătat că este vorba doar de 43 facturi.

În opinia parchetului s-a stabilit că și facturile emise către MXV Center (5 facturi) și M.S.M (26 facturi) și MXV ME (2 facturi) erau fictive, fiind emise pentru justificarea infracțiunilor de luare/dare de mită.

În drept au fost invocate dispozițiile art.421 pct.2 lit.a C.proc.pen.

Apelantul - intimat - inculpat M.A. a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și:

- în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare ca urmare a constatării nulității hotărârii, derivată din încălcarea repetată și sistematică a dreptului la apărare, împrejurare ce echivalează cu lipsa apărării, nulitatea fiind aceea prevăzută de dispozițiile art.281 A.1 lit.f C.proc.pen., respectiv față de împrejurarea că sentința apelată este nemotivată, invocând art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului; tot sub acest aspect a mai invocat absența specializării, în materia reglementată de Legea nr.78/2000, a judecătorului ce a compus completul desemnat să judece cauza în fond, ceea ce atrage nulitatea absolută a sentinței apelate, conform art.281 A.1 lit.a C.proc.pen.

- în subsidiar, rejudecarea cauzei cu readministrarea probatoriului și administrarea de probe noi, urmată de încetarea procesului penal pentru infracțiunea de luare de mită conform art.16 A.1 lit.f C.proc.pen., respectiv achitarea sa în temeiul art.396 A.5 rap. la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. pentru toate infracțiunile imputate, întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală;

În privința motivului de apel vizând nulitatea hotărârii primei instanțe derivată din încălcarea gravă și sistematică a dreptului la apărare, inculpatul consideră că față de multitudinea de încălcări ale drepturilor sale procesuale și ale drepturilor avocaților săi, a fost lipsit în fața tribunalului de apărare conform art.281 A.1 lit.f C.proc.pen.

În dezvoltarea acestui motiv invocă mai întâi lipsa de imparțialitate a judecătorului fondului care a persistat într-o conduită procesuală agresivă, ostilă, presărată cu insulte și amenințări la adresa sa, dar mai cu seama la adresa avocatului ales, aceste atitudini culminând cu ședința de judecată din 19.04.2017 și generând în final rezilierea contractului de asistență juridică cu avocatul care a constituit obiectul agresiunii judecătorului, pe data de 28.11.2018, ocazie cu care a rămas lipsit de apărare până la finalul judecății în fond. Această atitudine a debutat încă din faza camerei preliminare și a continuat până la final și, deși a formulat două cereri de recuzare, acestea au fost respinse cu unica motivare că sunt nedovedite, deși a invocat ca probă înregistrarea ședinței de judecată.

Pe de altă parte, judecătorul fondului a refuzat repetat să respecte dispoziții procesual penale de strictă interpretare și aplicare (spre exemplu pe acelea privind audierea inculpatului) și a încălcat repetat legea, cu bună știință, ceea ce i-a adus prejudicii grave, inclusiv prin neînălțurarea unor acte efectuate de parchet cu încălcarea legii și prin subminarea dreptului la apărare, în speță a încercărilor de a demonta probat acuzațiile parchetului.

Revenind la cererile de recuzare, arată inculpatul că prima a fost formulată pe data de 10.02.2017 și a privit faptul că judecătorul investit cu soluționarea fondului a avut în mod constant, în cadrul ședințelor de judecată derulate în perioada iulie - septembrie 2016, dar și ulterior, în luna noiembrie 2016, o atitudine ostilă în ceea ce îl privește, atitudine decurgând dintr-o serie de manifestări nedeontologice din timpul ședințelor de judecată (folosind expresii de genul „sunt Dumnezeuul tău în acest dosar”), ceea ce l-a determinat să aprecieze, în mod rezonabil, că atitudinea menționată reprezintă expresia faptului că imparțialitatea sa este definitiv afectată în cauză și nu va avea parte de o judecată corectă.

Judecătorul a formulat, în aceeași perioadă, afirmații de tipul antepunătorii, în sensul că, în cadrul expunerilor avocaților săi privind caracterul inutil și redundant al măsurii arestării preventive (față de faptul că se afla deja în executarea unei pedepse privative de libertate de 5 ani și 10 luni închisoare) a întrebat dacă în cauză s-a declarat recurs în casație, iar la răspunsul avocaților că încă nu, dar că va fi declarat după comunicarea motivării deciziei din apel, a sugerat că în aceasta situație s-ar putea suspenda executarea pedepsei, ceea ce ar justifica în continuare arestarea sa preventivă.

Judecătorul a refuzat să soluționeze contestația formulată împotriva măsurii sechestrului asigurător ce a făcut obiectul dosarului nr.(..) în final, după 4 luni, fiind pronunțată o soluție lipsită de logică juridică, contradictorie, prin care i-a fost practic anulat dreptul la singura cale de atac prevăzută de lege împotriva ordonanței procurorului. Practic judecătorul a respins plângerea cu motivarea că dosarul se află în faza de cercetare judecătorească, soluția urmând a fi pronunțată odată cu fondul, deși doar din culpa sa nu a fost soluționat dosarul în timp util și în condițiile în care nu există nicio dispoziție legală care să fixeze în timp momentul până la care putea fi judecată. De asemenea, procedând astfel a ajuns să amestece funcția de judecător de cameră preliminară cu funcția de judecată, contrar art.3 C.proc.pen.

Învederează că aceeași soartă a avut-o și contestației mamei sale, M.A. ((..)

Ulterior respingerii primei cereri de recuzare, agresivitatea judecătorului fondului a creut exponențial.

Inițial, în cursul ședinței de judecată din 22.03.2017, astfel cum reiese din Acatul final al paginii 3 a încheierii, avocatul a solicitat, constatând că judecătorul cauzei intenționează să treacă direct la audierea inculpaților, citirea actului de sesizare a instanței, conform art.374 A.1 C.proc.pen., înaintea începerii cercetării judecătorești.

Judecătorul a refuzat să citească actul de sesizare a instanței, punând în diuție audierea inculpaților și readministrarea mijloacelor de probă din faza de urmărire penală.

Între termene, pe data de 12.04.2017, avocatul său ales a depus la dosarul cauzei o serie de înrșuri (doctrină, practică judiciară) conform cărora, potrivit noii ordini procesuale, citirea actului de sesizare a instanței este punctul inițial al fazei preliminare a cercetării judecătorești, act procesual ce nu poate fi omis motivat de aspectul că necitirea rechizitoriului ar fi compensată de explicațiile date de președintele completului de judecată inculpatului.

La termenul de judecată din 19.04.2017 avocatul său ales a reiterat solicitarea de citire a actului de sesizare a instanței. Pledoaria sa a fost fragmentată de judecător, fiind pus în imposibilitatea de a mai susține că obligația de a citi rechizitoriul decurgea din natura imperativă, de strictă interpretare, a dispozițiilor art.374 A.1 C.proc.pen. Deși a afirmat că în principiu are dreptate, a precizat că practica este alta și a făcut referiri la experiența pe care avocatul său ales o are în materia penală. În final le-au fost aduse la cunoștință inculpaților învinuirile.

Mai precizează inculpatul că avocatul său a fost insultat și cu o altă ocazie, respectiv la termenul din 22.03.2017, când judecătorul i-a cerut să precizeze în cât timp parcurge distanța Ploiești - București, ulterior primirii răspunsului judecătorul întrebându-i „cum rămâne cu gropile?”. Cei de față au înțeles că judecătorul a acreditat ideea că avocatul este „prost de dă în gropi”.

Ulterior a mai formulat oral o cerere de recuzare (19.04.2017), generată de refuzul respectării legii. Cu această ocazie judecătorul recuzat a început să analizeze în ședință publică cererea precedentă de recuzare și a cerut, pe un ton ridicat, socoteală avocatului. I-a reproșat că nu știe să facă o cerere, că cererile pe care le face sunt improvizate, nefondate, că are o imaginație bogată, că în loc să îi explice drepturile și obligațiile inculpatului face cereri de recuzare în cuprinsul cărora se referă la expresiile sale faciale. Cu această ocazie judecătorul a dat măsura deplină a lipsei sale de imparțialitate, a ostilității și setei sale de răzbunare și a amenințat avocatul că va sesiza Comisia de Disciplină a Baroului, aspect pe care, în final, l-a și pus în practică.

Toate aceste dovezi, dincolo de orice dubiu, atât din punct de vedere subiectiv, cât și din punct de vedere obiectiv, lipsei imparțialității și echidistanței magistratului. De altfel, judecătorul i-a aplicat pedepse în quantum maxim, la care a adăugat și un spor maxim de pedeapsă.

Face în continuare referire inculpatul la jurisprudența Curții europene a drepturilor omului referitoare la imparțialitatea tribunalului: Kiprianou contra Greciei, Micallef contra Maltei, Hauholdt contra Danemarcei, Frey contra Austriei.

Concluzionează că față de toate aceste argumente expuse, judecătorul fondului a fost incompatibil (există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea sa a fost afectată - art.64 A.1 lit.f C.proc.pen.), impunându-se trimiterea cauzei spre rejudicare la aceeași instanță.

În continuare inculpatul invocă încălcarea art.374 A.1 C.proc.pen., reiterând faptul că nu s-a dat citire actului de sesizare. Deși în încheiere se arată că s-a citit în sinteză dispozitivul rechizitoriului, în fapt instanța a prezentat pe urt încadrarea juridică a faptelor deduse judecării, ceea ce nu este de natură a acoperi vătămarea produsă prin încălcarea obligațiilor ce îi reveneau potrivit art.374 A.1 și 2 C.proc.pen.

Apelantul - inculpat invocă tot din perspectiva încălcării dreptului la apărare faptul că dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în lipsa avocatului, fiind nerespectate dispozițiile art.10 C.proc.pen., art.88 și urm. C.proc.pen., art.91 A.3 și 4 C.proc.pen., art.92 C.proc.pen., art.387 C.proc.pen., toate încălcările subsumându-se sancțiunii prev. de art.281 A.1 lit.f C.proc.pen.

La termenul din data de 28.11.2018, după ce avocatul ales a reziliat contractul pe considerentele expuse deja, a solicitat un nou termen în vederea angajării unui avocat ales, astfel cum rezultă din încheierea din aceeași dată (f. vol. d.i.).

În cauză s-a acordat termen data de 30.01.2018 în vederea angajării unui avocat și pregătirea apărării, desemnându-se și un avocat din oficiu (f. vol. instanță), cu toate că a precizat că își va angaja un avocat ales. După cum rezultă din datele de la dosar, avocatul numit din oficiu nu a avut timpul necesar și nu a studiat compatibil cu standardele de apărare dosarul cauzei, studiul dosarului rezumându-se la nivelul a câteva ore (f. .. vol. instanță). Avocatul din oficiu a efectuat copii de pe rechizitoriu și 12 file reprezentând declarațiile date de inculpat în fața instanței. La data de 17.12.2018 a fost liberat condiționat, fiind evident că a fost foarte dificil să găsească un avocat în vederea angajării, câtă vreme era în perioada sărbătorilor de sfârșit de an.

La data de 18.01.2019 a încheiat un contract de asistență juridică cu un nou avocat ales și a făcut dovada acestui fapt la termenul din data de 30.01.2019 (f. ..vol. d.i.). Avocatul ales nu s-a mai prezentat la termenul din data de 30.01.2019 din cauza imposibilității colaborării în această speță. Cauza s-a amânat, prin urmare, pentru data de 13.02.2019. La data de 05.02.2019 a încheiat un nou contract de asistență juridică cu un alt avocat care, în mod evident, nu a avut timp suficient pentru studierea dosarului și pregătirea apărării.

La termenul din data de 13.02.2019 cauza s-a judecat, cu toate că avocatul ales a solicitat termen pentru pregătirea apărării. Au fost astfel încălcate dispozițiile art.10 C.proc.pen., art.88 și urm. C.proc.pen. și art.92 C.proc.pen., fiind practic refuzat accesul la dosar avocatului ales prin acordarea unui timp insuficient pentru pregătirea apărării. De asemenea, au fost încălcate dispozițiile imperative ale art.91 A.4 C.proc.pen. care arată că „delegația apărătorului din oficiu încetează la prezentarea apărătorului ales”. Mandatul avocatului din oficiu a încetat așadar de drept la prezentarea avocatului său ales, aspect ce determină nulitatea concluziilor puse de către avocatul din oficiu pe fondul cauzei precum și nulitatea dezbaterilor în lipsa apărării.

Au fost încălcate și prevederile art.91 A.3 C.proc.pen. în condițiile în care avocatul din oficiu nu s-a pregătit suficient pentru a acorda asistență juridică efectivă, aspect pe care l-a învederat expres instanței, dar care, cu toate acestea i-a cerut să formuleze concluzii în cauză. Avocatul din oficiu nu cunoaște speța și nu a luat niciodată legătura cu el.

Judecătorul nu a respectat nici prevederile art.387 C.proc.pen., deoarece nu a întrebat procurorul, persoana vătămată și părțile dacă mai au de dat explicații ori de formulat cereri noi, înainte de a declara încheiată cercetarea judecătorească. De altfel cercetarea judecătorească nu putea fi declarată încheiată câtă vreme rezultă că avocatul ales, care solicitase termen pentru pregătirea apărării, mai avea cereri de formulat.

În concluzie, toate aceste încălcări se subsumează dispozițiilor art.281 A.1 lit.f C.proc.pen., solicitarea fiind de constatare a nulității absolute a hotărârii fondului din această perspectivă.

Invocă în continuare inculpatul *încălcarea dispozițiilor privind modalitatea de audiere a inculpatului și a altor persoane (art.378 C.proc.pen. și art.381 C.proc.pen. rap. la art.122 A.2 C.proc.pen.)*.

Astfel, audierea sa a avut loc la două termene de judecată, chiar dacă a insistat să dea declarație la un singur termen, pentru a-și păstra coerența ideilor și logica susținerilor. Audierea s-a desfășurat cu încălcarea dispozițiilor art.378 C.proc.pen., judecătorul întrerupându-l neîncetat din expunerea liberă a declarației. Aceste aspecte sunt dovedite de înregistrările ședințelor de judecată și cele consemnate în încheieri. În fapt nu a putut da declarația pe care a dorit să o dea, din cauza întreruperilor constante, deși a solicitat instanței să expună liber declarația, după cum rezultă din încheierea din 18.04.2018.

Aceeași manieră de audiere, prin întreruperea declarațiilor, a fost aplicată și în cazul audierii martorilor, în principal a martorilor denunțatori, fiindu-i de asemenea încălcat dreptul la apărare prin modul în care întrebările pertinente adresate acestora au fost respinse nemotivat, dar și prin modul în care judecătorul insistă cu întrebări până când răspunsurile erau pe placul său.

Susține de asemenea inculpatul că au fost încălcate dispozițiilor privind dreptul la apărare și la un proces echitabil prin neasigurarea accesului la toate piesele dosarului, judecătorul fondului având acces, consultând și luând în considerare documente secrete care nu au fost aduse la cunoștința inculpatului și a apărării, fapt ce echivalează cu lipsa asistării de către avocat (art.281 A.1 lit.f, art.351 și 352 A.11 și 12 C.proc.pen., rap. la decizia CCR nr.21/2018).

S-a arătat că în cursul cercetării judecătorești a fost încuviințată solicitarea sa de a fi emisă câte o adresă către DNA și SRI prin care să comunice în ce a constatat colaborarea Direcției Naționale Anticorupție cu Serviciul Român de Informații în instrumentarea dosarului penal cu privire la interceptarea convorbirilor telefonice.

La dosarul cauzei s-a primit o informare (fila 97 vol. V instanță) din partea președintelui Tribunalului București, prin care s-a arătat că „Serviciul Român de Informații UM 0198 a transmis informații referitoare la dosarul nr.(..”, informațiile clasificate „secret de serviciu”. Documentele secrete au fost studiate de către judecătorul cauzei așa cum rezultă din documentele aflate la dosarul cauzei (filele ... V instanță).

Faptul că judecătorul fondului a studiat documentele cu caracter secret de la dosarul cauzei a fost consemnat și în încheierea din data de 10.10.2018 (fila ..vol. V instanță, fila 7 încheiere din 10.10.2018), unde judecătorul a permis apărătorului ales al inculpatului M.A. să aibă acces la documentul respectiv, cu condiția de a dispune de autorizația prevăzută de lege, întrucât desecretizarea presupune un timp îndelungat. Rezultă în opinia inculpatului că judecătorul cauzei, luând la cunoștință de conținutul documentului secret, l-a considerat esențial în stabilirea vinovăției.

Or, contrar legii (art.352 A.11 C.proc.pen., decizia CCR nr.21/2018), deși apărarea a solicitat, judecătorul cauzei a ignorat solicitarea de desecretizare a documentului secret și pronunțarea unei soluții conforme legii.

Un alt motiv de nelegalitate privește neexcluderea de la dosar a probelor obținute în mod nelegal și care sunt nule absolut (încălcarea deciziilor CCR nr.51/2016 și nr.26/2019, rap. la Decizia nr.302/2017).

Susține inculpatul că din probele aflate la dosarul cauzei rezultă că la dosar se află mijloace de probă obținute prin mijlocirea Serviciului Român de Informații și care trebuiau excluse potrivit deciziilor CCR nr.51/2016 și 26/2019.

Din adresele DNA și SRI rezultă că în cauză au fost dispuse măsuri de supraveghere tehnică în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la vremea respectivă, înregistrările telefonice fiind efectuate din punct de vedere tehnic de ofițeri S.R.I., însă actele procedurale de redare a acestor convorbiri au fost întocmite de ofițeri de poliție judiciară. De asemenea s-a menționat că înregistrările ambientale au fost efectuate de ofițerii de poliție judiciară din cadrul DNA.

Potrivit legii (art.142 C.proc.pen.), procurorul pune personal în executare supravegherea tehnică, ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției. La dosar nu există nicio dovadă că supravegherea a fost efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției, iar în

perioada din care datează interceptările, regula, în fapt, era aceea ca interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor telefonice și ambientale să se efectueze cu suportul tehnic al S.R.I. (ceea ce s-a întâmplat și în speță, astfel cum a și fost asumat de S.R.I. prin adresa mai sus menționată), care punea în executare toate mandatele de supraveghere tehnică.

Prin decizia nr.51/16.02.2016 a Curții Constituționale a României a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.142 A.1 C.proc.pen. și s-a constatat că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul textului menționat este neconstituțională. Curtea și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică. Astfel, în paragrafele 26-35, Curtea Constituțională a subliniat diferența dintre punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică (care se realizează prin organele abilitate: procuror, organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției ori de alte organe specializate ale statului) și activitatea de asigurare a suportului tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică (care se realizează de furnizorii de rețele publice de telecomunicații/comunicații electronice destinate publicului ori de furnizorii de servicii financiare).

Realizarea supravegherii tehnice, ca procedeu probator, cu încălcarea condițiilor legale prevăzute la art.138—146 C.proc.pen., are ca efect nulitatea absolută a probelor astfel obținute, cu consecința imposibilității folosirii lor în procesul penal, conform art.102 A.3 C.proc.pen.

În concluzie, S.R.I. nu putea proceda la punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică întrucât infracțiunile de dare și luare de mită, pentru care au fost autorizate activitățile de supraveghere tehnică, nu intrau în categoria infracțiunilor contra securității naționale sau a infracțiunilor de terorism și nici nu putea acorda sprijin/concurs tehnic întrucât, astfel cum subliniază Curtea Constituțională în par.35 al Deciziei nr.51/2016, în această categorie intră, potrivit art.142 A.2 C.proc.pen., furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului ori de servicii financiare, care sunt obligați să colaboreze cu organele de urmărire penală. În concluzie, implicarea SRI a constat în punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, ceea ce echivalează cu implicarea SRI în activitatea de cercetare penală, mai precis în etapa obținerii probelor.

Așadar, serviciul secret a avut acces la conversațiile private ale sale, prin deărcarea tuturor convorbirilor interceptate, realizarea de selecții ale unor conversații, copierea pe suporturi optice, punând în executare mandatele de supraveghere tehnică în cadrul procesului penal în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, ceea ce a reprezentat și o ingerință nejustificată în dreptul la viață privată și de familie.

Solicită să se constate nulitatea absolută a mijloacelor de probă rezultate din metodele speciale de supraveghere dispuse în cauză, respectiv toate procesele-verbale în care au fost redată în formă risă convorbirile, comunicările telefonice, interceptate obținute în dosarul DNA nr.(..) și care constituie mijloace de probă în cauză. În baza deciziei nr.(..) a C.C.R. a solicitat îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă, dar și a suporturilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere tehnică.

Invocă inculpatul că tribunalul a respins greșit și nemotivat (sau cu o motivare greșită) probele solicitate în apărare, fiind ignorare dispozițiile art.100 C.proc.pen.

Respingerea nejustificată a cererilor de probe reprezintă o încălcare grosolană a dispozițiilor art.6 din CEDO care consacră dreptul la un proces echitabil, care presupune dreptul de a fi auzit, de a administra probe în combaterea acuzațiilor, de a se analiza aceste probe de către un judecător imparțial și independent.

Modul în care probele solicitate au fost respinse demonstrează că judecătorul cauzei a fost vădit părtinitor. Respingerea nejustificată a probelor propuse de inculpați în cursul cercetării judecătorești a constituit motiv repetat de condamnare a statului român de către CEDO (cauza Băcanu contra Românie, par.79 și 80).

Suplimentar arată că încălcarea dispozițiilor privind dreptul la apărare și la un proces echitabil s-a produs și prin încălcarea dispozițiilor art.305 A.1 C.proc.pen. și prin nesocotirea cererilor de himbare a încadrării juridice precum și a altor cereri formulate.

Astfel, după ce dezbaterile s-au încheiat, avocatul ales a depus la 18.02.2019 o cerere de repunere a cauzei pe rol. Atât inculpatul, cât și persoanele interesate MI. și M.A. au depus cereri de repunere a cauzei pe rol.

Cererile au fost formulate în vederea diutării unei himbări de încadrare juridică, lămurirea efectelor Deciziei Curții Constituționale nr.297/26.04.2018 (existența sau nu a instituției întreruperii termenului de preapripție), lămurirea împrejurării dacă inculpatului i s-a asigurat sau nu apărarea la termenul din 13.02.2019, diutarea posibilității ca infracțiunea de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 să fie săvârșită de același subiect activ care este și subiect al infracțiunii din care provin bunurile, în condițiile existenței deciziei CCR nr.418/19.06.2018, precum și necesitatea sesizării Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 în interpretarea dată prin decizia ÎCCJ nr.(..) privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, în măsura în care se interpretează că autor al infracțiunii poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile. Totodată, s-a solicitat repunerea cauzei pe rol pentru punerea în diuție a contestației formulate de persoanele interesate M.A. și MI., în condițiile în care cererea acestora nu a făcut obiectul dezbaterilor contradictorii la termenul din data de 13.02.2019.

Judecătorul cauzei nu a luat în seamă aceste solicitări și, procedând în acest fel, i-a încălcat dreptul la apărare, încălcare ce nu poate fi remediată decât prin anularea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare la fond.

În legătură cu nemotivarea hotărârii primei instanțe, după o serie întreagă de considerente teoretice vizând importanța motivării hotărârii judecătorești, standardul ridicat al obligației judecătorului, aspecte care au fost punctate și prin trimiterea la jurisprudența Curții europene a drepturilor omului în materie (cauzele Suominen c. Finlanda, Garcia Ruiz c. Spania, Boldea c. România, Albina c. România, Dumitru c. România, Dimitrellos c. Grecia, Ruiz Torija c. Spania, Helle c. Finlanda) care a statuat că motivarea hotărârii judecătorești reprezintă o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil, apelantul - inculpat a solicitat să se observe că sentința penală apelată este nemotivată.

Se susține că judecătorul a expus declarațiile martorilor audiați fără a analiza conținutul lor, iar ulterior, la filele 28-38 sunt analizate faptele imputate inculpaților, fără ca instanța să evalueze îndeplinirea condițiilor de tipicitate obiectivă.

Consideră că tribunalul nu are nicio contribuție personală, nu există o analiză a elementelor constitutive ale infracțiunilor pentru care a fost acuzat prin rechizitoriu, ce a fost doar confirmat de către instanță prin asumarea axiomatică a acuzațiilor fără să argumenteze probatoriu starea de fapt.

Pe de altă parte, în contextul în care apărarea sa a fost fracturată și împiedicată în mod constant, inclusiv cu prilejul dezbaterilor, judecătorul s-a rezumat E la rechizitoriu, pe care l-a confirmat fără a-i evalua în contrapartidă argumentele în apărare.

Procedând astfel prima instanță l-a lipsit de posibilitatea de a-i verifica raționamentul și de a critica hotărârea, iar în eventualitatea în care nu s-ar trimite cauza spre rejudecare ar fi lipsit practic de beneficiul dublului grad de jurisdicție și de posibilitatea de a critica pe fond judecata primei instanțe în instanța de apel.

De asemenea, a lipsit și instanța de control judiciar de posibilitatea de a examina hotărârea în apel. Judecata în apel are ca obiect examinarea hotărârii pronunțate de prima instanță. Or, în condițiile în care hotărârea primei instanțe confirmă doar rechizitoriul, înseamnă că ceea ce s-ar petrece în apel ar fi o judecată pe baza acuzației, nu o judecată plecând de la o hotărâre preexistentă.

Cum lipsa motivării echivalează cu o nerezolvare a fondului cauzei, dar și cu imposibilitatea instanței de apel de a face o judecată în apel, se impune, într-o corectă interpretare a dispozițiilor art.421 C.proc.pen. și art.6 din Convenția europeană a drepturilor omului, ca singur remediu procesual, desființarea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare acesteia. Instanța de apel nu poate substitui hotărârea sa unei hotărâri nule.

Invocă în continuare inculpatul absența specializării judecătorului fondului în judecarea infracțiunilor de corupție.

Motivul de nulitate absolută a întregii judecați în fond, dar și a hotărârii cu care această etapă procesuală a fost finalizată, are la origine dispozițiile art.29 din Legea nr.78/2000 pentru

prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, potrivit căruia „pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate”.

Or, susține inculpatul, doamna judecător PI nu a fost desemnată potrivit legii, de Colegiul de conducere al Tribunalului București, ca fiind judecător specializat în materie de corupție. Potrivit art.281 A.1 lit.a C.proc.pen. încălcarea dispozițiilor privind compunerea instanței determină întotdeauna nulitatea absolută.

Se arată că dispozițiile art.29 din Legea nr.78/2000 este una de organizare judecătorească, imperativă și obligatorie, interpretare care rezultă și din considerentele Deciziei nr.402/14 iulie 2005 a Curții Constituționale a României prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a textului enunțat. Invocă de asemenea decizia nr.17/2018 pronunțată de Î.C.C.J. într-un recurs în interesul legii, stabilindu-se că necompetența materială a completului specializat este de ordine publică, argumente care sunt aplicabile și situației nerespectării specializării în materie penală,

În esență, compunerea instanței înseamnă, în sens restrâns, alcătuirea instanței cu numărul de judecători prevăzut de lege, iar în sens larg (calitativ), alcătuirea instanței cu judecătorii care pot face parte din complet.

Normele care reglementează competența materială specializată sunt de ordine publică, întrucât ocrotesc un interes public - buna administrare a actului de justiție, prin specializarea judecătorilor, necesară în raport cu complexitatea cauzelor

Făcând trimitere la art.3 A.7 și 354 A.1 C.proc.pen., la Legea nr.304/2004, conchide că nerespectarea art.29 din Legea nr.78/2000 este de natură să atragă nulitatea absolută a procedurii, întrucât potrivit art.281 A.1 lit.a C.proc.pen. încălcarea dispozițiilor privind compunerea instanței determina întotdeauna nulitatea absolută.

În măsura în care s-ar trece peste motivele de apel ce ar impune în opinia sa trimiterea cauzei spre rejudecare, în principal inculpatul solicită încetarea procesului penal în temeiul art.16 A.1 lit.f C.proc.pen. în ceea ce privește infracțiunea de luare de mită.

S-a arătat că în aprilie 2018 Curtea Constituțională a României a decis că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului precripției răspunderii penale prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, din cuprinsul dispozițiilor art.155 A.1 C.pen., este neconstituțională.

După publicarea deciziei nr.207/2018 a Curții Constituționale în Monitorul Oficial, Parlamentul nu a luat nicio măsură, situație față de care, după împlinirea (în august 2018) a termenului de 45 de zile prevăzut de Legea nr.47/1992, în care aplicarea art.155 A.1 C.pen. a fost suspendată, sintagma „oricărui act de procedură în cauză” a fost abrogată, astfel că A.1 al art.155 în noua formulă a devenit inaplicabil.

Învederează inculpatul că decizia nr.297/2018 a Curții Constituționale a României nu este interpretativă, ci una simplă, astfel încât, fără nicio altă formalitate, sintagma „îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză”, inițial suspendată de drept, și-a încetat efectele în condițiile în care legiuitorul nu a înțeles să intervină în 45 de zile de la publicarea deciziei.

Spre deosebire de alte situații, când C.C.R. a urmărit menținerea în vigoare a unor texte sensibile, prin decizii interpretative vădite, decizia nr.297/2018 se înscrie în tiparul clasic deris de Legea nr.47/1992, fiind simplă și în concluzii și în efecte.

Chiar dacă în finalul deciziei se arată că soluția legislativă anterioară, prev. de art.123 A.1 C.pen. 1969, îndeplinea condițiile de previzibilitate impuse prin dispozițiile constituționale analizate în prezenta cauză, întrucât prevedea întreruperea cursului precripției răspunderii penale doar prin îndeplinirea unui act care, potrivit legii, trebuia comunicat învinutului sau inculpatului, apreciază că nu revine judecătorului sarcina de a completa dispozițiile art.155 A.1 C.pen. ci legiuitorului, Parlamentul fiind organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

În raport de data comiterii infracțiunii, consideră că în cauză a intervenit precripția răspunderii penale și în ceea ce privește infracțiunea de luare de mită imputată, prin raportare la data comiterii.

Referitor la momentul comiterii acestei infracțiuni, potrivit rechizitoriului se reține perioada noiembrie 2010 - martie 2012. Deși aparent comise pe durata a trei ani, au fost încadrate în dispozițiile art.289 C.pen. cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000 ca fiind infracțiune unică.

Referitor la momentul de la care începe să curgă termenul de precripție, pentru astfel de situații atipice, acest aspect a fost tranșat de decizia nr.5/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii și prin care s-a stabilit că prin data săvârșirii infracțiunii și, implicit, data de la care începe să curgă termenul de precripție a răspunderii penale în cazul infracțiunilor simple a căror latură obiectivă implică producerea unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp se înțelege momentul apariției primei pagube ori al obținerii primului folos necuvenit.

Prin urmare, termenul de precripție, de 8 ani, în raport de limitele speciale de pedeapsă pentru infracțiunea de luare de mită, a început să curgă în noiembrie 2010 și s-a împlinit, conform art.154 A.1 lit.c C.proc.pen., în noiembrie 2018, situație care, în absența unei cauze legale de întrerupere a cursului de precripție, trebuie să conducă la încetarea procesului penal pentru aceasta infracțiune.

Conform practicii Curții Constituționale a României (de exemplu decizia nr.1092 din 18 decembrie 2012, decizia nr.511 din 12 decembrie 2013), dispozițiile legale succesive, privitoare la precripția răspunderii penale, trebuie analizate din perspectiva legii penale mai favorabile, deoarece prive o instituție de drept penal substanțial. Or, comparând Codul penal 1969 cu Codul penal 2009, după decizia Curții Constituționale, dispozițiile art.155 C.pen. 2009 sunt mai favorabile, impunându-se soluția menționată anterior.

Solicită în subsidiar inculpatul achitarea sa pentru toate infracțiunile întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală (art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen.).

În privința infracțiunii de luare de mită ipoteza de la care trebuie să plece analiza este aceea că parchetul a reținut în rechizitoriu că el a fost persoana care a hotărât înființarea R.E.P. SRL și a dictat comportamentul economic al acesteia, încă de la înființare, prin intermediul inculpatului C.M. și până la ridicarea dreptului de administrare, odată cu dehiderea procedurii de insolvență, inclusiv în anul 2012 când s-a aflat în stare de detenție, fiind persoana care avea putere decizională asupra resurselor financiare ale societății. Mai susține parchetul că, observând interdependența între atribuțiile de serviciu ale inculpatului, în concret emiterea de către acesta a ordinelor de plată, și primirea de către acesta a bunurilor achitate de societatea R.E.P. SRL, apare ca fiind de domeniul evidenței că inculpatul a pretins și primit acele bunuri cu opul vădit de a-și îndeplini atribuțiile de serviciu.

Practic, parchetul susține că a înființat societatea R.E.P. SRL, a condus-o în mod direct, printr-un administrator marionetă, pe toată durata de funcționare, inclusiv când se afla în penitenciar, iar bunurile achitate cu banii societății sale i-au fost remise cu titlu de mită, op în care a semnat, în calitate de primar, ordinele de plată aferente lucrărilor efectuate pentru Primărie de R.E.P. SRL. În absența unor dovezi directe că a pretins/acceptat foloase pentru exercitarea atribuțiilor sale, este evident că nu putea pretinde/primi acele bunuri decât în acest op.

Cercetarea judecătorească a fost o confirmare a faptului că R.E.P. SRL (înființată de inculpat pentru el, prin intermediari) a fost finanțată și administrată de el în fapt, în mod direct, că a dictat comportamentul economic și că a exercitat puterea decizională asupra resurselor financiare ale societății, sub toate aspectele, coinculpatul C.M., administratorul formal al acesteia, fiind doar executantul dispozițiilor sale.

De altfel, și judecătorul fondului reține acest aspect, în condițiile în care, practic, toți martorii au afirmat acest lucru, fiind relevante atât declarația inculpatul C.M., dar și declarațiile martorilor S.O, M.V, Z A, V M, S.O, respectiv ale furnizorilor de produse și materiale audiați în calitate de martori și care au arătat că toate negocierile au fost purtate cu inculpatul.

Tribunalul nu derie, nu justifică și nu reține, pe baza probelor administrate, actul pretinderii/ primirii ca mită a bunurilor achitate de R o P SRL, chiar și în ipoteza în care aceste fapte s-ar fi consumat în modalitatea expusă de parchet. De altfel, nici parchetul și nici instanța nu explică mecanismul juridic prin care își putea oferi ca mită, prin interpuși, bunuri care aparțineau societății sale.

Ceea ce i s-a imputat este semnarea, ca primar, a ordinelor de plată aferente lucrărilor efectuate pentru P CJ de R.E.P. SRL, societatea sa, cu care eram în relații comerciale, dar pe care o administra în fapt, cu opul de a asigura fluxul de numerar al acesteia, după care, în calitate de administrator de fapt, a achiziționat pentru sine, prin societate, o serie de bunuri.

Fără a examina realitatea acestor afirmații, strict teoretic această situație de fapt nu poate corespunde obiectului juridic al infracțiunii de luare de mită (ce se realizează prin pretinderea, primirea sau acceptarea promisiunii unor bani sau foloase necuvenite de la un terț, în legătură cu îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului și care creează un avantaj terțului). În speță, terțul căruia i se crea un avantaj nu era inculpatul C.M., despre care și instanța de fond și parchetul au recunoscut că era doar formal administrator, ci era el însuși, ceea ce face ca instanța de fond să fi reținut de fapt că el, în calitatea sa de administrator de fapt al R.E.P. SRL, și-a oferit mită constând în bani și bunuri, transferându-le din buzunarul societății sale, pe care o administram în fapt, în buzunarul propriu.

Ignorând propriile aserțiuni anterioare, tribunalul a reținut în mod greșit că, în virtutea relației de prietenie avută cu inculpatul E.P., ar fi acceptat ca acesta să-i plătească o parte din bunurile ce urmau a fi achiziționate de R.E.P. SRL pentru amenajarea locuinței, folosind sume din contul societății.

Faptul că martorii care reprezentau societățile care au vândut produse despre care se susține că au ajuns în casa sa au indicat că au negociat/diutat nemijlocit cu el contractele încheiate cu R.E.P. SRL este, contrar concluziei instanței, o dovadă suplimentară că, în fapt, toată activitatea comercială a societății era condusă și asumată de el, inculpatul E.P. având doar rolul să semneze ceea ce el hotărâ. Această modalitate de conducere a activității societății nu face dovada faptului că bunurile au ajuns la el, cum greșit a reținut instanța de fond, ci că exercita în mod efectiv atribuțiile de administrare a societății.

Din perspectiva încadrării juridice, activitatea derulată ca primar în opul asigurării fluxului de numerar al societății sale ar fi putut corespunde obiectului juridic al infracțiunii de conflict de interese, întrucât ceea ce a fost lezat prin această activitate a fost integritatea conduitei funcționarului public, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, care presupun abținerea acestuia de la luarea oricărei decizii de natură să confere, direct sau indirect, unei terțe persoane cu care este în relații comerciale, un avantaj material, în speță R.E.P. SRL. Dar o astfel de faptă a fost dezincriminată ca urmare a Deciziei nr.603/2015, astfel cum s-a stabilit și prin decizia 6/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Consideră că toată construcția acuzării este un nonsens juridic; în condițiile în care R.E.P. SRL era afacerea lui, administrată și reprezentată în fapt de el, nu putea să pretindă/primească sau să accepte promisiunea unor bani sau foloase necuvenite în opul îndeplinirii unor atribuții de serviciu în calitatea sa de funcționar public. Prezența lui C.M. ca administrator formal este lipsită de relevanță în condițiile în care ordinele privind activitatea societății veneau de la el, C.M. fiind un simplu executant. Este exclus să îi fi oferit mită, chiar și în această calitate, din bunurile rezultate din activitatea societății sale și care i s-ar fi cuvenit.

În concluzie se impunea o soluție de achitare, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, întrucât faptele imputate nu sunt prevăzute de legea penală.

Pe de altă parte, situația de fapt este diferită de aceea reținută de instanța de fond și organul de urmărire penală, realitatea fiind aceea asumată de inculpat prin declarații.

În anul 2008 a fost ales primar al C.J., calitate din care a trebuit să renunțe la cea de administrator pe care o deținea la două societăți comerciale împreună cu denunțatorul S.O. Tot în anul 2008 a dezvoltat o relație de prietenie cu denunțatorul S.O., ulterior devenind chiar rude. În perioada 2007-2009 a achiziționat terenurile pe care a fost edificată locuința, pe care le-a alipit într-un lot unic de 5.2 mp.

În anul 2010 a finalizat edificarea locuinței pe acest teren, prin efectuarea inclusiv a tencuielilor interioare și exterioare și aplicarea șapelor, aspect certificat de procesul-verbal de recepție și certificatul de intabulare a imobilului din iunie 2010 (în perioada în care casa a fost edificată și finalizată, R.E.P. SRL nu avea cum să participe în vreun fel la lucrări, pentru ca încă nu exista).

În luna aprilie 2010 a înființat cu banii lui R.E.P. SRL, pe care a fost desemnat formal, ca administrator, inculpatul C.M.. În iulie 2010 R.E.P. SRL încheie acordul cadru pentru lucrări de construcții cu P.C.J., iar prima plată se face în noiembrie 2010 (dată de la care se și consideră că s-a comis primul prejudiciu).

Contractele încheiate de R.E.P. SRL cu ELP, E Parquet, C. C, T.M, O.E, D.B.R, G D, F România au privit bunuri care au fost folosite în interesul societății, fără nicio legătură cu locuința sa, dar care au fost negociate de el. Un exemplu în acest sens este casa martorului D.

Astfel, R.E.P. SRL a edificat și finisat integral locuința din cartierul Militari, aparținând lui D (lucrări și materiale în valoare totală de aproximativ 500.000 euro), acesta din urmă și cumnatul său M A Pând pentru R.E.P. SRL servicii de proiectare, prin Pass P aparținând tatălui martorului A M, fără a se emite facturi și a se încheia un contract.

Deși instanța susține că nu există dovezi în acest sens și că, și în măsura în care ar fi reale susținerile sale, ar fi o recunoaștere că și-a apropiat bunurile și a dispus de ele ca un adevărat proprietar, sunt ignorate chiar declarațiile martorilor G și M, dar și facturile și avizele de însoțire a mărfii care atestă că materiale de construcții și amenajare achiziționate de R.E.P. SRL au plecat spre locuința martorului G, construită și amenajată de R.E.P. SRL.

Pe de altă parte chiar în absența unei compensări, afirmată însă și recunoscută de martorii G și M, modul în care a acționat face dovada că R.E.P. a executat locuința martorului G, iar el dispunea de bunurile societății ca un veritabil proprietar, în virtutea faptului că societatea era a sa, așa cum a arătat mai sus.

Din bunurile achiziționate în modul arătat mai sus de către R.E.P. SRL, în locuința sa a ajuns o cantitate mică de marmura și onix, aspect pe care l-a recunoscut constant. A încheiat personal contracte, ca persoană fizică, cu ELP, C. C, O.E și G D, astfel cum rezultă din înrîsurile de la dosar (facturi, contracte), în baza cărora i-au fost livrate parchet (ELP), mobilier (C. C), lustre (O.E) și obiecte sanitare (G D).

Pentru toate sumele de bani achitate pentru bunurile și produsele folosite la amenajarea și utilizarea casei sale a făcut dovada provenienței banilor cu documente aflate la dosar. Menționează că la data efectuării percheziției domiciliare la locuința sa nu au fost efectuate verificări și măsurători cu privire la bunurile din locuința sa, ceea ce impune verificări care să stabilească, din punct de vedere valoric și cantitativ, corespondența între bunurile achiziționate din surse proprii de la resăectivale societăți și bunurile din locuința sa, dar și volumul de bunuri ce au făcut obiectul achizițiilor efectuate de R.E.P. SRL (astfel cum au fost menționate mai sus) care ar mai fi putut servi la realizarea amenajărilor locuinței sale, suplimentar celor pe care el le-a achiziționat.

Arată că la amenajarea locuinței nu putea servi, în niciun caz, vopseala achiziționată de R.E.P. SRL de la DB, întrucât, pe de o parte, toată locuința sa a fost zugrăvită (și zugrăveala este aceeași și acum) cu materiale de import, din categoria stucco, pe care le-a achitat personal și care, oricum, nu au făcut obiectul vreunei achiziții de la DB Pe de altă parte, mare parte a vopselurilor provenite de la DB au fost achiziționate, astfel cum rezultă din actele dosarului, într-o perioadă premergătoare cu puțin timp mutării în casă cu copilul nou năut, ceea ce exclude folosirea lor în locuința sa, a cărei amenajare era finalizată la acel moment. De asemenea, o parte din produsele achitate de R au fost livrate după 12.08.2011, data la care s-au mutat în casa complet finisată și utilată.

A explicat judecătorului fondului că, în calitatea sa de administrator de fapt al societății, a ales să cumpere pe societatea R.E.P. bunuri și produse de la aceeași furnizori dintru-un motiv simplu: fiind vorba de cantități mai mari beneficia de reduceri mult mai consistente, iar costurile erau mai mici.

În continuare inculpatul invocă mai multe înrîsuri care ar dovedi că denunțul martorului S.O este unul mincinos. De asemenea, făcând referire la declarațiile acestora, consideră mincinoase și declarațiile martorilor S și Z.

Se impune așadar rejudecarea cauzei, în baza mijloacelor de probă readministrate, urmând ca instanța de apel să dispună achitarea sa pentru motivele mai sus enunțate.

În privința infracțiunii de spălare a banilor, o primă distincție referitoare la tipicitatea obiectivă a infracțiunii, dacă ipoteza spălării de bani ar fi acceptată, privește obiectul infracțiunii, care nu îl poate constitui decât obiectul tranzacției, adică plusul de valoare înglobat în imobil și nu mobilele pretins primite cu titlu de mită, care au rămas neîntrerupt în patrimoniul său și care nu au făcut niciodată obiectul tranzacției. O asemenea distincție ar reduce substanțial valoarea pretenției spălării de bani.

Contrar celor reținute de prima instanță, în realitate contractul de vânzare cumpărare pe care l-a încheiat cu părinții săi este strict legat de divorțul și partajul făcut prin înțelegere cu fosta lui soție, martora P A. Nu se poate reține că transferul proprietății ar avea legătura cu urmărirea penală din prezenta cauză, care încă nu fusese declanșată, și nici cu dosarul nr.(..) al Înaltei Curți de Casație și Justiție în care avea calitatea de inculpat, întrucât în acea cauză, pentru o prezumată mită de 50.000 euro, se pusese sechestru pe un teren a cărui valoare era substanțial mai mare, astfel că un asemenea raționament nu este plauzibil. Nu a prezentat vreodată fostei soții un astfel de argument.

Susține inculpatul că vânzarea a fost reală, în contextul divorțului, în ideea ca locuința să revină copilului, iar banii au fost încasați și cheltuiți în familie (declarație martor P A).

La aceasta concluzie concură și extrasul contului mamei sale, din care s-a făcut plata. Supoziția instanței de fond că natura fictivă a vânzării rezultă din contractul de comodat, care a transmis cu titlu gratuit dreptul de folosință a locuinței către el este greșită, întrucât comodatul a intervenit în contextul divorțului. Nu mai deținea o altă locuință și, pentru executarea înțelegerii cu soția ca domiciliul copilului să fie stabilit la el, trebuia să dovedească existența unui spațiu de locuit, în același sens fiind și declarațiile fostei soții. Aceeași martoră a arătat contextul în care a susținut în procedura de divorț că vânzarea ar fi fost fictivă, fiind sfătuită în acest sens de martorii S și D, dar și de avocatul ales.

Prin urmare, vânzarea nu a fost frauduloasă, în opul aunderii sau al disimulării originii ilicite, ci una licită. În plus prețul a fost real, încasat și cheltuit în familie, aspect ce reiese fără dubiu din coroborarea declarației fostei sale soții cu extrasul de cont al mamei. Mai mult, obiectul contractului a fost un imobil compus din cinci terenuri alipite și două construcții, achiziționate, edificate și amenajate în mare parte anterior înființării societății R.E.P.. A făcut totodată în opinia sa dovada provenienței sumelor de bani pentru edificarea și amenajarea locuinței.

Oral, cu ocazia dezbaterilor, apelantul – intimat – inculpat a invocat și cauza de încetare prev. de art.16 A.1 lit.i C.proc.pen. – autoritate de lucru judecat, solicitând Curții să aprecieze dacă faptele deduse judecății sunt identice cu cele față de care s-a dispus clasarea cauzei prin ordonanța nr.(..) din 26.02.2020 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

În drept au fost invocate dispozițiile art.421 pct.2 lit.a și b C.proc.pen.

În probațiune a solicitat în esență audierea înregistrărilor de ședință, înrisuri (facturi/avize de însoțire a mărfii) - care dovede edificarea și utilizarea casei martorului G, înrisuri care dovede proveniența sumelor de bani, efectuarea unei expertize tehnice în specialitățile contabilitate, respectiv construcții civile, audierea martorilor L.E și MM, readministrarea tuturor probelor în apel.

Apelantul – intimat – inculpat C.M. a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței primei instanțe și, în temeiul art.396 A.5 C.proc.pen. coroborate cu cele ale art.16 A.1 lit.a, b sau c C.proc.pen., achitarea sa pentru infracțiunea de dare de mită prev. de art.290 C.pen. raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și pentru infracțiunea de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002. În subsidiar a solicitat aplicarea unei pedepse principale cu închisoare spre minimul prevăzut de lege, a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere conform art.91 și urm. C.proc.pen. Totodată, a solicitat să se facă justă aplicare a dispozițiilor privind deducerea măsurilor preventive privative de libertate.

De asemenea, a mai solicitat înlăturarea dispoziției privind restabilirea situației anterioare cu consecința desființării contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(..) de B.P.N. R.I.D., criticând și soluția de luare a măsurii de siguranță a confiării speciale și menținerea măsurii sechestrului asigurator asupra bunurilor imobile.

Astfel, în primul rând consideră că soluția de condamnare dispusă de tribunal cu privire la infracțiunea de dare de mită este nelegală și netemeinică.

Învederează că judecătorul fondului nu a analizat în cuprinsul sentinței penale apelate apărările sale. De asemenea, nu a analizat elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită.

Or, dacă judecătorul fondului ar fi făcut o analiză temeinică a elementelor constitutive ale infracțiunii de dare de mită – latură obiectivă, latură subiectivă – luând în considerare propriile

concluzii cu privire la situația de fapt care a rezultat urmare a efectuării cercetării judecătorești în prezenta cauză – reținute în cuprinsul considerentelor hotărârii – singura soluție legală și temeinică care ar fi putut fi pronunțată cu privire la acest capăt de acuzare nu ar fi putut fi decât aceea a achitării, întrucât fapta nu există, fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția cerută de lege sau nu există probe că ar fi săvârșit această infracțiune.

În primul rând, apreciază că acuzația de dare de mită reținută în sarcina sa este mult prea vagă – se indică perioada noiembrie 2010 - martie 2012, fără a fi fixat exact în timp momentul la care ar fi fost săvârșită presupusa infracțiune de dare de mită, mai exact când anume s-ar fi consumat infracțiunea și când s-ar fi epuizat aceasta (cu incidență asupra precripției răspunderii penale), când anume ar fi fost oferite – respectiv date – bunurile și sumele de bani care fac obiectul acuzației; care ar fi fost atribuțiile de serviciu (derise în mod exact și nu general prin invocarea art.61-63 din Legea nr.215/2001) ale inculpatului M.A. pentru care ar fi dat mită; care ar fi fost interesul său pentru achitarea anumitor sume de bani sau achiziționarea anumitor bunuri pentru inculpatul M.A.; ce anume ar fi urmărit să obțină de la acesta.

În continuare evidențiază contradicția flagrantă în opinia sa între considerentele hotărârii și dispozitivul acesteia. În rechizitoriu se reține că inculpatul M.A. s-a înțeles cu martorul denunțator S.O și cu inculpatul C.M. în vederea înființării unei societăți comerciale cu opul de a obține contracte publice cu unitatea administrativ teritorială C.J, inculpatul M.A. fiind persoana care a hotărât înființarea societății S.C. R.E.P. S.R.L și a dictat comportamentul economic al acesteia încă de la înființare prin intermediul său și până la ridicarea dreptului de administrare.

Din punctul său de vedere inculpatul M.A. nu putea să solicite achitarea unor sume de bani sau cumpărarea anumitor bunuri cu titlu de mită de către inculpatul C.M. din moment ce chiar procurorul arată că societatea R a aparținut indirect inculpatului M. Inculpatul M.A. nu putea să-și solicite și să-și dea singur mită. Consideră că acuzația reprezintă un nonsens juridic.

În aceeași sentință penală se reține, prin trimitere la raportul de constatare, că au fost identificate patru ordine de plată emise de C.J și semnate de inculpatul M.A., primele două în cuantum de aproximativ 284.000 lei, iar celelalte două în cuantum de aproximativ 727.000 lei. Or, cum ar fi putut să dea ca mită suma de 5.065.853,32 lei (rechizitoriu), redusă la 3.525.342,47 lei în sentință, pentru ca inculpatul să semneze patru ordine de plată în valoare de aproximativ 1.000.000 lei.

Mai mult decât atât, aspectul potrivit căruia inculpatul M.A. ar fi controlat în fapt societatea S.C. R.E.P. S.R.L, ar fi luat decizia înființării acesteia, fiind și cel care a finanțat integral constituirea acesteia, este reținut de judecătorul fondului cu aspect de certitudine. Această concluzie este susținută și de martorii M Octavian A, P R, Z A R, S.O, S.O, S NI TNV și M.V. Mai mult decât atât, această situație de fapt a fost confirmată atât de inculpatul M.A. și de către apelant cu ocazia audierii în fața instanței de fond.

Deși a solicitat judecătorului fondului să constate, fără niciun efort suplimentar, evidenta contradicție între paginile 1 și 2 ale rechizitoriului și încadrarea în drept a presupuselor fapte, această solicitare întemeiată a apărării a rămas fără un răspuns pozitiv.

Consideră în același timp că nu există probe în sprijinul acuzației de dare de mită. Singura referire, unica caracterizare a acțiunilor sale (preluate de către procuror ad litteram) drept o presupusă infracțiune de dare de mită îi aparține martorului denunțator S.O. Cu privire la înregistrarea realizată personal de către martorul denunțator S.O judecătorul fondului a dispus excluderea acesteia din dosarul cauzei cu motivarea că nu rezultă cu evidență că apelantul – intimat – inculpat ar fi afirmat că ar fi remis sume de bani inculpatului M.

Totodată, învederează faptul că judecătorul fondului a reținut în mod corect faptul că respectiva înregistrare a fost făcută în luna mai 2012, când încă nu începuse urmărirea penală în prezenta cauză și tranisă în data de 24 mai 2016, acest fapt constituind, în opinia instanței de fond, o provocare de natură a procura martorului denunțator D o serie de probatorii care să ducă la formularea unor denunțuri.

În ceea ce privește alte înregistrări ale convorbirilor sale arată că prin ordonanța de delegare din dosarul nr.(..) din data de 09.05.2016, procurorul de caz a dispus adăugarea la prezentul dosar (deși în acest dosar nu a fost solicitată nicio autorizare a judecătorului de drepturi și libertăți de interceptare și înregistrare a convorbirilor sale, așadar acestea ar fi trebuit excluse

din dosarul cauzei în faza camerei preliminare) a convorbirilor înregistrate și interceptate în dosarul nr.(..), în care nu a avut nicio calitate, întrucât ar avea legătură infracțională cu faptele din prezentul dosar.

Redă în continuare 4 convorbiri telefonice din 13.03.2011, 16.03.2011 și 20.03.2011 care, în opinia acuzării, ar reprezenta probe directe care ar face dovada dării/luării de mită. În opinia sa singura probă este denunțul martorului S.O, persoană care se află și în prezent în relații de dușmănie cu inculpatul M.A..

Pe de altă parte, deși absolut toate sumele de bani presupus a fi date cu titlu de mită inculpatului M.A. provin din fondurile S.C. R.E.P. S.R.L., societatea fiind beneficiara contractelor-cadru, aceasta nu a fost pusă sub acuzare de către procuror. Face mențiunea că el, din fondurile proprii, nu a achitat nicio sumă de bani inculpatului M.A., cu niciun titlu și în niciun op.

Totodată, critică soluția primei instanțe care a menținut sechestrul asigurator asupra tuturor bunurilor sale (chiar cu depășirea în mod nelegal a întinderii dreptului său de proprietate în cotă de 50% conform regimului comunității legale), dar asupra patrimoniului societății nu a fost instituită nicio măsură asiguratorie.

În continuare analizează temeiurile de achitare invocate – art.16 A.1 lit.a, b și c C.proc.pen.: fapta nu există, în sensul că nu sunt individualizate și probate toate elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită; neîndeplinirea condițiilor de tipicitate obiectivă și subiectivă (fapta putând fi comisă numai cu intenție directă, nerezultând care a fost opul său) pentru reținerea infracțiunii de dare de mită.

În legătură cu soluția de condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor, consideră de asemenea că aceasta este netemeinică și nelegală.

În ceea ce privește întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor – în modalitățile normative indicate în cuprinsul actului de sesizare a instanței – învederează faptul că obiectul juridic special al infracțiunii de spălare a banilor este unul complex, care vizează atât relațiile sociale referitoare la circuitul juridic al bunurilor, cât și cele care prive înfăptuirea justiției, întrucât prin comiterea faptei de spălare a banilor este îngreunată activitatea de deoperire a infracțiunii primare. În ceea ce privește obiectul material al acestei infracțiuni, aceasta presupune, pe de o parte, stabilirea naturii, a tipului său, iar pe de altă parte, a originii sale, adică a provenienței sale ilicite. De asemenea, trebuie întotdeauna să existe certitudinea că obiectul material, adică venitul asupra căruia se operează, a fost obținut dintr-o infracțiune prealabilă.

În cauză nu se înțelege care este infracțiunea predicat, deoarece dacă aceasta este cea de dare de mită, nu este clar care sunt bunurile care să fi fost obținute de inculpat în urma săvârșirii presupusei infracțiuni. Situația premisă a infracțiunii rezultă cu claritate din norma de incriminare și constă în existența unui bun care provine din săvârșirea unei infracțiuni anterioare. Fără această situație premisă, infracțiunea de spălare a banilor nu poate fi concepută, fiindcă ar fi lipsită de obiectul ei material.

Or, în cauză nu există în niciun bun sau vreo sumă de bani care să fi fost dobândite de către inculpat ca urmare a presupusei săvârșiri a infracțiunii de dare de mită. La datele de 16.04.2013 și 15.05.2013 bunurile/sumele de bani nu existau nici în patrimoniul său și nici în patrimoniul societății R, presupusa infracțiune de dare de mită fiind săvârșită în perioada 2010-2012. Este evident că după 3 ani de la consumare infracțiunii predicat nu ar fi avut niciun interes să comită o altă infracțiune.

Făcând referire la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în privința autonomiei infracțiunii de spălare a banilor și la posibilitatea comiterii acesteia doar după consumarea infracțiunii predicat, susține că doar în situația în care sumele de bani folosite pentru achiziționarea terenului care face obiectul convenției din data de 16.04.2013 ar fi provenit de la inculpatul M.A. – care i-ar fi dobândit la rândul său urmare a săvârșirii unei infracțiuni – și care i-ar fi înmănat inculpatului în vederea achiziționării respectivului teren pentru a aunde adevărata proveniență sau a proprietății bunurilor respective – a banilor mai exact – și despre care el ar fi trebuit să cunoască faptul că provin din săvârșirea unei infracțiuni – ar fi îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor.

În ceea ce privește convenția din data de 16.04.2013 învederează faptul că societatea R.E.P. a luat ființă în mod oficial în data de 23.04.2010, iar terenul a fost achiziționat, în nume personal, cu sume de bani împrumutate de la inculpatul M.A. (cea mai mare parte) și PP, în data de 16.04.2010, la prețul de 345.795 euro.

Si acest bun imobil, ca și terenul în suprafață de 3.986 mp din C.J, județul Ilfov, tarlăua 86, parcela 282, cu numărul cadastral 50133, urma să intre în patrimoniul societății prin intermediul unui contract de vânzare, convenția nr.1 din data de 16.04.2013 – încheiată între el și soția sa, pe de o parte, și S.C. R.E.P. S.R.L. pe de altă parte, prin și-au asumat obligația de a încheia în viitor un contract de vânzare cu privire la transmiterea dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 69.159 mp la prețul de 1.544.850,69 lei. Această obligație contractuală nu a mai putut fi onorată întrucât s-a dispus instituirea sechestrului asigurător și cu privire la acest teren.

În ceea ce privește convenția din data de 15.05.2013, astfel după cum și instanța de fond a reținut în cuprinsul sentinței apelate, diuțiile cu privire la conținutul acestuia precum și cu privire la toate celelalte aspecte au fost purtate între martorul M.V și inculpatul M.A., el neavând nicio contribuție, nicio decizie și niciun punct de vedere cu privire la încheierea contractului de custodie; arată că a pus în aplicare ceea ce i s-a relatat că s-a stabilit între cei doi. Face referire la declarațiile inculpatului M, ale sale și ale martorului E.

În concluzie, instanța de fond nu a reușit să dovedească întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor reținută în sarcina sa astfel încât să poată statua, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, că este prevăzută de legea penală ca infracțiune și că ar fi fost comisă de el cu vinovăția cerută de lege.

Pe cererea subsidiară, luând în considerare toate criteriile prev. de art.74 C.pen., solicită a se observa că este la primul conflict cu legea penală, nefiind cunoscut cu antecedente penale potrivit fișei de cazier judiciar aflată la dosarul cauzei. În ceea ce privește pericolozitatea sa, a învederat faptul că la momentul săvârșirii infracțiunii își câștiga existența într-un mod licit, desfășurând o serie de activități comerciale în domeniul construcțiilor civile, locuiește împreună cu soția și fiica sa în imobilul proprietate comună.

În situația în care pedeapsa ce urmează a-i fi aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani, învederează faptul că sunt îndeplinite toate celelalte condiții cerute de dispozițiile exprese și imperative ale art.91 C.pen., având în vedere faptul că nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an și că își manifestă acordul de a Pa o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă cuprinsă între 60 și 120 de zile, în condițiile stabilite de către instanță.

În raport de propria persoană, de conduita pe care a avut-o anterior săvârșirii infracțiunii precum și de posibilitățile reale de îndreptare, însăși aplicarea pedepsei este suficientă pentru corijarea comportamentului viitor al său și, chiar fără executarea acesteia, nu va mai comite în viitor nicio altă faptă care să intre în conflict cu legea penală.

Totodată, astfel după cum a precizat anterior, aspectele privitoare atât la modalitatea de săvârșire a infracțiunii cât și la persoana sa sunt în măsură să demonstreze faptul că nu prezintă sub nicio formă riul de a reveni la comiterea unor acte antisociale în măsura în care urmează a fi pronunțată împotriva sa o pedeapsă a cărei executare ar urma să fie suspendată sub supraveghere.

Principala funcție a pedepsei este aceea de reeducare și îndreptare a infractorului, care trebuie să ducă la formarea acestuia ca om cu reală stăpânire de sine, ca cetățean capabil să îmbine interesul personal cu cel al comunității în care trăiește și își desfășoară activitatea, și pentru ca pe viitor să nu mai comită nicio altă infracțiune, din convingere și din respect față de lege, iar nu de teama pedepsei.

Uneori îndreptarea și reeducarea este asigurată prin însăși pronunțarea condamnării, care exprima oprobriul societății față de care acesta a greșit și care produce o suferință morală infractorului și induce un simț accentuat al răspunderii pentru faptele sale în viitor. Pe lângă aceste aspecte, solicită a se observa că i se vor impune măsuri de supraveghere și obligații care vor contribui la atingerea opului pedepsei care poate fi atins, față de argumentele arătate, și fără executarea acesteia în regim de detenție.

În privința motivului de apel referitor la greșita computare a măsurilor preventive privative de libertate, arată că a fost reținut începând cu 13.06.2016, între 16.06.2016 și 27.06.2016

s-a aflat în arest la domiciliu, măsura arestării preventive fiind luată începând cu 27.06.2016, fiind pus în libertate, sub control judiciar, la data de 20.12.2016. Or, instanța de fond a ăzut doar perioada 13.06.2016 și 27.06.2016 – 14.06.2016.

Critică hotărârea primei instanțe și din perspectiva restabilirii situației anterioare, cu consecința desființării contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(.) de B.P.N. R.I.D. privind terenul în suprafață de 69.159 mp, situat în extravilanul C.J, tarlaua (.), județ Ilfov, identificat cu nr. cadastral (.), înris în cartea funciară la nr.(.) la O.C.P.I. Ilfov.

Arată că actul juridic în baza căruia el împreună cu soția au devenit proprietarii terenului nu a făcut obiectul acuzației penale. Obiectul acuzației penale în prezentul dosar este reprezentat de presupusa fictivitate a convenției din data de 16.04.2013 încheiata între el și soția sa pe de o parte și societatea S.C. R.E.P. S.R.L pe de altă parte.

De altfel, nici procurorul de caz nu a solicitat prin rechizitoriul desființarea contractul de vânzare nr.(.) autentificat la BPN R.I.D.. Prin urmare, judecătorul fondului a făcut o eroare de judecată și, în loc să dispună anularea convenției din data de 16.04.2010, a dispus restabilirea situației anterioare cu consecința desființării contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr. (.) de B.P.N. R.I.D., ceea ce ar conduce la pierderea calității de proprietari ai terenului, calitate care nu a fost contestată.

Numai desființarea convenției din data de 16.04.2013 ar fi de natură a restabili situația anterioară săvârșirii presupuselor fapte de natură penală.

Un ultim aspect de nelegalitate și netemeinicie a sentinței apelate este reprezentat, în opinia apelantului – intimat – inculpat, de faptul că judecătorul fondului a hotărât, în temeiul dispozițiilor art.404 A.4 lit.c C.proc.pen., în vederea asigurării confiării speciale, menținerea măsurii sechestrului asigurător aplicat prin ordonanța din 07.07.2016 până la concurența sumei de 3.525.342,47 lei asupra bunurilor imobile terenuri indicate în cuprinsul dispozitivului sentinței.

Astfel, este căsătorit cu soția sa E.P Georgeta încă din data de 27.06.1992 sub regimul comunității legale de bunuri, iar potrivit dispozițiilor art.343 A.1 C.civ. calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită. Rezultă așadar că legea introduce o prezumție legală, respectiv că bunurile aparțin în proporție de câte 50% fiecărui soț. Or, bunurile imobile menționate în rechizitoriu sunt bunuri comune.

Totodată, învederează faptul că soția sa nu are absolut nicio calitate în acest dosar, împotriva ei nefiind formulată absolut nicio acuzație cu privire la săvârșirea vreunei fapte prevăzute de legea penală.

Soluția corectă ar fi fost ca judecătorul fondului să mențină măsura sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile doar în limita unui procent de 50% din nuda proprietate.

De altfel, apreciază că asupra celor trei bunuri imobile (terenuri) pentru care s-a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurător nu se poate dispune confiarea specială, întrucât aceste bunuri nu fac parte din categoriile de bunuri expres enumerate în cuprinsul dispozițiilor art.118 C.pen. A. 1 lit.a – f C.pen.

Singurul temei de drept aplicabil în această cauză, raportat la acuzațiile de dare de mită, este cel reprezentat de dispozițiile art.290 A.5 C.pen. potrivit cu care „banii, valorile sau orice alte bunuri oferite sau date sunt supuse confiării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiarea prin echivalent”.

Rezultă așadar faptul că, în prezenta cauză, doar în situația în care respectivele bunuri și sume de bani nu ar mai fi găsite la inculpatul M.A. - care le-ar fi primit cu titlu de mită de la el – abia atunci ar urma să fie dispusă/aplicată, în temeiul dispozițiilor art.290 A.5 C.pen. teza a II-a, confiarea prin echivalent de la el (în limita procentului de 50% din nuda proprietate), a respectivelor sume de bani.

În drept au fost invocate dispozițiile art.408 C.proc.pen. coroborate cu cele ale art.409 A.2 C.proc.pen.

Apelanta – persoană interesată R.E.P. SRL a criticat sentința primei instanțe din perspectiva faptului că, deși a formulat o cerere de constituire ca parte civilă, cerere justificată,

judecătorul fondului a omis complet să se pronunțe asupra acestei cereri, producând astfel o vătămare gravă a intereselor societății și a creditorilor săi.

Măsurile dispuse de instanță nu se referă în niciun fel la modalitatea efectivă prin care societatea vătămată R.E.P. SRL poate și urmează să fie despăgubită pentru vătămarea efectivă suferită în valoare de 3.952.821,74 lei, conform tabelului definitiv de creanțe nr.3.1.58122/04.09.2015, tabel suplimentar de creanțe 1.III.701/09.11.2016 și a sentinței nr.(.) pronunțată în dosarul (.)*.

În drept nu au fost invocate temeiuri legale.

Apelanta – persoană interesată E.P Georgeta a solicitat achitarea soțului său, inculpatul C.M. cu consecința ridicării măsurii sechestrului asigurător asupra celor trei imobile individualizate în dispozitivul hotărârii apelate, iar în subsidiar menținerea măsurii și, eventual, a măsurii confiării prin echivalent, doar asupra unei cote de 50% din nuda proprietate aferentă bunurilor în cauză.

În esență apelanta reia argumentele prezentate de apelantul – intimat – inculpat C.M. în motivele sale de apel vizavi de măsura sechestrului asigurător și confiarea specială, neinvocând chestiuni suplimentare.

În drept au fost invocate dispozițiile art.408 C.proc.pen. coroborate cu art.409 A.1 lit.f C.proc.pen. și art.412 C.proc.pen.

Apelanta – persoană interesată M.A. a solicitat, în principal, admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și trimiterea spre rejudecare a cauzei, fiind incidentă sancțiunea nulității absolute/relative prev. de art.281 A.1 lit.f și 282 C.proc.pen. (încălcarea dreptului la apărare), iar în subsidiar menținerea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(.) la B.N.P.A. T.C. și I.R. cu consecința înlăturării dispozițiilor cu privire la desființarea acestuia.

În legătură cu motivul de apel care ar conduce la trimiterea cauzei spre rejudecare, a arătat că la data de 13.02.2019 instanța a reținut cauza în pronunțare fără citarea altor subiecți procesuali, fără a putea formula eventuale cerere prelabile sau a propune probe suplimentare înainte de începerea dezbaterilor pe fondul cauzei, fără a-i acorda posibilitatea de a susține contestația formulată precum și de a participa la dezbateri în ședință publică. În acest sens a formulat o cerere de repunere pe rol a cauzei pentru a putea beneficia de toate drepturilor sale procesuale.

Instanța nu numai că a ignorat cererea, însă a inserat în încheierea din data de 13.02.2019 faptul că au participat la dezbateri și alți subiecți procesuali, lucru nereal, acesta fiind și motivul pentru care a solicitat repunerea cauzei pe rol.

De altfel, din cuprinsul încheierii se poate lesne observa că instanța de fond nu i-a acordat cuvântul pe fond ori pe alte cereri, întrucât nu a participat la aceste dezbateri și nu a avut posibilitatea să formuleze apărări.

Prin ordonanța nr.(.) din 07.07.2010 parchetul a instituit măsura sechestrului asigurător asupra imobilului situat în comuna CJ, str. M, nr.(.), tarla 28, compus din parcelele de teren 37-48, cu număr cadastral 53300 și construcție edificată pe acest teren cu număr cadastral (.)-C1, intabulat în cartea funciara (.) a localității CJ.

La data de 14.07.2016 a depus la Tribunalului București, conform art.250 C.proc.pen., în termenul prevăzut de lege, contestație împotriva măsurii sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța de sechestr nr.(.) din 07.07.2016. Cauza a fost înregistrată sub numărul (.)/a1.4. Conform prevederilor art.250 A.5¹, întrucât Tribunalul București fusese deja sesizat cu rechizitoriu, contestația a fost repartizată spre soluționare judecătorului de cameră preliminară.

La data de 09.11.2016 judecătorul de camera preliminară a respins plângerea formulată de numita M.A. împotriva ordonanței nr.(.) constatând că dosarul a depășit faza camerei preliminare, fiind în stadiul cercetării judecătorești, arătând-se că soluția urmează a fi pronunțată pe fondul cauzei. Așadar, contestația trebuia pusă în diuție în cadrul dezbaterilor ce au avut loc pe fondul cauzei.

În cadrul dosarului de fond au fost administrate mai multe probatorii care nu aveau legătura cu contestația, iar prezența avocatului părților interesate la fiecare termen de judecată era

inutilă, acesta neavând niciun aport în cercetarea judecătorească; mai mult decât atât, părțile interesate nici măcar nu erau menționate în citativ.

Cu toate acestea, avocatul s-a prezentat la majoritatea termenelor în ideea de a putea participa la dezbateri și a pune concluzii pe cerere, însă la o parte dintre termenele de judecată, inclusiv la cel din data de 13.02.2019 nu a participat, nefiind citată în acest sens, și nu a avut posibilitatea de a-i apăra interesele.

Prin lipsa citării sale în vederea participării la dezbateri apreciază că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil în componenta privind dreptul la apărare.

Potrivit dispozițiilor art.282 A.1 C.proc.pen. nulitatea intervine atunci când prin încălcarea prevederilor legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

Potrivit art.282 A.3 și 4 C.proc.pen. nulitatea relativă trebuie invocată într-o anumită stare a procesului, și anume, ca regulă, nulitatea relativă se invocă în cursul sau imediat după efectuarea actului în condiții nelegale.

Ori, nerespectarea dreptului la apărare (vătămarea) s-a produs odată cu închiderea dezbaterilor fără a acorda posibilitatea participării la dezbateri, iar singura posibilitate de a fi invocată este în fața instanței de control; încălcarea dreptului la apărare i-a produs o vătămare, iar aceasta nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului.

În privința solicitării de menținere a contractului de vânzare-cumpărare, apelanta a invocat în susținerea soluției nerespectarea de către organele de urmărire penală a dispozițiilor art.252 A.1 C.proc.pen. referitoare la evaluarea imobilelor sechestrate. De altfel, nici instanța nu a dispus evaluarea bunului, cu toate că a invocat acest aspect prin contestația formulată.

Solicită a se observa că acest imobil a fost cumpărat de apelantă și soțul ei încă din cursul anului 2013, astfel că instituirea sechestrului asigurător asupra acestui imobil este nelegală, fiind cumpărători de bună credință ai imobilului, terți față de procesul penal în care inculpat este M.A..

Pe de altă parte, în măsura în care, așa cum susține parchetul în ordonanța contestată, înstrăinarea nu este opozabilă instanței investite cu soluționarea unei cauze privind o infracțiune de spălare de bani, învederează că preținsele valori invocate de organul de urmărire penală în ordonanța contestată și menținute de instanță (275.042,15 euro) nu îndeplinesc standardele de echitate.

Invocând prevederile art.771 A.4 din Codul de procedură penală în vigoare la data semnării contractului de vânzare-cumpărare, părțile unui contract afiliate prin relații de rudenie de gradul I, cum este cazul în speță, erau libere, dată fiind legătura de familie, să stabilească, pentru transferul proprietății, prețuri mai mici decât valoare reală a bunului transferat

Este evident că, în măsura în care plusul de valoare adus imobilului, după finalizarea clădirii pe care se presupune că M.A. a amenajat-o și utilizat-o cu acești bani, este în sumă de peste un milion de euro, valoarea totală a terenului și a celor două clădiri este substanțial mai mare și ar fi fost mai mult decât suficientă pentru asigurarea potențialei încredințări speciale. Or, instanța de fond, deși evaluarea era obligatorie în condițiile arătate, a ținut cont de valoarea agreată de părți conform legii fiale, dar vădit sub valoarea pieței. Consideră că i-a fost încălcat dreptul de proprietate.

În drept au fost invocate dispozițiile art.412 A.4 C.proc.pen.

Apelantul – persoană interesată MI. nu și-a motivat apelul în ris. De altfel, din certificatul de deces seria D10 nr.355748 (f. .. dosar apel) rezultă că acesta a decedat pe data de 06.04.2019, ulterior declarării apelului în prezenta cauză.

Apelantul – persoană interesată S.O a formulat la data de 03.10.2019 o cerere de repunere în termenul de apel, iar pe fondul căii de atac a solicitat introducerea sa în cauză ca parte civilă, admiterea pretențiilor civile și obligarea inculpaților, în solidar, la plata către partea civilă a sumei de 169.959 lei.

Astfel, pe cererea de repunere în termenul de apel, persoana interesată a susținut că a luat la cunoștință în mod întâmplător pe data de 02.10.2019 despre împrejurarea că dosarul penal nr.(..) se afla în faza apelului, nefiindu-i comunicată nici sentința dată de instanța de fond și nici vreo

încheiere prin care aceeași instanță să fi soluționat/respins cererea sa de constituire ca parte civilă în procesul penal.

Prin urmare, în aplicarea principiului oficialității și echipolenței, solicită a se constata că a fost împiedicat să declare apel în termenul legal de o cauză temeinică și neimputabilă.

În legătură cu criticile concrete aduse soluției primei instanțe, persoana interesată a arătat că a solicitat atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței de fond să se ia act de constituirea sa ca parte civilă în procesul penal. În motivarea solicitării a indicat că prin activitatea infracțională derulată de către inculpați, reținuta prin actul de sesizare a instanței, a fost în mod direct și nemijlocit vătămat.

Astfel, deși inculpații M.A. și C.M. cunoșteau faptul că R.E.P. SRL îi datorează suma de 169.959 lei aferentă dividendelor pentru anii 2010 și 2011, conform bilanțurilor contabile, aceștia au sustras din patrimoniul societății sumele care i se cuveneau ca asociat - 10% din părțile sociale. În aceste condiții, a solicitat Tribunalului București introducerea sa în cauză ca parte civilă - ale cărei interese au fost vătămate de activitatea infracțională a celor doi inculpați.

A solicitat Tribunalului București să constate că a suferit o pagubă certă în quantum de 169.959 lei și că există o legătură de cauzalitate directă între paguba suferită și activitatea infracțională reținută în rechizitoriu.

Prima instanță a lăsat nesoluționată această cerere, prin aceasta încălcându-i atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul fundamental de liber acces la justiție.

În drept au fost invocate dispozițiile art.409 A.1 lit.c și f, art.421 pct.2 lit.a C.proc.pen.

Apelanta – persoană vătămată E C SRL a formulat la data de 03.10.2019 o cerere de repunere în termenul de apel, iar pe fondul căii de atac a solicitat introducerea sa în cauză ca parte civilă, admiterea pretențiilor civile și obligarea inculpaților, în solidar, la plata către partea civilă a sumei de 909.849,71 lei.

În privința solicitării de repunere în termen a susținut că a luat la cunoștință în mod întâmplător pe data de 02.10.2019 despre împrejurarea că dosarul penal nr.(.) se afla în faza apelului, nefiindu-i comunicată nici sentința dată de instanța de fond și nici vreo încheiere prin care aceeași instanță să fi soluționat/respins cererea sa de constituire ca parte civilă în procesul penal.

În legătură cu criticile concrete aduse soluției primei instanțe, persoana interesată a arătat că a solicitat atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței de fond să se ia act de constituirea sa ca parte civilă în procesul penal. În motivarea solicitării a indicat că prin activitatea infracțională derulată de către inculpați, reținuta prin actul de sesizare a instanței, a fost în mod direct și nemijlocit vătămat.

Astfel, deși inculpații M.A. și C.M. cunoșteau faptul că R.E.P. SRL îi datorează suma de 909.849,17 lei aferentă lucrărilor executate, facturate și neachitate (cu toate că R.E.P. a decontat aceste lucrări către beneficiarul final – P CJ, care i-a achitat integral suma), aceștia au sustras din patrimoniul societății sumele care i se cuveneau în calitate de executant.

A solicitat Tribunalului București să constate că a suferit o pagubă certă în quantum de 909.849,71 lei și că există o legătură de cauzalitate directă între paguba suferită și activitatea infracțională reținută în rechizitoriu.

Prima instanță a lăsat nesoluționată această cerere, prin aceasta încălcându-i atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul fundamental de liber acces la justiție.

În drept au fost invocate dispozițiile art.409 A.1 lit.c și f, art.421 pct.2 lit.a C.proc.pen.

În ședința din 05.11.2019 a fost depus certificatul de calitate de moștenitor nr.179/24.10.2019 eliberat de S.P.N. „M.V. și Mocanu Ștefan Călin”, astfel că instanța de apel a dispus introducerea în cauză a numitului M Alexandru (fiul defunctului MI. și fratele inculpatului M.A.) în calitate de persoană interesată.

La data de 09.06.2020 s-a depus de către inculpatul M.A. o cerere de readministrare a tuturor probelor avute în vedere la pronunțarea soluției de către instanța de fond, fiind solicitate și probe noi – martori, expertiză tehnică în specialitatea construcției, expertiză contabilă, emiterea unor adrese către D.N.A., către lichidatorul judiciar al R.E.P. SRL, către MXV C.SRL, către

Asociația Sportivă „Club Sportiv Viitorul CJ”, către I.T.M., către Tribunalul Ilfov, către Judecătoria C, către Parchetul de pe lângă Tribunalul Ilfov, către S SRL, către P CJ, către societățile ELP, E P. C. C, T.M, O.E, G D, către B GRM Serv SRL, HP Ursului din Poiana Brașov. S-a solicitat conform art.352 A.11 C.proc.pen. declassificarea documentelor menționate în adresa președintelui Tribunalului București.

Cu această ocazie a fost depus un set de înrîsurî de către inculpatul M.A. (opis – f. 44, 62-129 vol.II înrîsurî + bibliorafte de culoare galbenă).

În cadrul aceleiași ședințe, pentru argumentele expuse în practica, s-a considerat că apelurile persoanelor interesate S.O și E C SRL au fost formulate în termen, nefînd incidente dispozițiile privitoare la repunerea în termen. De asemenea, s-a stabilit și calitatea acestora – apelanți – persoane interesate, participarea la judecarea apelului fiind limitată strict cu privire la calitatea de persoane vătămăte/părți civile. De asemenea, a constatat că M.A este succesibil față de MI. și dorește continuarea exercitării apelului, în calitate de apelant – persoană interesată.

Prin încheierea din 23.06.2020 Curtea s-a pronunțat pe solicitările inculpaților și a dispus reaudierea martorului S.O, audierea martorilor M.V, și E.L, a încuviințat proba cu înrîsurî (depuse la 09.06.2020), fiind emise adrese către T.E. SPRL și Compartimentul Informații Clasificate aș Tribunalului București pentru a înainta informațiile referitoare la prezentul dosar compartimentului corespunzător din cadrul Curții de Apel București.

La data de 07.07.2020 a fost audiat martorul S.O, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosar (f. 161 vol.II). De asemenea, instanța de apel a constatat că documentele clasificate înaintate de Tribunalul București nu sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, nefînd incidente dispozițiile art.352 A.11 C.proc.pen.

La data de 22.07.2020, la solicitarea instanței, Comisia de cercetare a averilor din cadrul Curții de Apel București a comunicat faptul că dosarul nr.. a fost suspendat prin încheierea din 15.12.2017 până la soluționarea prezentului dosar.

În ședința publică din 01.09.2020 a fost audiat martorul M.V (f. 181 vol.II).

La 28.09.2020 T.E. SPRL a înaintat răspunsul la adresa emisă de instanță, nefînd identificate documente de natura celor menționate în adresa instanței.

La termenul din 29.09.2020 a fost depusă de către inculpatul M.A. o nouă cerere de probe, aducând în sprijinul acesteia și alte înrîsurî (f. 2-111 vol.III). Curtea s-a pronunțat în ședința de la acea dată atât pe cererea inculpatului, cât și pe cererea de probe depuse de persoanele interesate M.A. și M Alexandru la data de 01.09.2020. Astfel, s-a dispus emiterea unei noi adrese către T.E. SRL pentru comunicarea unor înrîsurî, dar și către D.N.A. pentru a comunica dacă s-a pronunțat o soluție în dosarul nr.550/P/2014.

La data de 27.10.2020 a fost înaintată ordonanța nr. a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție (f. 135-168 vol.III).

La solicitarea instanței, având în vedere unul dintre motivele de apel, a fost înaintată adresa nr.1(..) a președintelui Tribunalului București referitoare la specializarea completului care a soluționat cauza în fond în infracțiuni de corupție (f. 187-224 vol.III).

Curtea a dispus la data de 24.11.2020 emiterea unui ordin european de anchetă în vederea audierii prin videoconferință a martorului E.L, aflat pe teritoriul Marii Britanii (f. 10-19 vol.IV).

Prin adresa înaintată la 15.01.2021 T.E. SPRL a răspuns la solicitarea instanței în sensul că nu au fost identificate documente de natura celor menționate în adresă (f. 24 vol.IV).

La data de 16.03.2021 a fost pus în executare ordinul european de anchetă, fiind audiat prin videoconferință martorul E.L (f. .. vol.IV).

Prin încheierea din 18.03.2021 a Curții de Apel București – Secția I Penală, definitivă prin decizia nr.468/11.05.2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, au fost menținute măsurile asigurătorii în ceea ce îi privește pe inculpatul M.A. și persoanele interesate M.A. și M Alexandru, fiind ridicat sechestrul asigurător în privința bunurilor imobile aparținând inculpatului C.M. și persoanei interesate C.G.

La termenul din 30.03.2021 inculpatul M.A. a depus un nou set de înrîsurî (probă încuviințată în data de 27.04.2021) – f. 91-225 vol.IV. În ședința publică a fost audiat inculpatul M.A. (f. .. vol.IV).

La data de 27.04.2021 inculpatul M.A. a depus o nouă cerere de probe, la care a renunțat, Curtea luând act în condițiile art.383 A.2 C.proc.pen. Totodată a respins audierea unui martor audiat în cursul urmăririi penale și care nu a fost audiat de prima instanță, argumentele regăsindu-se în practica încheierii de dezbateri. S-a procedat la audierea inculpatului C.M., declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

Curtea a declarat încheiată cercetarea judecătorească în apel și, după dezbateri și ultimul cuvânt al inculpaților, a reținut cauza spre soluționare.

Examinând sentința penală apelată prin prisma criticilor formulate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform art.417 A.2 C.proc.pen., Curtea reține următoarele:

- I. Motive de apel ce ar putea conduce la trimiterea cauzei spre rejudecare (invocate de apelantul – intimat – inculpat M.A., apelantele persoane interesate M.A. și M Alexandru, R.E.P. SRL, E C SRL și D D); nerespectarea de către instanța de fond a dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal; greșita excludere a unor probe/neexcluderea unor probe – invocate atât de inculpatul M.A., cât și de parchet.
1. Încălcarea dreptului la apărare (apelantul – intimat – inculpat M.A., apelantele persoane interesate M.A. și M.A).

Inculpatul M.A. a invocat incidența cazului de nulitate absolută prev. de art.281 A.1 lit.f C.proc.pen., susținând că judecătorul fondului i-a încălcat grav drepturile sale procesuale, inclusiv drepturile avocaților săi, fiind astfel lipsit de apărare (menționează în sprijinul afirmațiilor sale lipsa de imparțialitate a judecătorului, încălcarea art.374 A.1 C.proc.pen., faptul că dezbaterile asupra fondului au avut loc în lipsa avocatului ales, încălcarea dispozițiilor privind audierea inculpatului și a altor persoane, neasigurarea accesului la toate piesele dosarului, respingerea greșită a probelor solicitate în apărare, nesocotirea unor cereri de himbare a încadrării juridice).

Potrivit art.281 A.1 lit.f C.proc.pen., determină întodeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie. Potrivit art.421 A.1 pct.2 lit.b C.proc.pen., instanța, judecând apelul, desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută.

Având în vedere dispozițiile art.90 lit.a și c C.proc.pen., cum apelantul – intimat – inculpat a fost arestat preventiv și în stare de deținere în perioada 16.06.2016 - 16.12.2018, iar pentru două dintre infracțiunile ce i se rețin în sarcină legea prevede o pedeapsă mai mari de 5 ani, asistența juridică a fost obligatorie pe tot parcursul procesului penal.

Desigur, prezența avocatului nu trebuie să fie una pur formală, ci acesta trebuie să fie în măsură să pună concluzii pe toate aspectele puse în discuție, asigurând astfel o apărare concretă și eficientă părții pe care o asistă. Așadar, prezența fizică a avocatului nu constituie decât premisele asigurării apărării, sancțiunea nulității absolute putând să intervină și în cazul în care calitatea apărării nu este una rezonabilă.

În opinia instanței de apel singura chestiune care s-ar putea circumscrie cazului de nulitate absolută invocat și pe care și apărarea a insistat este cea privind desfășurarea dezbaterilor în lipsa avocatului ales, termen la care apelantul – intimat – inculpat a fost reprezentat de un avocat din oficiu (existând premisele asigurării apărării).

Astfel, în cauză pe tot parcursul judecății în fond apelantul – intimat – inculpat a fost asistat/reprezentat de un avocat ales care, la data de 28.11.2018, a înaintat tribunalului o cerere în care a învederat că a reziliat contractul cu inculpatul. La termenul de la aceeași dată, inculpatul, aflat încă în executarea unei pedepse privative de libertate, a arătat că își va angaja un alt avocat ales, sens în care a fost încuviințată cererea de amânare formulată de inculpat; totodată, a fost emisă o adresă către Baroul București pentru a desemna un avocat din oficiu.

La 12.12.2018 grefierul de ședință a întocmit un referat din cuprinsul căruia rezultă că s-a luat legătura cu avocatul din oficiu desemnat și i s-a pus în vedere să se prezinte la instanță pentru a studia dosarul. La dosar a fost depusă o cerere de studiu la data de 19.12.2018, cerere care i-a fost aprobată. Cereri similare au fost depuse și la 11.01.2019, 15.01.2019, 21.01.2019 și la

23.01.2019, toate aprobate. Apărătorul din oficiu a efectuat copii de pe rechizitoriu și de pe filele 13-15, 40-48 vol.IV instanță (declarațiile inculpaților).

La termenul din 30.01.2019 inculpatul a învederat că a încheiat un contract de asistență juridică cu un avocat, făcând dovada cu un contract de asistență juridică, însă avocatul ales nu s-a prezentat. A fost de acord să fie asistat la acel termen de avocatul desemnat din oficiu.

La termenul din 13.02.2019 inculpatul s-a prezentat cu un avocat ales, care a depus „note de ședință”, iar după ce a prezentat conținutul acestora, a solicitat termen de judecată pentru pregătirea apărării. Tribunalul a luat în diuție cererile din cuprinsul notelor de ședință, pe care le-a respins. De asemenea, a respins solicitarea de acordare a unui nou termen de judecată pentru pregătirea apărării motivând că dosarul se află pe rolul instanței de 2 ani și 4 luni, iar inculpatul a avut suficient timp la dispoziție pentru angajarea unui avocat ales.

S-a mai arătat de către avocatul ales că a încheiat contractul de asistență juridică în urmă cu o săptămână, reiterând solicitarea de amânare a cauzei. Ca urmare a respingerii cererii de amânare de către tribunal, avocatul ales a susținut că deontologia profesională îl oprește de a pune concluzii pe fondul cauzei, recunoscând că de situația creată este culpabilă apărarea și inculpatul M.A.. A luat act instanța de refuzul avocatului ales de a pune concluzii, constatând că avocatul din oficiu desemnat a studiat dosarul și că îi poate asigura inculpatului o apărare eficientă.

Avocatul din oficiu a arătat că deși a studiat dosarul, cunoaște doar poziția exprimată de inculpat pe parcursul procesului penal, deoarece acesta a refuzat să comunice cu privire la asigurarea apărării.

Analizând apărările avocatului din oficiu expuse în fața primei instanțe, Curtea reține că acestea sunt în mare măsură similare cu cele expuse și în fața instanței de apel de avocații aleși (lipsa unei legături între atribuțiile de serviciu și bunurile/sumele primite, existența unor împrumuturi acordate societății de către inculpat, faptul că încheierea contractului de vânzare-cumpărare nu a fost fictivă; inculpatul era împuternicit pe conturile mamei sale și, în consecință, nu se poate reține infracțiunea de fals în declarații).

În acord cu cele expuse de tribunal în cuprinsul încheierii de dezbateri, Curtea apreciază că solicitarea de amânare a cauzei, după 2 luni și jumătate de la momentul în care inculpatului M.A. i s-a acordat termen pentru angajarea unui avocat ales, a fost una nejustificată. Desigur, apărarea susține că instanța de fond era obligată să facă în cauză aplicarea art.91 A.4 C.proc.pen., respectiv să înceteze la termenul din 13.02.2019 delegația avocatului din oficiu. Deși de acord cu această susținere, instanța de apel consideră însă că din moment ce avocatul ales a solicitat termen pentru pregătirea apărării, cerere respinsă de instanță, iar în continuare a refuzat să pună concluzii, în concret nici la acest termen de judecată inculpatul nu a fost asistat de avocat ales (prezența avocatului ales fiind legată și de asigurarea unei apărări concrete și efective). În consecință, în mod corect prima instanță nu a dispus încetarea delegației apărătorului din oficiu, din moment ce nu au fost admise cererile de amânare pentru pregătirea apărării formulate de avocatul ales. În cauză nu erau aplicabile dispozițiile art.91 A.2 teza a II-a C.proc.pen. deoarece exista un avocat din oficiu desemnat încă din noiembrie 2018.

Curtea consideră că inculpatul M.A. a avut asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale la termenul din 13.02.2019, în condițiile în care anterior i s-a acordat un termen îndelungat pentru angajarea unui avocat ales, iar cererile de amânare au fost respinse temeinic de tribunal și s-a apreciat că avocatul din oficiu poate asigura o apărare concretă și efectivă în cauză, ceea ce s-a și întâmplat văzând concluziile pe care le-a pus.

În consecință, nu sunt incidente dispozițiile art.281 A.1 lit.f C.proc.pen., contrar susținerilor apărării.

Persoanele interesate M.A și M.A (succesor al lui MI.) au invocat faptul că nu au participat la dezbaterile din 13.02.2021, fiind nereală consemnarea din cuprinsul practicei în sensul că au răspuns la apelul nominal.

Curtea observă că M.A. și MI. au fost introduși în cauză în calitate de persoane interesate încă de la termenul din 22.03.2017, fiind la acel moment reprezentați de avocat ales.

Conform art.353 A.2 C.proc.pen., partea sau alt subiect procesual principal prezent personal sau prin apărătorul ales la un termen, nu mai sunt citați pentru termenele ulterioare, chiar

dacă ar lipsi la vreunul dintre acestea, cu excepția situațiilor în care prezența acestora este obligatorie.

Cum încă din 22.03.2017 persoanele interesate au avut termen în cunoștință, iar prezența acestora nu era obligatorie, neexistând nicio dispoziție legală care să impună în sarcina instanței obligația citării lor la dezbateri, acceptând și existența erorii materiale din cuprinsului practicei referitoare la prezența acestora, în concret se constată că procedura de citare a fost legal îndeplinită la ultimul termen de judecată, criticile apelanților – persoane interesate fiind neîntemeiate.

Toate celelalte argumente ale apelantului – intimat – inculpat M.A în sprijinul trimiterii cauzei spre rejudecare se grefează pe pretinsa încălcare a dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal și care ar fi condus în opinia sa la încălcarea dreptului la apărare (în fapt însă sunt invocate cazuri de nulitate absolută/relativă).

2. Lipsa de imparțialitate a judecătorului; lipsa de specializare a judecătorului în judecarea cauzelor de corupție – nelegala compunere a completului de judecată:

Astfel, invocă apelantul – intimat – inculpat M.A. lipsa de imparțialitate a judecătorului fondului, care ar atrage nulitatea absolută a hotărârii conform art.281 A.1 lit.a C.proc.pen.

Desigur, respingerea unor cereri de recuzare nu împiedică instanța de apel să analizeze dacă judecătorul a fost părținitor în cauză, dar în prezenta cauză nu există indicii în acest sens, după cum se va arăta în continuare.

Imparțialitatea magistratului poate fi apreciată într-un sens dublu: din perspectiva unui demers subiectiv – imparțialitatea subiectivă și din perspectiva unui demers obiectiv – imparțialitatea obiectivă. În acest sens, Curtea europeană a drepturilor omului a reținut că demersul subiectiv tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa numita imparțialitate subiectivă (de exemplu o eventuală antepunțare, relațiile private sau de familie, etc.), iar demersul obiectiv are opul de a determina dacă există garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă (exercitarea unor funcții judiciare diferite de exemplu).

Imparțialitatea judecătorului se prezumă, sarcina probei cazului de incompatibilitate aparținând celui care o invocă și trebuie să fie justificată în mod obiectiv.

În cauză ceea ce i se reproșează judecătorului de la tribunal este o anumită conduită, considerată ostilă de către inculpat, folosirea unor anumite expresii, unele nedeontologice în opinia apărării, din care ar fi rezultat că și-a format deja o opinie cu privire la soluția pe care urma să o pronunțe, însă deși invocă înregistrările ședințelor de judecată ca probe (aspectele învederate neregăsindu-se în încheierile de ședință), nu a furnizat instanței niciun exemplu concret, cu toate că a avut acces integral la acestea (fiindu-i eliberate de Tribunalul București toate înregistrările – adresa de la f. 151 vol.1 dosar apel).

Chiar considerând că sustinerile apărării sunt reale, aspectele relevate țin mai degrabă de conduita magistratului în ședința de judecată, aspecte care exced analizei instanței de apel. În plus, deși face referire la antepunțarea judecătorului, exemplul furnizat de inculpat nu conduce la o asemenea concluzie (i s-a explicat avocatului ales al inculpatului în esență că existența unui mandat de executare a pedepsei închisorii nu împiedică menținerea arestării preventive – oricum, nu ar fi vorba de o antepunțare cu privire la soluția finală).

Se mai critică tot din această perspectivă încălcarea unor dispoziții legale de către judecător (care vor fi analizate punctual), însă cu privire la toate acestea inculpatul a avut dehisă calea de atac a apelului, nefiind un argument că judecătorul ar fi fost părținitor, câtă vreme soluțiile dispuse de acesta nu sunt rodul arbitrariului (fiind motivate).

Se mai arată că judecătorul a dovedit părținire și atunci când a pronunțat soluția de condamnare, aplicând pedepse maxime, dar apărarea nu observă că același judecător a dispus confiarea specială doar a sumei de 3.525.342,47 lei, deși procurorul solicitase confiarea sumei totale de 5.065.853,32 lei.

În concluzie, nu există suficiente elemente pentru a ajunge la concluzia că în cauză ar fi fost incident cazul de incompatibilitate prev. de art.64 A.1 lit.f C.proc.pen., criticile inculpatului fiind nefondate.

Tot în lumina art.281 A.1 lit.a C.proc.pen. apelantul – intimat – inculpat a inovat faptul că a fost judecat în fond de un complet nespecializat în judecarea cauzelor de corupție, ceea ce atrage nulitatea absolută a hotărârii apelate.

Potrivit art.29 A.1 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, deoperirea și sancționarea faptelor de corupție, pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.

Prin decizia nr.417/2019 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr.825 din 10 octombrie 2019, vizând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, s-a clarificat faptul că sancțiunea care intervine în cazul judecării cauzei de către un complet nespecializat este nulitatea absolută (par.139).

Se remarcă însă că decizia menționată se referă E la situația de la nivelul instanței supreme, conflictul constituțional fiind general de neconstituirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a completurilor de judecată specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, deoperirea și sancționarea faptelor de corupție, contrar celor prevăzute de art.29 A.1 din Legea nr.78/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.161/2003. Cu toate acestea, considerentele deciziei sunt aplicabile mutatis mutandis și în cazul celorlalte instanțe judecătorești.

Potrivit art.41 A.1 și 2 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, completurile specializate ale secțiilor curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora se înființează de președintele instanței, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe. Componenta secțiilor și completelor specializate se stabilește de colegiul de conducere al instanței, în raport cu volumul de activitate, ținându-se seama de specializarea judecătorului.

Or, din adresa nr.1(..) a președintelui Tribunalului București și hotărârile Colegiului de conducere al acestei instanțe din perioada 2016-2019 rezultă că judecătorul investit în fond cu soluționarea cauzei a fost desemnat să soluționeze cauze de corupție în complet specializat.

În consecință, nu pot fi reținute criticile inculpatului, fiind respectate dispozițiile art.29 A.1 din Legea nr.78/2000.

3. Celelalte pretense încălcări ale dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal – cazuri de nulitate absolută/relativă:

Astfel, cu privire la soluționarea contestațiilor formulate împotriva măsurilor asigurătorii, prima instanță a unit practic cu fondul diutarea acestora, în final fiind pronunțată o soluție. Chiar dacă pronunțarea asupra măsurilor asigurătorii nu afectează imparțialitatea judecătorului (așa cum a motivat prima instanță atunci când a considerat că trebuie să se pronunțe abia prin hotărârea finală), nerespectarea dispozițiilor art.250 C.proc.pen. nu poate conduce la concluzia că s-ar impune trimiterea cauzei spre rejudecare, nefiind incident niciun caz de nulitate absolută (ci cel mult relativă).

S-a susținut de către apărare că nu au fost respectate dispozițiile art.374 A.1 C.proc.pen. în sensul că nu s-a citit actul de sesizare. Or, din cuprinsul încheierii din 19.04.2017 judecătorul a dispus ca rechizitoriul să fie citit în sinteză, fiindu-le explicate inculpaților învinuirile. Din aceeași încheiere Curtea remarcă agresivitatea apărării, inculpatul M.A. susținând că nu înțelege acuzațiile, avocatul ales solicitându-i judecătorului să citească în integralitate actul de sesizare (deși practica constantă a tuturor instanțelor de judecată este că citirea actului de sesizare se face în sinteză, astfel încât să i se explice inculpatului învinuirile care i se aduc într-o manieră aptă să-i permită acestuia acesta să înțeleagă acuzațiile – opul reglementării fiind tocmai acesta). În plus, deși tribunalul dispusese asupra acestui aspect, apărarea insistă să se revină asupra dispoziției, fără a invoca argumente convingătoare. Oricum, este evident că nu poate exista nicio vătămare procesuală în cazul în care rechizitoriul nu este citit în integralitate, mai ales în contextul în care la momentul procesual respectiv inculpatul se afla în posesia rechizitoriului încă de la debutul camerei preliminare. Cu toate acestea, apărarea inculpatului a insistat nejustificat pe o chestiune pur formală, fără vreo consecință juridică concretă.

Referitor la nerespectarea dispozițiilor privind audierea inculpatului și a altor persoane, Curtea face trimitere la încheierea din 23.06.2020 prin care s-a respins solicitarea inculpatului de a fi readministrare toate probele. Implicit s-a constatat că nu sunt incidente dispozițiile art.101 și 102

C.proc.pen. Legea impune ca inculpatul să declare tot ce dorește, iar martorul tot ce știe, după care li se pot pune întrebări. A susținut inculpatul că nu a fost lăsat să declare tot ce dorește, deși declarația sa din fața instanței de apel prezintă multe similarități cu declarația dată în fața instanței de fond. Oricum, nu a precizat ce anume a dorit să declare și nu a fost lăsat. Dacă o persoană face declarații care depășe obiectul cauzei, judecătorul are posibilitatea și chiar obligația să o întrerupă. Referitor la modalitatea în care au fost consemnate declarațiile, se constată că toate au fost semnate de avocatul ales al inculpatului fără obiecțiuni, criticile fiind vădit nefondate.

În privința respingerii greșite a unor cereri de probe sau nemotivarea respingerii cu privire la altele, Curtea apreciază de asemenea că susținerile apărării nu pot fi primite. Încheierile prin care instanța de fond s-a pronunțat cu privire la probe au fost ample motivate, au fost încuviințate și probe în apărare, aspect care s-a constatat și cu ocazia încheierii din 23.06.2020, administrarea unor probe în apel nefiind generată de greșita respingere a unor probe de către prima instanță.

Se mai susține de către apelantul – intimat – inculpat că după reținerea cauzei spre soluționare (după încheierea dezbaterilor), instanța de fond nu a luat în considerare cererile depuse prin registratură.

Susținerile apărării sunt de asemenea nefondate din moment ce după intrarea în dezbateri nu mai pot fi formulate alte cereri: înainte de a declara terminată cercetarea judecătorească, președintele întreabă procurorul, persoana vătămată și părțile dacă mai au de dat explicații ori de formulat cereri noi pentru completarea cercetării judecătorești (art.387 A.1 C.proc.pen.). A fortiori instanța nu poate ține cont de cereri depuse după reținerea cauzei spre soluționare, cu excepția situației în care o împrejurare care rezultă din cererea depusă ar trebui lămurită și ar fi necesară reluarea cercetării judecătorești, caz în care se impune repunerea cauzei pe rol (ceea ce nu a fost cazul în speță). Se remarcă faptul că în fața instanței de apel inculpatul nu a formulat vreo cerere de himbare a încadrării juridice, opul său evident la momentul formulării cererii fiind doar acela de a obține repunerea cauzei pe rol de către tribunal.

Cu referire la neasigurarea accesului la toate piesele dosarului, Curtea a remarcat în apel că documentele clasificate înaintate de Tribunalul București nu sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, nefiind incidente dispozițiile art.352 A.11 C.proc.pen., aspect adus la cunoștință părților. De altfel, și anterior dezbaterilor în fața primei instanțe tribunalul le-a adus la cunoștință părților aceleași aspecte (respectiv că adresa S.R.I. nu relevă împrejurări de care părțile să nu aibă cunoștință).

Un element comun al tuturor acestor critici este acela că inculpatul s-a limitat doar să invoce încălcările (toate cele menționate la acest punct putând atrage nulitatea relativă), fără a explica în concret care este vătămarea procesuală (în afara celei generale privind încălcarea dreptului la apărare) și de ce consideră că nelegalitatea nu ar putea fi înlăturată decât prin desființarea actului (și mai ales de ce sentința penală trebuie desființată).

În privința excluderii din materialul probator a proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate în dosarul nr.... al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Curtea reține următoarele:

În dosarul nr... a fost autorizată interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare de către judecător în temeiul art.91¹ și urm. C.proc.pen. 1968. În prezenta cauză procurorul a făcut aplicarea art.142 A.5 C.proc.pen., apreciind că datele/informațiile rezultate din măsurile de supraveghere tehnică sunt concludente și utile în raport cu acuzațiile aduse inculpaților.

Din adresa de la f. 140 vol.IV instanță fond, rezultă că înregistrările telefonice au fost realizate din punct de vedere tehnic de către ofițeri din cadrul Serviciului Român de Informații care au asigurat doar suportul logistic, actele procedurale de redare fiind întocmite de către ofițeri de poliție judiciară.

Aplicând în cauza de față:

- dispozițiile art.4 din Legea nr.255/2013 privind punerea în aplicare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale (conform cărora nulitatea oricărui

act efectuat anterior intrării în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile Codului de procedură penală),

- decizia nr.302/04.05.2017 a Curții Constituționale a României prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.281 A.1 lit.b C.proc.pen. care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală este neconstituțională,
- considerentele Deciziei nr.51/2016 a Curții Constituționale a României conform cărora activitatea de punere în executare a mandatelor de supraveghere tehnică (în cauză a autorizațiilor emise conform art.91¹ C.proc.pen. 1968) reprezintă un procedeu probator, care este adus la îndeplinire prin acte procesuale/procedurale,
- considerentele Deciziei nr.26/2019 prin care Curtea Constituțională a României prin care s-a constatat existența unui conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României, pe de-o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești, pe de altă parte, generat de încheierea între Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații a Protocolului nr. (...) din 4 februarie 2009,

reținând că din adresa menționată rezultă că punerea în executare a autorizațiilor s-a făcut cu sprijinul tehnic al S.R.I. (așadar, nici procurorul și nici organul de cercetare penală nu au procedat la interceptările și înregistrările prevăzute în art.91¹ C.proc.pen. 1968, contrar dispozițiilor art.91² A.1 teza I C.proc.pen.), se constată că în cauză un organ incompetent a îndeplinit acte procesuale/procedurale în legătură cu punerea în executare a autorizațiilor emise de Tribunalul București.

Sprijinul tehnic acordat de Serviciul Român de Informații reprezintă un act de urmărire penală, iar persoanele care pun în executare autorizațiile sunt diferite de cele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări (distincție pe care chiar art.91² A.1 C.proc.pen. o face).

Prin urmare, criticile inculpatului sunt fondate, impunându-se excluderea din materialul probator a proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice (vol.II d.u.p., f.7-35), constatându-se incidentă sancțiunea nulității absolute conform art.281 A.1 lit.b C.proc.pen. și art.102 A.2 și 3 C.proc.pen.

Trebuie precizat că nulitatea absolută poate fi invocată oricând în cursul procesului penal, conform art.281 A.3 C.proc.pen. Nu pot fi reținute susținerile primei instanțe în sensul că aceste probe ar fi fost validate ca o consecință a faptului că inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr.(..) a Curții de Apel București, definitivă la data de 14.07.2016 prin decizia nr.(..) a Înaltei Curți de Casație și Justiție (actul de sesizare fiind rechizitoriul nr....), deoarece ulterior anului 2016 au fost pronunțate deciziile Curții Constituționale a României menționate anterior, obligatorii pentru instanțe, aplicarea acestora conducând la concluzia expusă în prezenta.

Nu consideră însă instanța de apel că se impune aplicarea Deciziei nr.(..) în sensul excluderii fizice a probelor, câtă vreme scopul menționat de Curtea Constituțională a României în considerentele deciziei nu mai poate fi atins, iar probele în cauză aveau oricum o importanță redusă în ansamblul probator.

Parchetul critică excluderea din materialul probator a convorbirii ambientale purtate în cursul anului 2012 între martorul - denunțator D și inculpatul E.P, redată în procesul-verbal din 24.05.2016 ((..), vol.15 d.u.p.).

În esență, judecătorul fondului a susținut că această înregistrare a fost efectuată de martorul denunțator în anul 2012, cu mult înainte de începerea urmăririi penale în prezenta cauză, precizând că inculpatul C.M. a fost „provocat” pentru ca denunțatorul să-și preconstituie probe.

Curtea reține că principiul loialității administrării probelor este reglementat de art.101 A.1-3 C.proc.pen. și are în vedere interdicția impusă organelor judiciare de întrebuința violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în opul de a se obține probe, totodată, nu pot fi folosite metode sau tehnici de aultare care afectează capacitatea persoanei de a-și aminti și de a relata în mod conștient și voluntar faptele care constituie obiectul

probei; de asemenea, *este interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pentru acestea să provoace o persoană să săvârșeaă ori că continue săvârșirea unei fapte penale, în opul obținerii unor probe.*

Se observă că, în cazul principiului loialității administrării probelor, legiuitorul folosește expresii prohibitive în mod absolut [„este oprit a se întrebuința (...)”, „nu pot fi folosite (...)”, „este interzis (...)”], similar ipotezei probelor obținute prin tortură, precum și probelor derivate din acestea [„nu pot fi folosite (...)”]. Cu alte cuvinte, provocarea unei persoane să săvârșeaă ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în opul obținerii unei probe, atrage nulitatea absolută a mijlocului de probă astfel obținut, consecința fiind excluderea necondiționată a probei.

Provocarea reprezintă acțiunea neloială realizată în opul obținerii de probe, constând în determinarea cu știință a unei persoane să comită o infracțiune sau să continue săvârșirea unei infracțiuni. În această situație, agentul provocator se situează din punct de vedere substanțial în poziția instigatorului care determină o persoană să ia rezoluția infracțională, să comită o infracțiune.

În lumina jurisprudenței Curții europene a drepturilor omului, se consideră a fi provocare din partea polițiștilor atunci când agenții implicați nu se limitează să examineze într-un mod strict pasiv activitatea infracțională, ci exercită asupra persoanei care face obiectul anchetei o influență de natură să îl incite să comită o infracțiune pe care altfel nu ar fi comis-o (Ulariu împotriva României, Pătrașcu împotriva României, Teixeira de Castro c. Portugaliei).

Or, având în vedere perioada în care înregistrarea a fost efectuată (2012), denunțatorul nu a acționat pentru organul de urmărire penală (care a fost sesizat în anul 2016), iar la acel moment activitatea infracțională reținută în actul de sesizare (2011 - 2012) era deja epuizată, cum corect a arătat și procurorul. Practic tribunalul a făcut o confuzie între provocarea la săvârșirea unei infracțiuni și provocarea la probă, acesta din urmă fiind un procedeu loial din moment ce relatarea interlocutorului a fost una voluntară.

Nu se poate reține nici că proba a fost obținută în afara cadrului legal. Conform art.139 A.3 C.proc.pen., înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când prive propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.

Mergând pe raționamentul judecătorului fondului ar însemna că o înregistrarea video/audio care surprinde momentul săvârșirii unei infracțiuni nu ar putea fi folosită în procesul penal deoarece la acel moment nu era începută urmărirea penală, cel puțin „in rem”. Or, proba nu se administrează atunci când se realizează înregistrarea, ci când este deoperită de organele de urmărire penală, prin întocmirea unor procese-verbale de redare (precum în cauză) sau de vizionare (în cazul înregistrărilor video).

Deși argumentele procurorului sunt evident fondate, inculpatul M.A. a contestat veridicitatea și autenticitatea înregistrării ambientale, solicitând efectuarea unei expertize. De asemenea, fiind întrebat de instanța de apel, inculpatul C.M. a negat că ar fi avut diușia respectivă cu martorul D D.

Pentru a nu prelungi nejustificat probațiunea prin dispunerea unei expertize, în condițiile în care, cum și tribunalul a reținut, înregistrarea nu are o valoare probatorie deosebită, Curtea o va înlătura din materialul probator ca nefiind concludentă și utilă, fiind administrate oricum probe suficiente (declarații de martori, inculpați, înrîsurî, rapoarte de constatare, extrase de cont) pentru corecta stabilire a situației de fapt.

4. Nemotivarea sentinței penale apelate:

Curtea reține că motivarea soluției reprezintă încununarea activității de înfăptuire a justiției, importanța sa deosebită fiind evidențiată și în materia contenciosului european al drepturilor omului. În jurisprudența Curții europene a drepturilor omului în materia dreptului la un proces echitabil – art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale – s-a arătat că între garanțiile dreptului la un proces echitabil, în sensul art.6 din Convenție, se înrîie și obligația tribunalelor de a-și motiva deciziile lor. Curtea a statuat că acest text obligă tribunalele să-și motiveze hotărârile lor, dar această obligație nu are a fi înțeleasă în sensul că ele trebuie să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părților (hotărârea Krasulya c. Rusiei, 22.02.2007, nr.(..), par.).

Fosta Comisie a decis că absența motivării unei decizii judiciare poate impieta asupra dreptului la un proces echitabil, mai ales atunci când decizia nemotivată este sueptibilă de a fi atacată pe fond la o instanță superioară (cauza X. c. Belgiei). Curtea pe de altă parte, a reținut că motivarea unei decizii judiciare este strâns legată de preocupările privitoare la asigurarea desfășurării unui proces echitabil, aceasta permițând respectarea dreptului la apărare. Motivarea este indispensabilă însăși actului de justiție și constituie o pavază împotriva arbitrarului (cauza Txquet c. Belgiei).

Trebuie făcută totodată precizarea că judecătorilor căii de atac le revine sarcina de a verifica raționamentul judecătorului fondului, care trebuie să fie accesibil din simpla lecturare a hotărârii, prin prisma expunerii situației de fapt, a dispozițiilor legale incidente, a reținerii sau înlăturării apărărilor părților. În cazul în care instanța de apel ar ajunge la concluzia că hotărârea este într-adevăr nemotivată, singura soluție posibilă este trimiterea cauzei spre rejudecare, pentru respectarea dublului grad de jurisdicție în materie penală (garantat de art.2 din Protocolul nr.7 la Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale).

Contrar susținerilor inculpaților (C.M. invocând nemotivarea ca argument în sprijinul apărărilor sale în raport cu acuzațiile aduse, nesolicitând trimiterea cauzei spre rejudecare), Curtea constată că standardul motivării hotărârii atacate este unul rezonabil, chiar dacă judecătorul fondului nu s-a referit la probe importante administrate în faza de urmărire penală și care, după cum se va vedea, ar fi clarificat situația de fapt.

Se observă în schimb că, din perspectiva încadrării situației de fapt în norma juridică, mai ales în privința infracțiunilor de corupție reținute în sarcina inculpaților, tribunalul nu a analizat apărările inculpaților (în esență legătura dintre atribuțiile de serviciu și primirea bunurilor/sumelor de bani, în contextul în care a reținut că inculpatul M.A. era administratorul de fapt al R.E.P. SRL), însă această omisiune nu este suficientă pentru a dispune o soluție tranșantă de trimitere spre rejudecare, mai ales în condițiile în care art.417 C.proc.pen. consfințește efectul devolutiv al apelului. Altfel spus, Curtea este în măsură să răspundă din poziția de instanță ierarhic superioară tuturor apărărilor inculpaților și criticilor aduse sentinței penale apelate, argumentele expuse în cuprinsul acesteia furnizând premisele asigurării unui control judiciar eficient.

În consecință, nu pot fi reținute argumentele aduse de apărare în sprijinul trimiterii cauzei spre rejudecare.

5. Nepronunțarea primei instanțe asupra acțiunilor civile exercitate în cauză (persoanele interesate R.E.P. SRL, E C SRL, D D).

Astfel cum rezultă din cuprinsul motivelor de apel, R.E.P. SRL prin lichidator a solicitat să fie despăgubită cu suma de 3.952.821,74 lei, conform tabelului definitiv de creanțe și a sentinței nr.(..) pronunțată în dosarul nr. Prin cererea înregistrată la data de 09.11.2016 (vol.1, f. 87 dosar instanță), s-a constituit parte civilă cu suma menționată. Tribunalul nu s-a pronunțat asupra acestei cereri.

E C SRL a susținut că deși cei doi inculpați cunoșteau că R.E.P. SRL îi datorează suma de 909.849,17 lei aferentă unor lucrări, aceștia au sustras din patrimoniul societății sumele care i se cuveneau în calitate de executant.

D D a susținut că deși cei doi inculpați cunoșteau că R.E.P. SRL îi datorează suma de 169.959 lei aferentă dividendelor pentru anii 2010 și 2011, conform bilanțurilor contabile, aceștia au sustras din patrimoniul societății sumele care i se cuveneau ca asociat.

Persoana interesată D D a formulat o cerere de constituire de parte civilă încă din faza camerei preliminare (f. 101 vol.I dosar instanță), cerere respinsă ca inadmisibilă; tribunalul și-a argumentat soluția făcând referire la obiectul sesizării instanței de judecată, respectiv faptele presupus comise de inculpați, fiind invocat art.21 C.proc.pen. (probabil art.20 C.proc.pen.). De asemenea, E.C SRL a depus de asemenea o cerere de constituire de parte civilă (f. 98 vol.I dosar instanță), dar instanța nu s-a pronunțat asupra ei.

Curtea reține că, potrivit art.79 C.proc.pen., persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală prin fapta penală se numește persoană vătămată. Conform art.84 A.1 C.proc.pen. persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în cadrul procesului penal este parte în procesul penal și se numește parte civilă.

Infracțiunile corelative de dare și luare de mită au ca obiect juridic relațiile sociale privind Pigiul unor instituții, onestitatea și probitatea funcționarilor publici care își desfășoară activitatea în aceste instituții. Urmarea imediată a acestor infracțiuni constă într-o stare de pericol pentru relațiile de serviciu, subiectul pasiv fiind entitatea (instituția publică) pentru care subiectul activ (al luării de mită) desfășoară activitatea.

Așadar, subiect pasiv al acestor infracțiuni nu poate fi o persoană fizică sau o persoană juridică de drept privat, astfel încât, în cauză, apelantele – persoane interesate nu puteau participa în procesul penal ca persoane vătămate și, implicit, nu se puteau constitui părți civile. Desigur, este posibil ca paguba rezultată din comiterea unei infracțiuni să fie cauzată altei persoane decât subiectului pasiv, însă Curtea are în vedere și că cele două infracțiuni nu sunt de rezultat, în sensul că urmarea lor imediată nu constă într-o modificare a realității înconjurătoare (un prejudiciu, o vătămare). Faptul că infracțiunile de luare/dare de mită nu pot avea latură civilă rezultă și din împrejurarea că nu au un obiect material, iar banii dați/primiți se confia (neservind despăgubirii vreunei persoane vătămate).

Așadar, criticile apelantelor – persoane interesate sunt nefondate, constituirile de părți civile fiind inadmisibile din moment ce nu era îndeplinită condiția de a participa în procesul penal ca persoane vătămate – să fi suferit o vătămare fizică, materială sau morală din remiterea/primirea unor bunuri/servicii/sume de bani. De altfel, cel puțin D D și E.C SRL se referă la sustragerea din patrimoniul societății a unor sume de bani, acțiune diferită, după cum se va vedea, de acțiunile care li se impută incuipațior.

Situația de fapt reținută de instanță; legea penală mai favorabilă

Chiar dacă nici procurorul și nici prima instanță nu au analizat probatoriul administrat în amănunt, ceea ce a permis inculpaților să mute obiectul probațiunii pe aspecte nerelevante, în general situația de fapt a fost corect reținută, cu câteva excepții ce vor fi evidențiate în cele ce urmează. Ținând seama de apărările inculpaților, văzând și motivele de apel ale parchetului, în condițiile în care au fost administrate probe noi și în apel, Curtea constată că în temeiul efectului devolutiv al apelului se impune o reanalizare a probelor administrate în cauză, tocmai pentru a răspunde tuturor criticilor aduse sentinței apelate.

În fapt, Curtea reține în primul rând că situația premisă din prezenta cauză nu este contestată nici de inculpați și nici de parchet, aceasta stând în opinia procurorului la baza comiterii unor infracțiuni de corupție.

Astfel, inculpatul M.A. era la data faptelor (2010-2011) primarul C.J, jud. Ilfov. La propunerea sa, martorul D D (care urma să dețină 10% din părțile sociale) și inculpatul C.M. (care urma să dețină 90% din părțile sociale) au fost de acord să înființeze societatea R.E.P. SRL pentru a participa la licitațiile publice organizate de P CJ și a câștiga contracte cu autoritatea publică locală. Societatea a luat ființă la începutul anului 2010 (23.04.2010 – rezoluția nr.(..)), având ca obiect de activitate „captare, tratare și distribuția apei”.

Astfel cum rezultă din declarațiile martorilor D D, S O, Z A R, G.T și Z A R O (toți apropiați ai inculpatului M.A. la acea vreme, nași/fini, prieteni din copilărie) și V M T (administratorul unei societăți care își desfășura activitatea tot în domeniul construcțiilor), administratorul de fapt al societății R.E.P. SRL era inculpatul M.A., aspect confirmat atât de acesta, dar și de inculpatul C.M., fiind persoana care dicta comportamentul economic al societății (exprimare preluată chiar din rechizitoriu).

Pentru a putea participa la licitațiile publice organizate, inculpatul M.A. a hotărât ca R.E.P. SRL să se asocieze cu S.C.D SRL (societate reprezentativă în domeniul construcțiilor) și cu RGD P.A SRL, lider de asociere fiind R.E.P. SRL (inculpatul declarând în fața instanței de apel că s-a înțeles în acest sens cu administratorul D ACM SRL).

La data de 25.08.2010 între comunia CJ prin primar M.A. și asocierea de firme R.E.P. SRL, D ACM SRL și RGD P.A SRL (care a câștigat licitația), prin liderul de asociere R.E.P. SRL, reprezentă de inculpatul C.M., s-a încheiat acordul cadru de lucrări nr.(..)/25.08.2010 ce viza executarea a 18 obiective investiționale prevăzute în cadrul licitației publice.

În baza acordului cadru, în perioada 2010-2011, între C.J prin primar M.A. și asocierea de firme au fost încheiate patru contracte subsecvente:

- (..)

În luna ianuarie 2011 la nivelul C.J s-a desfășurat și procedura de achiziție publică, prin modalitatea cerere/ofertă, pentru încheierea unui acord – cadru de lucrări de arhitectură peisagistică în com. CJ, valoarea estimată a contractului fiind de 3.000.000 euro. R.E.P. SRL a câștigat licitația, iar la 16.02.2011 între C.J prin primar M.A. și societatea reprezentată de inculpatul C.M. s-a încheiat acordul – cadru nr.2373/16.02.2011.

În baza acordului – cadru au fost încheiate patru contracte subsecvente(..)

Între anii 2010 – 2015 P CJ a plătit către R.E.P. SRL, în temeiul celor 8 contracte, la care s-a mai adăugat încă 5 în perioada 2012 – 2013, suma de 9.569.713,20 lei.

Strict în perioada de referință 2010 – 2011 P CJ a achitat suma totală de **6.953.281,17 lei**, ordinele de plată purtând semnătura inculpatului M.A., în calitate de primar al C.J.

Din înrîsurile depuse la dosar de inculpatul M.A. rezultă că la data de 06.07.2009 a fost emisă autorizația de construire nr.55-8226, ca urmare a cererii sale, pentru executarea lucrărilor de construire pentru „locuință unifamilială (S+P+1E+M), împrejmuire și utilități” pe terenul situat în.

La data de 05.07.2010 s-a întocmit procesul-verbal de recepție a lucrărilor de construire nr.9835, precizându-se că a fost respectat proiectul. În mod evident însă, față de toate probele ce vor fi analizate în cele ce urmează, amenajarea și utilizarea imobilului s-a apropiat de final abia în luna august 2011, când s-a năut copilul soților M, chiar inculpatul declarând că acela a fost momentul când s-au mutat efectiv în casă.

Procurorul susține în rechizitoriu că mare parte din suma aferentă amenajării/utilării imobilului aparținând inculpatului M.A. în perioada noiembrie 2010 – martie 2012 a fost achitată din conturile R.E.P. SRL și că, de asemenea, inculpatul a retras sume de bani din conturile societății în interes personal, efectuând totodată plăți cu cardul societății. Toate aceste sume/bunuri/materiale de construcție ar fi fost primite în opinia procurorului în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale de serviciu de către funcționarul public M.A. de la inculpatul C.M..

În consecință, Curtea va analiza prima parte a susținerilor procurorului (achitarea din conturile societății a unor bunuri/servicii necesare utilării amenajării casei inculpatului, fără vreo contraprestație din partea acestuia, retragerea/efectuarea unor plăți din conturile societății), urmând ca ulterior să se aplece asupra consecințelor juridice ce decurg din situația de fapt reținută, ținând seama și de motivele de apel. Pe de altă parte, atât inculpații M.A. și C.M., cât și parchetul, au criticat situația de fapt reținută sub acest aspect de tribunal.

În demersul său, instanța de apel va analiza mai întâi, în ordine cronologică, relațiile R.E.P. SRL cu fiecare dintre societățile menționate în actul de sesizare, dar și traseul bunurilor/materialelor de construcție, plecând de la premisa necontestată că administratorul de fapt al societății era chiar inculpatul M.A..

D SRL

La data de 01.11.2010 s-a încheiat contractul de vânzare – cumpărare între D SRL (vânzător) și R.E.P. SRL (cumpărător) (f. .. vol.47 d.u.p.). Contractul a fost semnat de inculpatul C.M. din partea R.E.P. SRL, în calitate de administrator.

În cursul urmăririi penale și în faza de cercetare judecătorească în fond a fost audiat martorul Trocan – Necula V, administratorul societății. Acesta a arătat în esență că în anul 2010 a purtat o diuție cu inculpatul M.A. care i-a relatat că are o casă în construcție și este interesat să achiziționeze de la firma sa materiale de construcție și diverse obiecte sanitare. După câteva luni s-a întâlnit cu inculpatul la locuința acestuia din com. CJ, context în care i-a lăsat mai multe cataloage ale unor firme cu care societatea sa colabora. În luna noiembrie, la sediul societății, s-a prezentat inculpatul C.M. cu o listă de materiale dintre cele menționate în oferta prezentată inculpatului M.A. (în fața instanței a declarat că singurul care s-a prezentat la sediul societății a fost M.A., cunoscându-l pe inculpatul C.M. cu ocazia semnării facturilor, contradicția fiind explicată prin faptul că în fața procurorului a menționat „cred că”). Inculpatul îi indicase anterior că achiziționarea acestor produse urmează a fi făcută prin R.E.P. SRL (datele societății fiindu-i furnizate de inculpatul M.A.). S-a întocmit o factură de avans pe numele societății R.E.P. SRL. Ulterior, în vara anului 2011, un reprezentant al societății a ridicat de la sediul societății produsele Cdate, care făceau parte din categoria produselor de lux. Pe parcursul derulării comenzii s-a mai deplasat de câteva ori la casa inculpatului M.A., împrejurări în care a fost consultat de acesta în

legătură cu montajul produselor achiziționate de R.E.P. SRL de la societatea lui. Nu a văzut obiectele efectiv montate în locuința inculpatului M.A..

Conform extraselor de cont, a fișei client, rezultă că în perioada 26.11.2010 – 11.07.2011 R.E.P. SRL a efectuat plăți către D SRL în cuantum de **434.863,92 lei**, în baza facturilor fiale emise de furnizor. Totodată, la dosar a fost depus un CD (f. .. vol. d.u.p.), iar într-un document sunt enumerate parte din produsele achiziționate de R.E.P. SRL, însoțite de imagini. Văzând planșele foto întocmite cu ocazia perchezițiilor domiciliare și imaginile video surprinse cu acea ocazie, Curtea constată că există similarități între obiectele din ofertă și cele care se regăse în locuința inculpatului – gresie Coba, jacuzzi Cadă Aura, obiecte sanitare Devon & Devon. Văzând însă declarațiile martorului, instanța de apel are convingerea că toate bunurile achiziționate de R.E.P. SRL au fost destinate utilării locuinței inculpatului M.A..

Această concluzie este întărită de înrîsurile ridicate de la inculpatul M.A. (vol.39 d.u.p.) cu ocazia efectuării percheziției domiciliare. Astfel, există dispoziții de livrare emise de D către inculpat, cuprinzând o serie întreagă de produse, livrările fiind efectuate în perioada februarie 2011 – iulie 2011 (se observă suprapunerea dintre plățile efectuate de R.E.P. SRL și livrările produselor). Mai mult, în cuprinsul dispozițiilor sunt enumerate obiectele sanitare aferente fiecărei băi, la filele 31-126 regăsindu-se hițele personalizate pentru fiecare baie în parte. La f. 44 se regăsește înrîsul intitulat „Fișa hițe tehnice proiect dl. Adi M” din 23.10.2010

Inculpatul M.A. a susținut că bunurile achiziționate de R.E.P. SRL nu sunt montate la imobilul său, fiind folosite la alte proiecte. Curtea consideră nesincere apărările inculpatului, fiind contrazise de declarațiile martorului și înrîsurile ridicate cu ocazia percheziției domiciliare, dar și de uzanțele comerciale, inculpatul susținând în esență că a ales pentru alți beneficiari bunuri în valoare de aproape 100.000 euro/sau că le-a prezentat beneficiarilor cataloage cu produsele respective și ei și le-au ales (R.E.P. SRL fiind o societate intermediară conform apărărilor inculpatului). Deși face referire la trei proiecte (în acest caz concret susținând că la casa unui anume „Sorin” din Pitești s-au livrat sauna, cada și un lavoar), acestea sunt confirmate doar în parte de inculpatul C.M. (care știe de casa martorului G), iar martorul E.L a precizat expres că în perioada în care R.E.P. SRL a executat lucrări la locuința martorului G nu s-au montat obiecte ceramice. În plus, inculpatul avea la îndemână o probă ușor de procurat dacă într-adevăr el ar fi achiziționat obiectele ceramice, aptă să răstoarne acuzația parchetului – înrîsuri din care să rezulte furnizorul acestor obiecte și plata efectuată în hîmbul lor. Or, inculpatul nu a făcut dovada vreunei alte proveniențe a obiectelor ceramice menționate decât cea care rezultă cu certitudine din materialul probator administrat în cauză, format inclusiv din înrîsurile ridicate de la inculpat cu ocazia perchezițiilor domiciliare.

În concluzie, toate obiectele sanitare achiziționate de R.E.P. SRL de la G. D SRL, în cuantumul arătat anterior, au utilat imobilul inculpatului din com. CJ, str. M, nr.(..), jud. Ilfov, fără vreo contraprestație din partea apelantului – intimat – inculpat M.A..

E.L.P SRL și E.P SRL

La data de 18.01.2011 între E.L.P SRL, reprezentată de martorul P.R și R.E.P. SRL, reprezentată de inculpatul C.M., s-a încheiat contractul nr.70/2011 având ca obiect cumpărarea de către vânzător a unei cantități de 390 mp parchet pentru interior din stejar, trei straturi și accesorii, conform proiectului de arhitectură, prețul total fiind de 102.117,12 euro (261,8 euro pe mp). Ulterior, a existat o Cdă suplimentară de 8.771,51 euro.

La data de 19.01.2011 R.E.P. SRL a achitat un avans de 216.466,55 lei, la data de 05.05.2011 a mai achitat 203.084 lei, iar la 21.10.2011 încă 44.307,44 lei, astfel cum rezultă din extrasele de cont puse la dispoziție de societatea furnizoare. Așadar, în total, R.E.P. SRL a achitat suma de 463.858,23 lei, astfel cum este evidențiată și în raportul de constatare tehnico-științifică din 05.05.2016. Se observă totodată că plățile au fost efectuate în conformitate cu cele menționate în contract – 41.000 euro avans, 33.000 euro înainte de livrare, 8.352 euro la predare (valori fără TVA).

Parchetul a fost achiziționat de societatea furnizoare din Italia.

Se constată că la f. 53-56 vol.III se regăse planurile mansardei, etajului 1, parterului și subsolului imobilului aparținând beneficiarului „A M”. Pe fiecare planșă se menționează „contract R.E.P. 70/2011”. De altfel, marfa a fost livrată pe data de 18.04.2011 chiar la imobilul din C.J, str.

M, nr.(..), deși la rubrica „Client” apare numele societății R.E.P. SRL. În josul paginii (f. 25 vol.III d.u.p.) se menționează: „marfa se transportă de la Oradea, depozitul G, în com. CJ, str. M, nr.(..)”.

Într-adevăr, din înrîsurile de la dosar (f. .. și urm. vol.III d.u.p.) rezultă că și inculpatul M.A. a încheiat anterior (02.06.2010) un contract cu societatea, personal, având ca obiect cantitatea de 391 mp deck pentru exterior, conform proiectului de arhitectură (contract 60/2011). Valoarea totală a contractului a fost de 45.991 euro (TVA inclus). La această sumă s-a adăugat prețul montajului (4.008 euro conform contract 61/02.06.2010); după cum se va vedea în continuare, această parte a contractului nu s-a mai executat. Au fost achitate de inculpat sumele de 18.735,16 lei, 50.000 lei, 40.000 lei, 10.464,56 lei, 96.375 lei.

La filele .. vol.III d.u.p. se regăse planșe tehnice: plan învelitoare, fațadă nord, fațadă sud, secțiune A-A, fațadă vest, iar pe fiecare se menționează „contract A. M.60/2010”. Planșele au același format cu cele menționate anterior, se referă la același beneficiar – A M, fiind întocmite de același colectiv de arhitecți.

Pe toate planșele se menționează denumirea societății R SRL, proiectantul general al imobilului din com. CJ, str. M, nr.(..), cu ocazia perchezițiilor domiciliare la domiciliul inculpatului M.A. fiind găsit contractul încheiat personal de inculpat cu această societate (f. 187, vol.39 d.u.p.). Nu există niciun dubiu că planurile respective se referă la imobilul inculpatului M.A..

Se constată că deși încheiate cu aceeași societate, contractele au obiecte diferite: contractul încheiat personal de inculpatul M.A. are ca obiect deck pentru exterior, iar cel încheiat de R.E.P. SRL are ca obiect parchet pentru interior.

La data de 24.10.2011, E.P SRL, administrată de martora B.R a emis către R.E.P. SRL o factură în valoare de 41.998 lei pentru „servicii D extern amenajare în valoare de 9.677 euro + TVA la un curs 4,34 lei/euro”. Suma a fost achitată la 28.02.2012, 26.03.2012 și 14.06.2012.

În cauză au fost audiați în cursul urmăririi penale și în fața tribunalului martorii P.R și B.R Mihaela care vin să întărească concluzia evidentă care rezultă din înrîsurile analizate anterior, respectiv că cele două societăți au furnizat bunuri și servicii în cuantum total de 505.856,41 lei inculpatului M.A., în opul amenajării locuinței acestuia, achitate însă de R.E.P. SRL.

Martorii P.R și B.R au declarat că s-au prezentat împreună cu arhitectul cu care colabora societatea E.L.P SRL la sediul Primăriei CJ pentru a se întâlni cu inculpatul M.A.. I-a prezentat acestuia mai multe cataloage de produse cu pardoseli întrucât acesta avea în curs de amenajare o locuință în . S-au semnat inițial contractele nr.60 și 61, dar contractul nr.61 nu s-a mai concretizat deoarece inculpatul nu a fost mulțumit de instalatorii cu care colaborau. Toate plățile efectuate în baza contractului nr.60 au fost achitate.

În perioada decembrie – ianuarie 2011 martorul s-a întâlnit din nou cu inculpatul M.A., acesta fiind de acord să încheie un contract având ca obiect furnizarea și instalarea pardoselilor de interior pentru aceeași construcție. În acest context, inculpatul a solicitat ca în acest contract să figureze R.E.P. SRL, datele acesteia fiind furnizate chiar de inculpat. De la B.R M știe că inculpatul a insistat ca în contract să nu se menționeze adresa de livrare (aspect confirmat de martoră) – în fața instanței martorii au arătat că nu își mai aminte cu exactitate această împrejurare. Și această din urmă lucrare – montarea pardoselilor de interior – a fost realizată la locuința inculpatului din , de către o echipă de instalatori din Italia. Toate discuțiile în legătură cu derularea contractelor au fost purtate cu inculpatul M.A..

În fața instanței de fond martora a declarat că își aduce aminte că a existat un exces de „un parchet sau două”, dar martorul P i-a spus că s-a decis păstrarea lor pe șantier pentru un eventual accident. Și martorul P a declarat în fața primei instanțe că este posibil să fi rămas „un parchet-două” în plus.

În privința apărărilor inculpaților acestea sunt vădit nesincere. În esență aceștia susțin că parchetul de lux, în valoare de 1.000 lei mp (aproximativ) a fost montat la o grădiniță din com. CJ. Pe lângă faptul că inculpații nu au furnizat nicio dovadă în acest sens (în afara declarațiilor lor), susținerile acestora sunt contrazise de toate probele anterior menționate care formează convingerea instanței. Judecătorii au observat atât în pozele de la f... vol.III d.u.p., cât și în pozele efectuate cu ocazia percheziției domiciliare (f. .. vol.I), că în unele camere ale locuinței pardoselile sunt din

parchet. Singura probă pe care inculpatul trebuia să o facă în apărare era să înfățișeze instanței înriscuri din care să rezulte de a unde a achiziționat parchetul, însă aceste înriscuri se regăse deja la dosar, furnizorii de parchet și servicii fiind E.L.P SRL și E.P SRL, iar R.E.P. SRL a achitat în total suma de **505.856,41 lei**.

T.M.S

La data de 09.02.2011 între R.E.P. SRL și T.M.S s-a încheiat contractul nr.4 având ca obiect furnizare de piatră naturală și executarea pentru beneficiar a lucrărilor de montaj astfel cum sunt definitive în Anexa 1, valoarea contractului fiind de 142.022,15 euro fără TVA, în total 176.107,47 euro cu TVA inclus. În anexa nr.1 sunt menționate lucrări la subsol (marmură yellow river), hol parter (marmură yellow river, california honey), bucătărie (onice, yellow river, onice verde pakistano), baie matrimonială (onice nuvolato, onice arancio extra), baie T2 (onice namibian rose, marmură sivec), baie T3 (onice Miele), baie mansardă (yellow river) + manoperă montaj (f. 237 verso și 238 vol.III d.u.p.). Contractul a fost semnat de inculpatul C.M. în calitate de reprezentant al R.E.P. SRL și de Miorița Videanu în calitate de reprezentant al T.M.S. Se precizează în anexă că manopera de tăiere din lastre se va calcula ulterior, în funcție de stereotomia aleasă de client. Se constată de asemenea că există concordanță între configurația imobilului din str. M, nr.(..) și cea menționată în anexă.

Au fost depuse de către T.M.S stereotomii complete, la rubrica proprietate fiind menționat numele inculpatului M.A.. Adresa menționată în cuprinsul planșelor este însă str. M, com. CJ (rezidență particulară)/respectiv CJ (f. 1-64 și urm. vol.48). La numele editorilor planșelor sunt menționate numele A. C, D. P (arhitecți), C. R. În cuprinsul planșelor tehnice sunt enumerate toate materialele de construcție menționate și în anexa contractului. Chiar la f.2 vol.48 d.u.p., pentru a se înlătura orice îndoială cu privire la beneficiarul lucrărilor, se menționează în fișa lucrării: client, M.A., str. M, nr.(..), CJ; adresa șantierului este aceeași.

Din fișa contului R.E.P. SRL (f...vol.III) și extrasele de cont ale societății, între 11.02.2011 și 21.12.2011 societatea a achitat sume totale în cuantum de **1.152.672,35 lei**, astfel cum rezultă și din raportul de constatare tehnico-științifică din 05.05.2016. Facturile și avizele de însoțire a mărfii enumeră toate bunurile menționate în anexă (f. ...III d.u.p.). Livrările s-au efectuat în perioada februarie 2011 – august 2011, la rubrica „cumpărător” din avize menționându-se „Șantier T.M R.E.P.”.

Faptul că toate materialele și lucrările achiziționate de R.E.P. SRL au fost în beneficiul inculpatului rezultă din declarațiile martorilor C A și NI care au fost audiate pe parcursul urmăririi penale și în fața primei instanțe.

Martora T.M.S a declarat că în perioada octombrie – decembrie 2010 șeful departamentului de proiectare i-a repartizat o lucrare a unui beneficiar (M.A.) ce avea să fie efectuată la o reședință particulară din com. CJ, fiind vorba de o lucrare complexă (finisaje piatră naturală interior/exterior). S-a întâlnit cu inculpatul menționat în fișa lucrării și a stabilit o întâlnire cu acesta pentru a efectua măsurătorile preliminare și stereotomiile (modul de dispunere a finisajelor de piatră). Lucrarea s-a executat la locuința inculpatului M.A.. Toate discuțiile în legătură cu alegerea materialelor și conceperea proiectului le-a purtat E cu M.A.. Proiectul a vizat pavarea intrării în imobil, montare de glafuri și placări parțiale cu piatră șcapițată și travertin șcapițat la fațadele imobilului (exterior), pardoseli din marmură, scări din marmură, băi placate cu pietre semiprețioase (onix). Proiectul a fost pus în executare în perioada octombrie 2010 – jumătatea anului 2011, fiind executat de angajații departamentului de montaj din cadrul T.M. Nu mai știe dacă au existat întârzieri în efectuarea lucrării, dar își amintește că inculpatul a insistat în finalizarea lucrării motivând că urmează să se nască copilul soților M.

NI a declarat că în perioada octombrie – noiembrie 2010 la sediul societății s-a prezentat inculpatul M.A. pentru a Cda o lucrare de livrare și execuție de finisaje piatră naturală la reședința particulară a acestuia din com. CJ. Astfel, a procedat la prezentarea produselor din depozit. I-a cerut inculpatului datele de facturare, iar acesta i-a dictat datele de facturare ale R.E.P. SRL. Ulterior, între cele două societăți s-a încheiat contractul, iar factura de avans i-a înmănat-o inculpatului M.A.. Pentru efectuarea lucrării inculpatul a ales numai materiale de calitate (marmură, piatră semiprețioasă, granit, travertin, etc.). Întâi au fost prelucrate produsele, iar apoi au fost montate. Nu îl cunoaște pe inculpatul C.M..

Inculpatul M.A. recunoaște că o parte din materialele achiziționate de T.M.S au ajuns la imobilul său (hol intrare, bucătărie și o baie), fiind montate pardoseli din marmură. Susține inculpatul că restul bunurilor au fost livrate la alte proiecte. Curtea constată însă că toate materialele au fost personalizate anterior de societatea care le-a livrat (tăiate, șlefuite), tocmai pentru a se încadra perfect în dimensiunile imobilului inculpatului (după cum rezultă clar din planurile tehnice), astfel că în concret aceste materiale nici nu puteau fi folosite la alte proiecte. De altfel, deși face referire la locuința unui anume SP din CJ, la imobilul lui SP, nu există nici măcar o probă în acest sens, în afara declarației sale. Pe de altă parte, deși acreditează ideea că astfel de bunuri au ajuns și în B din C.A., la locuința martorului G (aspect susținut și de coindicatul), martorul E.L., diriginte de șantier atât la construcția imobilului inculpatului, cât și la locuința martorului, a arătat că atunci când R.E.P. SRL a oprit lucrările la casa martorului G erau realizate tencuielile și erau înglobate instalațiile care trec prin pereți („la gri”).

Inculpatul C.M. a mai susținut că atunci când au fost achiziționate toate aceste materiale, nu se pune problema amenajării inculpatului M.A., fiind destinate sediului societății, declarație contrară tuturor probelor care relevă dincolo de orice îndoială că materialele de construcție și toate serviciile aferente au avut un unic beneficiar – inculpatul M.A., fiind alese personal de acesta, R.E.P. SRL achitând contravaloarea acestora în cuantumul menționat anterior, fără a exista vreo contraPartie din partea beneficiarului.

C.C SRL

La data de 20.04.2011 între C.C SRL și R.E.P. SRL s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.77 având ca obiect vânzarea către cumpărător a ansamblului de mobilier și executarea de servicii de arhitectură și peisagism, respectiv transferul proprietății asupra mobilierului de la vânzător la cumpărător, valoarea contractului fiind de 968.824 lei (TVA inclus).

Atașat contractului se regăsește anexa 1, în baza ofertei din 09.04.2011 (f. 134 vol.III d.u.p.). Sunt enumerate mai multe obiecte de mobilier, în cuprinsul ofertei prețurile fiind exprimate în euro – 192.974 euro + TVA, adică 229.639 euro cu TVA inclus, respectiv 968.824 lei la un curs euro/leu de 4,21 lei pe un euro. Există prin urmare corespondență exactă între contract și ofertă.

Studiind oferta se observă valoarea mare a obiectelor de mobilier: 40.000 euro fără TVA mobilier la Cdă „customizat”, ansamblu bucătărie – 27.000 euro fără TVA, 4 fotolii King în valoare totală de 8.334 euro fără TVA, 2 canapele Molteni în valoare totală de 13.736 euro fără TVA, etc.

Contractul a fost semnat de către inculpatul C.M., în calitate de administrator al R.E.P. SRL. De asemenea, ștampila societății și semnătura inculpatului apare și pe ofertele anexate.

La f. .. vol.III d.u.p. se regăsesc mai multe planșe întocmite de arhitecții Miruna Ardelean și arhitectul CV. Pe toate aceste planșe este menționat la rubrica „beneficiar” sintagma „Casa M”, acestea cuprinzând releveele pe nivele ale imobilului „Casa M”: parter, etaj, mansardă. În relevee sunt incluse și obiecte de mobilier, existând inclusiv planuri pentru corpurile de mobilier (dressing cameră copil, dressing dormitor oaspeți, dressing dormitor principal). De asemenea, există hițe 3D pentru parter și mansardă în care sunt incluse și obiecte de mobilier.

Văzând extrasele de cont puse la dispoziție de C.C SRL rezultă că R.E.P. SRL a efectuat plăți în valoare totală de 968.824 lei în baza contractului – 250.000 lei la data de 05.05.2011 (avans), 275.814 lei la data de 08.07.2011, 219.552 lei la 29.07.2011, 73.458 lei la data de 20.09.2011 și 150.000 lei la data de 20.10.2011. În același sens sunt și concluziile raportului de constatare tehnico-științifică din data de 05.05.2016.

La data de 19.07.2011 martora A.M a trimis un email unei alte persoane din cadrul societății C.L SRL având subiectul: „livrare mâine client M proiect C.C”. Ca adresă de livrare este indicată „str. M, nr.11A” – f. .. vol. d.u.p. Desigur, adresa corectă este strada M, nr.(..), nefiind clar dacă este vorba de o eroare în email, fiind cert după cum se va vedea că bunurile au fost livrate în integralitate la locuința inculpatului M.A..

Astfel, la filele .. d.u.p. se regăsește avize de însoțire a mărfii din perioada 21.07.2011 – 03.08.2011, fiind încheiat și un proces-verbal de predare primire în 03.08.2011 între cele două societăți, semnat doar din partea vânzătorului. Că este vorba de livrarea acelorași bunuri care au

făcut obiectul contractului nr.(..) rezultă chiar din cuprinsul înrisurilor de la f. ... d.u.p., în dreptul fiecărui produs din ofertă fiind menționat numărul avizului și poziția din aviz.

Ulterior la domiciliul inculpatului au fost efectuate fotografii de către reprezentanții C.C SRL pentru portofoliul societății (f. ..d.u.p.). Se observă că obiectele evidențiate în respectivele planșe foto au fost identificate și cu ocazia efectuării percheziției domiciliare la locuința inculpatului (f. ..). Așadar livrarea a fost efectuată în .

În cauză a fost audiată atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată martora AM-E care a arătat că este administratorul C.C SRL începând cu anul 2011, fiind arhitect de profesie.

În martie/aprilie 2011 la sediul societății s-a prezentat inculpatul M.A. împreună cu soția sa, A, fiind interesat de un proiect de amenajare interior la locuința sa personală (achiziționare mobilier, servicii de arhitectură și D, consultanță amenajări interioare/exterioare). După ce i-a avertat dorințele, i-a schițat și proiectat Cul de amenajare, atât din punct de vedere al proiectării, cât și al pieselor de mobilier alese. În concret i-a prezentat oferta și propunerile sale, prezentându-i mai multe cataloage cu mobilierul pe care societatea îl comercializa (furnizorul fiind C. Mob, societate care importa mobilier din Spania, Italia, Franța). La rândul său inculpatul M.A. i-a pus la dispoziție hița imobilului. A mai arătat martora că soția inculpatului a avut un rol important în alegerea mobilierului. Tot mobilierul ales de inculpat făcea parte din categoria mobilierului de lux, unele piese fiind de colecție, în ediție limitată.

Inculpatul a fost de acord cu oferta și cu plata unui avans, iar atunci când a fost întrebat cum preferă să fie încheiat contractul, pe firmă sau pe persoană fizică, M.A. i-a spus că dorește să încheie contractul pe numele societății R.E.P. SRL. La urt timp, la sediul societății s-a prezentat inculpatul M.A. împreună cu inculpatul C.M., fiind semnat contractul nr.(..). Toate discuțiile în legătură cu amenajarea și piesele de mobilier au fost purtate cu soții M.

Produsele Cdate au fost livrate la locuința inculpatului M.A. din com. CJ, unde se mai întâlneau anterior cu acesta. Soții M au insistat ca produsele să nu fie livrate mai târziu de luna august, deoarece atunci era data probabilă a nașterii copilului.

În august 2011 a fost anunțată că mobilierul a ajuns în depozit, astfel că imediat l-a anunțat pe inculpatul M.A.. A participat personal la activitatea de livrare și montare a pieselor de mobilier.

Își amintește martora că inculpatul a încheiat și personal un contract, achitând sume de bani în baza acestora.

Se constată că declarația martorei este susținută în întregime de înrisurile la care Curtea a făcut referire anterior, chiar și în legătură cu achitarea de către inculpatul M.A., în nume personal, a unor sume de bani către C.C SRL. Într-adevăr, pe lângă mobilierul în sumă de **968.824 lei**, pentru mobilarea locuinței inculpatul a mai achitat suma totală de 539.875,21 lei, astfel cum rezultă din extrasele de cont puse la dispoziție de C.C SRL.

Apărările inculpaților din această perspectivă sunt total nesincere. Inculpatul M.A. acreditează ideea că niciun bun din cele menționate în oferta la contractul nr.(..) nu ar fi ajuns la el, ci că de fapt R.E.P. SRL avea alte proiecte și urma să le folosească în acest op. Pe de altă parte, inculpatul C.M. a declarat în fața instanței de apel că mobilierul era destinat sediului societății.

Or, în primul rând, declarațiile martorei și înrisurile menționate confirmă faptul că bunurile erau destinate amenajării locuinței inculpatului M.A., unde de altfel au și fost livrate, chiar în ofertă menționându-se că unele piese de mobilier sunt pe Cdă, „customizate” (fiind exclus să fie destinate amenajării altor locuințe, mai ales că bunurile au fost alese de inculpat și soția sa, nu de altcineva). În al doilea rând obiectele de mobilier nu sunt specifice mobilării unui spațiu administrativ (de exemplu noptieră, ansamblu L).

Apărările inculpatului M în sensul că el s-ar fi dus la beneficiarii unor proiecte (în CJ, la imobilul lui I.S, în mun. București, la imobilul martorului D, în mun. Pitești, la un anume Sorin) pe care le-ar fi avut în desfășurare R.E.P. SRL (neconfirmate de coinculpatul C.M.) și le-ar fi prezentat cataloage de produse sunt vădit contrazise de întregul probatoriu, neexistând nici măcar indicii în acest sens. De altfel, nu se înțelege cum ar fi putut să le explice inculpatul așa-zișilor beneficiari detaliile tehnice ale mobilierului, astfel cum i-au fost explicate lui de martora AM – E, care avea pregătire în domeniu.

Pe de altă parte, susținerile că mobilierul a fost livrat la casa martorului G sunt contrazise chiar de declarațiile martorului E.L (care a supravegheat lucrările atât la locuința inculpatului, cât și la locuința martorului G), care a arătat că atunci când R.E.P. SRL a oprit lucrările la casa martorului G erau realizate tencuielile și erau înglobate instalațiile care trec prin pereți („la gri”).

Inculpatul C.M. a ajuns chiar să susțină în fața Curții că de fapt toate materialele achiziționate, inclusiv mobilierul, erau depozitate pe o platformă, sub cerul liber, iar de acolo inculpatul M.A. și-a ales o parte din materiale, în condițiile în care chiar în aceeași declarație a precizat că mobilierul nu era depozitat pe acea platformă.

F.R SRL

În faza de urmărire penală și în faza de judecată, martora AM – E a declarat că în vara anului 2011, inculpatul M.A. i-a cerut să își expună punctul de vedere, în calitate de Der, în legătură cu prizele și întrerupătoarele care să se integreze în amenajarea finală a casei. În acest context i-a recomandat firma F, întrucât cunoștea că această societate importă produse de la firma Bticino, produse pe care inculpatul și le alesese anterior din cataloage de specialitate.

Susținerile martorei sunt întărite de mențiunile din fișa de client R.E.P. SRL înaintată de societatea furnizoare (f. 440 vol.III d.u.p.). Astfel, rubrica persoane de contact/numere de telefon apar numele martorei (email, număr de telefon) și numele inculpatului (număr de telefon).

În baza facturii emise pe data de 08.07.2011 R.E.P. SRL a achitat la data de 09.07.2011 suma de 81.647,78 lei către F.R SRL, iar la data de 10.05.2021 o diferență de 3.834,35 lei, **în total 85.482,13 lei.**

În cauză a fost audiat în cursul urmăririi penale și în faza de judecată și martorul TGA care a declarat că în perioada 2008-2013 lucra în departamentul de ofertare la F Romania SRL, societate care avea ca obiect de activitate comercializarea materialelor Ee. În luna iulie 2011 a făcut o ofertă de materiale Ee pentru AM, despre care știa că este arhitect la C. L și care avea un proiect al unui beneficiar despre care a înțeles că se numește M și locuiește în C.J. Astfel, s-a deplasat în C.J pentru a prezenta beneficiarului și arhitectului mostrele produselor oferite. S-a întocmit factura de avans pe R.E.P. SRL, în luna august fiind livrate produsele (prize, întrerupătoare, inclusiv ornamentele acestora, toate din gama de lux a producătorului B., Italia).

În faza de judecată menționează că nu îl cunoaște pe inculpatul M, nu s-a întâlnit niciodată cu acesta și nu a declarat în fața procurorului că acesta ar locui în C.J, fiindu-i prezentată cu acea ocazie o factură. De asemenea, nu el a indicat societatea C.J și nici numele A.M, fiind posibil să fi primit un email de la C.J.

Chiar reținând ca sincere declarațiile date în faza de judecată de martor, toate celelalte probe administrate relevă faptul că martora A.M – E s-a ocupat și de achiziționarea acestor produse, ca parte a proiectului de arhitectură al martorei făcut în beneficiul inculpatului M.A..

În ciuda acestor probe certe, inculpatul a declarat în fața instanței de apel că produsele F au fost folosite la alte proiecte. Așadar, inculpatul acreditează ideea că prize și întrerupătoare de o valoare extrem de ridicată pentru acest tip de echipamente Ee (aproape 20.000 euro) au fost alese de arhitecta sa, A.M – E, pentru alte proiecte, deși martora a precizat că doar la proiectul „Casa M” a colaborat cu inculpatul.

O.E SRL

Între 01.07.2011 și 14.10.2011 O.E SRL a emis către R.E.P. SRL 5 facturi fiale în cuantum total de 111.650 lei, dar și o factură către inculpatul M.A. în valoare de 68.591 lei. Facturile cuprind și anexe în care sunt menționate codurile produselor achiziționate. Societatea a înaintat totodată și planșe foto cu produsele achiziționate, fiind menționate și codurile acestora (f. 318-340 vol.III d.u.p.). În cuprinsul adresei se menționează că transportul efectuat a fost pentru clientul persoană fizică M.A..

Comparând planșele foto înaintate de societate cu cele efectuate cu ocazia percheziției domiciliare și imaginile video surprinse cu aceeași ocazie, Curtea observă că în interiorul locuinței se regăse produse similare cu cele din planșele foto, menționate și în factura nr.(.) în cuantum de **91.650 lei**, singura achitată prin bancă de R.E.P. SRL (raport de constatare tehnico-științifică). Restul sumelor au fost achitate în numerar, după cum rezultă din mențiunile de pe facturi.

Cu toate acestea, în condițiile în care și inculpatul a achiziționat produse de la aceeași societate într-un cuantum ridicat și nu au fost audiați nici în cursul urmăririi penale și nici în faza

de judecată reprezentanții societății pentru a explica condițiile în care s-au derulat relațiile comerciale între O.E SRL și R.E.P. SRL, Curtea nu poate stabili, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că toate sau o parte din bunurile menționate în factura menționată au fost destinate amenajării imobilului inculpatului M.A..

Inculpatul s-a apărat în sensul că a achiziționat personal bunuri de la O.E SRL, iar bunurile montate, ținând seama și de numărul camerelor, acoperă necesarul. În opinia Curții o astfel de apărare nu poate fi înlăturată de probatoriul administrat în cauză.

D.B.R SRL

În perioada 16.05.2011 – 24.11.2011, D.B.R SRL a emis facturi fiale către R.E.P. SRL, plătite în perioada 11.05.2011 – 23.11.2011, cuantumul total fiind de **63.984,88 lei** (fișă client, raport de constatare din 18.05.2016) – f. .. și urm. vol. d.u.p.

Pe unele dintre facturi apare numele martorului E.L, care semnează de primire, dar și numele tatălui inculpatului – MI., care de asemenea primește anumite produse (pe factura din .. – d.u.p.). Acestea nu pot fi considerate probe suficiente în sensul că bunurile ar fi ajuns la locuința inculpatului și ar fi fost folosite la finisaje (în special s-a achiziționat polistiren expandat, dar și vopsea lavabilă, conform facturilor).

În lipsa unor declarații de martor care să confirme faptul că inculpatul ar fi fost cel care a ales produsele, nu poate fi înlăturată apărarea acestuia că în interiorul casei nu s-a folosit vopsea lavabilă pentru finisaje (nici din înrisuri nerezultând clar dacă printre materialele respective este și vopsea lavabilă, fiind o presupunere care are la bază obiectul de activitate al furnizorului). Nici martorul E.L nu a putut să confirme dacă D.B.R SRL a livrat materiale de construcție la locuința inculpatului M.A..

În concluzie, luând în considerare și perioada infracțională reținută de procuror în actul de sesizare și cu care a investit instanța (noiembrie 2010 – martie 2012), rezultă că suma totală achitată de R.E.P. SRL către D SRL, E.L.P SRL, E.P SRL, T.M.S, C.C SRL și F.R SRL este de **3.131.866,28 lei** (văzând din suma de 3.147.698,81 lei suma de 11.998,18 lei plătită în iunie 2012 către E.P SRL și suma de 3.834,35 lei plătită în mai 2012 către F.R SRL), toate bunurile și serviciile astfel achiziționate fiind destinate amenajării imobilului din str. M, nr.(..), jud. ..., aparținând inculpatului M.A., fără a exista din partea acestuia o contraprestație. Din perspectiva motivului de apel al inculpaților vizând greșita reținere a situației de fapt, *criticile sunt parțial întemeiate.*

În privința sumelor de bani retrase din conturile societății, fie numerar de la ghișeul băncii sau de la ATM, fie prin efectuarea unor plăți prin POS, raportul de constatare din 09.05.2016 a stabilit că în perioada 2010 – 2014 au fost efectuate ridicări totale de numerar în sumă de 3.633.610,85 lei, din care 2.989.210,85 lei prin ATM și 735.400 lei prin casieriile băncii, iar prin POS au fost efectuate plăți în valoare totală de 44.017,95 lei.

În perioada reținută de procuror (2010 – 20.12.2012, adică data reținerii și ulterior arestării preventive a inculpatului M.A. într-un alt dosar), raportul relevă că din contul R.E.P. SRL, de la ATM, s-a retras suma totală de **1.347.610,85 lei**. Sumele ridicate prin ghișeul băncii sunt în cuantum de 385.500 lei. Totodată, prin POS s-au efectuat plăți în valoare de 29.409,18 lei.

Referitor la sumele de bani retrase din conturile societății de la ATM sau prin ridicare din conturile societății, în acord cu prima instanță Curtea constată că probatoriul nu este suficient pentru a concluziona că acestea au intrat în patrimoniul inculpatului M.A. (că au fost retrase/ridicate de acesta). Fără îndoială, după cum s-a arătat anterior, inculpatul M.A. era administratorul de fapt al societății, astfel cum rezultă din probatoriul amplu administrat, însă deși martorul S O a declarat în faza de urmărire penală și faza de judecată că știe că inculpatul avea acces neîngrădit la cardurile/conturile societății, în fața instanței de apel a precizat expres că nu a fost de față atunci când inculpatul M.A. retrăgea bani (ATM, casieria băncii), știind că a folosit cardul doar cu ocazia deplasării la Milano (la care instanța se va referi în cele ce urmează). După cum deja s-a arătat înregistrarea ambiantală, deși este o probă legal administrată, a fost înlăturată de instanța de apel pentru că nu este concludentă în cauză sub acest aspect și nici utilă.

Prin urmare, criticile parchetului în sensul că în mod greșit prima instanță nu a reținut suma de 1.347.610,85 lei ca fiind retrasă personal de la ATM de inculpatul M.A. nu pot fi reținute. Aceeași concluzie se impune și în legătură cu sumele ridicate de la casierie, câtă vreme nu sunt probe că inculpatul M.A. s-a prezentat și a ridicat respectivele sume de bani sau că sumele astfel ridicate ar fi ajuns la el. De altfel, se constată că sume de o valoare chiar mai mare au fost retrase din conturile societății prin ATM sau ridicare în numerar de la ghișeu la băncii și după anul 2011, ceea ce sprijină soluția primei instanțe pe acest aspect.

Curtea reține tot în acest context că prin rechizitoriul nr.6551/P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria inculpatul C.M. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată prev. de art.295 raportat la art.308 A.1 C.pen., cu aplicarea art.35 A.1 C.pen., reținându-se că în perioada ianuarie 2011 – aprilie 2014, prin intermediul ATM-ului sau de la casieria băncii, a retras din conturile R.E.P. SRL suma totală de 1.207.154,68 lei pe care nu a depus-o la casieria părții civile și pentru care nu există documente care să justifice utilizarea acesteia în opul desfășurării societății, sume de bani pe care le-a folosit în interes personal.

Prin sentința penală nr.(..) a Judecătoriei C, definitivă prin decizia penală nr.(..) a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, acuzațiile au fost confirmate, inculpatul fiind condamnat și obligat la plata către R.E.P. SRL a sumei de 1.207.154,68 lei.

Cum raportul de constatare din 09.05.2016 a avut în vedere absolut toate retragerile de numerar de la ATM sau ghișeu din conturile R.E.P. SRL, există o suprapunere parțială evidentă între acuzații (anul 2011), fiind stabilit cu autoritate de lucru judecat că, cel puțin în parte, sumele de bani au fost retrase/ridicate de la ghișeu de inculpatul C.M. (care a ales să parcurgă procedura simplificată a recunoașterii învinuirii în cauza respectivă), neexistând vreo probă că ar fi ajuns la inculpatul M.A..

În privința plăților efectuate prin POS, inculpatul M.A. recunoaște faptul că a folosit cardul societății R.E.P. SRL o singură dată, cu ocazia unei deplasări la Milano, în anul 2011, la un târg de mobilă, unde a fost însoțit de martora A.M – E, soția sa și martorul S O. În acest context i-a cumpărat inculpatului C.M. obiecte vestimentare în valoare de aproximativ 5.000 euro (costume și bluze).

Fiind audiată martora A.M – E a confirmat faptul că M.A. și soția acestuia s-au aflat în Milano la jumătatea lunii aprilie, deplasarea fiind făcută pentru a participa la un târg de mobilă, în contextul încheierii contractului cu C.C SRL. Martorul S O, audiat și în fața instanței de apel, nu a putut confirma dacă inculpatul M.A. și-a cumpărat haine cu ocazia deplasării la Milano. Pe de altă parte, inculpatul C.M. a confirmat faptul că inculpatul i-a cumpărat haine de la Milano.

Se observă că declarațiile inculpaților se coroborează între ele și nu sunt contrazise de alte probe. Este adevărat, achiziționarea unor haine în cuantum de 5.000 euro pentru o persoană care nu este de față să le probeze, este cel puțin ciudată, chiar luând în considerare și explicația inculpatului M în sensul că el și coinculpatul au aceleași măsuri, dar nu există nici probe certe în sens contrar. În consecință, cum acuzația urmărește să probeze că sumele de bani au fost folosite în interesul inculpatului M.A., nu va fi reținută suma de 22.009,18 lei.

Nu aceeași este situația și în privința plății către H.D.C în valoare de 7.400 lei. Inculpatul M.A. a recunoscut faptul că făcea parte din acest club, însă a negat că ar fi efectuat vreo plată. Pe de altă parte, inculpatul C.M. a precizat că nu este membru al acestui club, societatea nu a organizat acolo vreo întâlnire, dar este posibil ca inculpatul să îl fi rugat să efectueze o plată. În consecință, singura posibilitate este aceea ca plata să fi fost efectuată în beneficiul inculpatului M.A., care a arătat că se plătea o cotizație, existând anumite avantaje atunci când călătorea. Nu are relevanță cine a făcut plata, respectiv dacă a fost inculpatul C.M. (care nu o exclude) sau inculpatul M.A., fiind suficient să se constate că din conturile societății s-a achitat suma de 7.400 lei în beneficiul inculpatului M.A., sumă care va fi reținută de Curte.

În consecință, pe situația de fapt, criticile inculpaților sunt parțial fondate, la fel ca și cele ale parchetului.

Prin urmare, suma totală (contravaloare materiale de construire, bunuri mobile, plată H.D.C) de care a beneficiat inculpatul M.A., ca urmare a plăților efectuate de R.E.P. SRL în folosul său, este de 3.139.266,28 lei.

În cursul anului 2013 se reține de către parchet că ambii inculpați au desfășurat activități infracționale în strânsă legătură ce cele derise anterior: încheierea de către inculpatul M.A. în 30.04.2013 a unui contract de vânzare-cumpărare cu privire la imobilul teren+construcții din , jud. Ilfov, cumpărători fiind părinții săi; antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat în data de 16.04.2013 de inculpatul C.M., în calitate de promitent-vânzător, cu R.E.P. SRL; convenția de custodie din 15.05.2013 încheiată de R.E.P. SRL în calitate de proprietar și E.M. SRL în calitate de custode; întocmirea unui număr de 76 facturi fiale fictive, false.

Astfel, la data de **30.04.2013** a fost autentificat sub nr.(..) contractul de vânzare-cumpărare încheiat între M.A. și MI.ela – A, în calitate de vânzători, și M.A., în calitate de cumpărătoare (f. .. d.u.p.), având ca obiect vânzarea dreptului de proprietate asupra imobilului situat în , tarla 28, parcele 37-48, jud. (..), având numărul cadastral (..), compus din teren intravilan cu o suprafață totală de 5.292 mp, precum și construcția edificată pe acest teren cu destinația locuință unifamilială (S+P+1E+M) – bun comun, prin contribuție comună și egală în timpul căsătoriei, împrejmuire și utilități, cu număr cadastral (..)-C1. Se arată că vânzătorii transmit proprietatea asupra bunului vândut împreună cu toate accesoriile și cu tot ceea ce este destinat folosinței sale perpetue.

Prețul vânzării a fost stabilit la suma de 150.000 euro (50.000 euro prețul terenului, 100.000 euro prețul construcției), fiind achitat integral de cumpărătoare înaintea autentificării contractului, conform extraselor de cont.

Într-adevăr, la f. 360 și urm. vol.13 se regăse extrase de cont și chitanțe de ridicare numerar, însumate acestea fiind în cuantum de 150.000 euro; inculpatul avea acces neîngrădit la conturile mamei sale (chiar în cuprinsul contractului menținându-se că acesta este autorizat de cumpărătoare și împuternicit al acesteia în raporturile cu B.T), dar prin depunerea tuturor chitanțelor în fața notarului sumelor retrase li s-a dat relevanța cuvenită, respectiv aceea de preț al contractului, independent de lipsa vreunei mențiuni în cuprinsul acestora că reprezintă contravaloarea prețului imobilului. Se arată de către cumpărătoare în contract că suma de 150.000 euro retrasă de M.A. reprezintă prețul vânzării și înțelege să fie reținută de vânzători cu acest titlu (prin urmare, deși poate inițial retragerile nu au avut acest op, ulterior au fost reținute de vânzători cu acest titlu în temeiul contractului), iar inculpatul M.A., împreună cu soția sa, au declarat că au primit de la cumpărătoare întregul preț al vânzării, „extrasele de cont și prezentul act constituind chitanță deărcătoare pentru suma achitată”.

Prin urmare, contrar susținerilor procurorului și celor reținute și de tribunal, nu se poate contesta faptul că suma de 150.000 euro a existat în patrimoniul cumpărătoarei M.A. (aspect confirmat și de către raportul de constatare), fiind retrasă atât de inculpatul M.A., dar și de M.A., sumă căreia ulterior i s-a dat valoarea de preț al vânzării, reieșind implicit că și sumele retrase personal de cumpărătoare au fost remise inculpatului M.A. (neexistând vreo probă care să contrazică această ipoteză).

În privința prețului vânzării, Curtea observă că acesta este unul derizoriu, având în vedere doar valoarea aproximativă a construcției (fără teren): 1.000.000 lei investiția inițială (proces-verbal de recepție lucrări), la care se adaugă cel puțin suma de 3.131.866,28 lei determinată anterior, inculpatul achitând din fonduri proprii multe alte bunuri/materiale de construcție. Prin urmare, investiția totală este de cel puțin 1.000.000 euro. Prețul a fost în himb stabilit doar pentru construcție la 100.000 euro (așadar 10% din valoarea reală).

Inculpatul a continuat să locuiască în imobil, fiind încheiat un contract de comodat cu părinții săi.

Explicația inițială a inculpatului pentru înstrăinarea la un preț sub valoarea reală a imobilului (recunoscând și în fața instanței de apel că valoarea reală era mult mai mare) a fost aceea că la acel moment dorea să evite o himbare a obiectului unui sechestr penal (instituit în acel dosar penal pe un teren extravilan), iar această explicație i-a fost prezentată și soției, pentru a o convinge să semneze.

Inculpatul a depus într-adevăr un extras de carte funciară în care apare instituit un sechestr prin ordonanța .. Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, dosar în care inculpatul a fost arestat preventiv până la 16.01.2013, pe un teren extravilan în suprafață de 9.332 mp, până la concurența sumei de 50.000 euro.

În fața instanței de fond inculpatul a susținut că încheierea contractului a fost strict legată de divorț și partaj, arătând că nu își menține declarația dată în fața procurorului (justificarea revenirii asupra declarației fiind în opinia Curții nerezonabilă – „nu a citit declarația”, „s-a certat cu procurorul” mai ales că a fost asistat de un apărător ales atunci când a dat declarații în fața procurorului).

În apel inculpatul a susținut că, în contextul în care soții au hotărât să divorțeze, soția insista în legătură cu vânzarea imobilului (teren și construcții); între timp alipise toate loturile de teren, în aceeași curte fiind și locuința părinților. Terenul era bun propriu, casa fiind bun comun. Soția dorea să obțină mai mulți bani în urma divorțului însă, cum imobilul fusese construit pentru copilul lor, au hotărât să îl vândă părinților săi. Casa a fost înstrăinată în 2013, divorțul a fost pronunțat în 2015.

Face referire inculpatul la un articol din Codul penal care permitea ca între rude de gradul I să se stabilească un preț mai mic decât valoarea reală a imobilului. Într-adevăr, conform art.77¹ A.4 din Codul penal în vigoare la data tranzacției, impozitul prevăzut la A.1 și 3 (pe venitul din transferul proprietății imobiliare) se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele sale. În cazul în care valoarea declarată este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici, impozitul se va calcula la nivelul valorii stabilite prin expertiză, cu excepția tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II-lea inclusiv, precum și între soți, caz în care impozitul se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate.

Se constată că explicațiile inculpatului sunt nerezonabile: în primul rând fără acordul său construcția nu se putea înstrăina, fiind bun comun, iar terenul era oricum bun propriu (așadar, nu putea exista nicio presiune din partea soției pentru înstrăinarea bunurilor imobile); în al doilea rând, susține că soția urmărea să obțină o sumă mai mare de bani în urma partajului, ceea ce nu justifică acordul acesteia în înstrăinarea imobilului la un preț derizoriu (imobilul ieșind din patrimoniul ei și al soțului, deși valoarea cel puțin 1.000.000 euro după cum s-a arătat anterior). În plus, se susține că soții au urmărit ca acel imobil să rămână copilului; or, intrând în patrimoniul părinților, pe lângă inculpat este succesor și fratele său.

În sensul celor susținute de inculpat în fond și apel sunt și declarațiile martorei P A, fosta soție, date în fața tribunalului. Aceasta a susținut în cererea de divorț (dosarul nr.) că de fapt nu s-ar fi primit nicio sumă de bani de la vânzătoare în himbul imobilului, invocând caracterul simulat al contractului, aspect pe care instanța civilă nu s-a pronunțat (*astfel că simpla afirmație din cererea de chemare în judecată nu poate constitui o probă în procesul penal*). În fața instanței de fond martora a declarat că prețul a fost primit, aspect care se coroborează cu declarația inculpatului și înrîsurile înaintate de biroul notarial.

Vor fi înlăturate așadar justificările inculpatului și ale fostei soții expuse în fața tribunalului și Curții în legătură cu opul real al vânzării imobilului, fiind lipsite de logică. Reține în himb că nu sunt probe care să înlătore susținerile inculpatului din cursul urmăririi penale și pe care instanța de apel le consideră credibile.

Asupra originii pretins infraționale a sumei de 3.131.866,28 lei (contravaloare bunuri/servicii amenajare imobil), primită în opinia procurorului cu titlu de mită și care ar fi fost spălată prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare, Curtea va face aprecieri când va analiza motivele de apel pe baza situației de fapt reținute.

La data de 16.04.2013, între inculpatul C.M. și E.P. Georgeta, soția sa (promitenți-vânzători), pe de-o parte, și R.E.P. SRL (promitentă - cumpărătoare) pe de altă parte, a fost încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare atestat de un avocat, cu privire la imobilul teren în suprafață de 69.159 mp, situat în extravilanul C.J, tarlăua (..), jud. Ilfov, dobândit prin contractul de vânzare-cumpărare nr.(..) autentificat de B.N.P. „R.I.D.a”, prețul vânzării fiind stabilit la suma de 1.544.850,69 lei, din care se achitase deja 1.064.400 lei, restul urmând să fie achitat în 10 zile de la semnarea convenției. Înrisul a fost semnat în dublă calitate de C.M.. În anexă sunt enumerate plăți pe care C.M. le-ar fi primit de la R.E.P. SRL în perioada 02.07.2011 – 30.04.2012. În chitanță este menționată suma totală de 1.544.850,69 lei.

Curtea constată că toate sumele menționate în așa-zisa chitanță sunt cele retrase în numerar de la casieria băncii și prin ATM, aspect care rezultă prin compararea cu celor identificate în

raportul de constatare, în perioada 02.07.2011 – 30.04.2012. Or, după cum s-a arătat anterior, instanța de apel nu a reținut decât suma de 7.400 lei ca fiind plătită în data de 04.02.2011 în beneficiul inculpatului M.A. de R.E.P. SRL, așadar în afara perioadei 02.07.2011 – 30.04.2012 (la fel cum era și suma reținută de tribunal, de 22.009,18 lei).

Prin urmare, dezvoltări suplimentare nu se impun a fi făcute. În fața instanței de apel inculpatul C.M. a declarat de altfel că nu a primit prețul menționat în antecontract.

La data de **15.05.2013** între R.E.P. SRL (prin inculpatul C.M.) și E.M. SRL (prin martorul E Gheorghe) s-a încheiat o convenție având ca obiect predarea de către proprietar (R.E.P. SRL) a materialelor de construcție prevăzute în anexa atașată în custodie beneficiarului (E.M. SRL). Se arată că proprietarul vinde în funcție de necesitățile beneficiarului pe bază de Cdă fermă/înștiințare din bunurile aflate în custodia beneficiarului. Beneficiarul se obliga să cumpere toate bunurile prevăzute în anexa atașată, în mod eșalonat, în funcție de necesitățile sale, urmând să întocmească către proprietar o înștiințare/Cdă în baza căreia acesta din urmă va emite factura finală (f. 40-45 vol.47 d.u.p.).

Rezultă din cuprinsul contractului că ridicarea bunurilor a fost stabilită pentru 15.05.2013.

Valoarea totală a bunurilor a fost stabilită la suma de 607.984,97 lei (162 poziții). Pe anexă sunt aplicate ștampilele societăților comerciale.

Se constată că în anexă sunt menționate bunuri precum marmură yellow riva, onix verde, onix miele, lotus creme, gresie coba, jacuzii aquasoul, jacuzii kit, pardoseli. De altfel, conform înrîsurilor ridicate de organele de urmărire penală de la R.E.P. SRL, după anexa în cauză există un centralizator materiale pe societăți: T.M., D.E.L., C.C., E.P. (f. 71 vol.47). Toate bunurile menționate în anexă se regăsesc în desfășurătorul detaliat pe fiecare societate. Or, după cum s-a arătat anterior, singurele bunuri/servicii achiziționate de R.E.P. SRL de la societățile menționate au fost folosite în integralitate pentru amenajarea/utilarea imobilului aparținând inculpatului M.A..

În faza de urmărire penală și în faza de judecată au fost audiați martorii M.V., B.M. și E.G.

Inițial M.V. a arătat că la un moment dat inculpatul M.A. l-a rugat să preia fictiv prin societatea pe care o controla, E.M. SRL mai multe materiale de construcție pe care le-a achiziționat și pe care nu le mai are pe stol deoarece au fost destinate construirii casei sale. Martorul plasează faptele în anul 2015. Convenția astfel încheiată, însoțită de o anexă (întocmită de R.E.P. SRL) a fost prezentată martorului E.G., administratorul de drept al societății, pentru a fi semnată. Societatea sa nu a preluat niciodată astfel de bunuri.

În fața Curții, fără a justifica în mod rezonabil revenirea asupra declarațiilor (invocând presupuse presiuni ale procurorului, faptul că nu a citit declarația), martorul a acreditat ideea că a avut relații comerciale cu R.E.P. SRL, că a achiziționat marmură, posibil și jacuzzi de la această societate, toate sumele fiind achitate de societatea sa. Mai mult, deși controla în fapt societatea, aspect necontestat, susține că nu știe nimic despre încheierea vreunei convenții de custodie.

După cum s-a arătat, există o imposibilitate obiectivă ca societatea controlată de martor să fi dobândit bunuri de natura celor menționate în anexă, câtă vreme acestea au fost integral folosite la amenajarea locuinței inculpatului M.A., astfel că susținerile sale din fața instanței de apel sunt nesincere.

Martora B.M. a arătat că nu au fost predate materiale de către R.E.P. SRL către E.M. SRL. Își aduse aminte că s-a diutat ca materialele să fie comercializate din depozitul în care se aflau, deoarece E.M. SRL nu avea spații de depozitare. Revine în fața instanței de fond și arată că nu știe dacă bunurile au fost preluate fizic.

E.G. a declarat că a semnat o convenție care avea și o anexă, însă E.M. SRL nu a primit materiale de la R.E.P. SRL. În faza de judecată și-a justificat afirmația, precizând că lucra în curtea societății și nu aveau spațiu de depozitare.

Așadar singura declarație care se coroborează cu restul mijloacelor de probă administrate în cauză este declarația martorului M.V. din faza de urmărire penală, rezultând dincolo de orice îndoială rezonabilă că R.E.P. SRL nu a predat niciun bun dintre cele menționate în anexă către E.M. SRL. De altfel, în fața tribunalului C.M. a declarat chiar că martorul M.V. a venit la el și i-a spus că a avut o diuție cu inculpatul M.A. în sensul că societatea acestuia să preia niște materiale care s-ar afla montate la locuința inculpatului M. El doar a tăiat facturi, fără să predea bunurile, deoarece acestea nu au existat.

În fața instanței de apel ambii inculpați au formulat apărări care nici măcar nu se coroborează între ele. Astfel, inculpatul M.A. a susținut că toate produsele erau depozitate în sediul R.E.P. SRL nefinalizat, iar societatea martorului E avea un depozit mai mare în (..) (aspect care nu rezultă din nicio probă). Pe de altă parte, inculpatul C.M. a insistat în fața instanței de apel că toate bunurile erau depozitate pe o platformă în curtea societății și că atunci când a diutat cu E i s-a spus să mai multe societăți sunt interesate de achiziționarea acelor materiale, materiale pe care le-a predat. Așadar, inculpatul a revenit asupra declarațiilor date în fața tribunalului fără vreo justificare, singurele care se coroborează cu restul probelor administrate pe acest aspect.

În consecință, Curtea va înlătura apărările inculpaților și va constata că, într-adevăr, convenția de custodie a fost una fictivă, menită să justifice lipsurile din gestiunea R.E.P. SRL a bunurilor care au fost folosite în interesul personal al inculpatului M.A..

Cum pe stoc R.E.P. SRL nu avea bunurile respective, este evident că facturile întocmite de inculpatul C.M. (aspect recunoscut de inculpat), în relația cu E.M. SRL nu reflectă operațiuni reale, fiind falsificate cu ocazia întocmirii lor (43 facturi fiale – (..) – vol...).

Procurorul a identificat alte facturi fiale, emise de R.E.P. SRL către alte societăți comerciale, în care sunt cuprinse bunuri de aceeași natură cu cele menționate în facturile emise către E.M. SRL (care au servit amenajării locuinței inculpatului M.A. și care, în consecință, nu se aflau pe stoc).

În cursul urmăririi penale a fost audiat martorul C.A. acesta fiind administrator al M.C SRL și M.S.M (la care era administrator tatăl martorului). Acesta a arătat că la un moment dat C.M. i-a propus să îi vândă mai multe materiale de construcție, sens în care i-a solicitat datele societăților. Ulterior a aflat că a fost dat în judecată de R.E.P. SRL întrucât nu a efectuat plata facturilor. Fiindu-i prezentate facturile în cauză, martorul a arătat că sunt aceleași care au făcut obiectul litigiului înregistrat pe rolul Judecătoriei C; nu s-a înțeles niciodată cu C.M. să primească aceste bunuri și nici nu le-a primit. I-a pus la dispoziție ștampila societăților inculpatului C.M., astfel explicându-se aplicarea ștampilelor pe anexele la facturi.

În fața tribunalului a revenit fără vreo justificare asupra declarațiilor inițiale, susținând că de fapt inculpatul C.M. i-ar fi vândut niște materiale de construcție prin 2011/2012 (facturile fiind din 2013). Totuși martorul arată că nu a auzit de bunurile de materialele despre care i-a spus procurorul cu ocazia audierii. Nu a achitat contravaloarea niciunei facturi.

Curtea observă că, asemenea situației E.M. SRL, și în cazul celor două societăți menționate au fost emise facturi de către R.E.P. SRL facturi fiale cuprinzând bunuri pe care societatea nu le avea pe stoc (M.C, 5 facturi, 123, 124, 126, 127 și 128; M.S.M, 26 facturi, 118, 120, 129, 132, 134, 136, 138-140, 142, 143, 145-147, 149, 150, 152, 153, 155, 156, 158-163). Aceeași este situația și în cazul M.E SRL, în cele două facturi cu nr.164 și 165 menționându-se că R.E.P. SRL a vândut „saună koko”.

Prin urmare, cele 76 de facturi fiale menționate de procuror în rechizitoriu sunt false. Nu puțină relevanță are faptul că acestea sunt consecutive, emise între 15.01.2013 – 09.05.2013, nefiind făcută dovada că a fost încasată de societate vreo sumă de bani în contul acestora, ceea ce întărește concluzia instanței de apel. Analiza tribunalului a fost superficială în legătură cu cele 33 facturi care nu au fost luate în considerare, în condițiile în care majoritatea cuprindeau anexe în care erau menționate bunuri precum cele care au fost destinate amenajării locuinței inculpatului M.A. și care ar fi fost achiziționate de la aceleași societăți la care se referă actul de acuzare; or, după cum s-a arătat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, singurele relații avute de R.E.P. SRL cu aceste societăți comerciale au avut la bază proiectul de amenajare a locuinței inculpatului M.A..

În privința reținerii unor declarații administrate în faza de urmărire penală și înlăturarea unor declarații date în faza de judecată, se impun a fi făcute câteva precizări. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că potrivit art. 6 par.1 din Convenție mijloacele de probă trebuie, în principiu, să fie administrate în fața acuzatului, în ședință publică în vederea unei dezbatere contradictorii. Cu toate acestea, Curtea a apreciat că autoritățile judiciare pot găsi justificat să se folosească de declarațiile date de către un martor în timpul fazei de instrucție preparatorii (urmărirea penală), cu condiția ca ele să fie coroborate cu alte mijloace de probă (*Cauza Vaquero Hernandez și alții c. Spaniei, hotărârea din data de 2 noiembrie 2010*).

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat într-o hotărâre pronunțată împotriva României (*Cauza Andrei Iulian Roșca c. României, hotărârea din data de 3 mai 2011*) că nu este afectată echitatea procedurii dacă instanțele naționale au înlăturat într-o manieră motivată declarațiile prin care unii martori au revenit asupra depozițiilor anterioare.

Instanța supremă s-a pronunțat de asemenea asupra acestei probleme de drept, statuând că instanța poate înlătura unele probe, total sau parțial, sub condiția motivării acestei înlăturări. Printre motivele de înlăturare a unor probe/mijloace de probă este și cel referitor la existența unor contradicții între declarațiile aceleiași persoane, prin revenirea fără o justificare temeinică, rezonabilă, asupra celor declarate anterior. În continuare, instanța supremă a observat că instanța europeană nu poate reține „in abstracto” că declarațiile unui martor audiat în ședință publică, sub Pare de jurământ, ar trebui întotdeauna să prevaleze în fața altei declarații date de același martor în cursul procesului penal, această apreciere fiind tot în sarcina instanțelor interne (*I.C.C.J., Secția Penală, decizia penală nr. 1229 din 29 martie 2011*).

Aprecieri teoretice cu privire la legea penală mai favorabilă:

În privința legii penale mai favorabile, se constată că în cazul inculpatului M.A. instanța de fond a creat o lex terția, deoarece deși a dispus o condamnare în temeiul noului Cod penal pentru infracțiunea de luare de mită, tratamentul concursului de infracțiuni a fost aplicat în temeiul vechiului Cod penal.

Într-adevăr, art.254 C.pen. 1969 prevedea un maxim special mai mare, de 12 ani închisoare, dar care în concret ar fi de 6 ani în cazul inculpatului M.A. (ca urmare a cauzei de reducere a pedepsei prev. de art.19 din Legea nr.682/2002). În cazul infracțiunii de spălare pedeapsa prevăzută de lege este începând cu 01.02.2014 de la 3 ani închisoare la 10 ani închisoare (5 ani închisoare). La data comiterii faptelor limitele erau de la 3 la 12 ani închisoare, fiind așadar incidente dispozițiile legii penale mai favorabile. În fine, după cum se va vedea, pentru infracțiunea de fals în declarații (față de care nu a intervenit preriptia răspunderii penale, pentru argumentele ce vor fi arătate) maximul special al pedepsei este același conform ambelor Coduri penale – 2 ani închisoare.

Cum tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni este evident mai favorabil conform vechiului Cod penal (faptele deduse judecării fiind concurente cu alte două infracțiuni pentru care inculpatului i s-au aplicat pedepse de 5 ani închisoare și 2 ani și 6 luni închisoare), care nu prevedea un spor obligatoriu de pedeapsă, chiar luând în considerare pedeapsa de 6 ani închisoare pentru luare de mită și 6 ani pentru spălarea banilor (în varianta anterioară datei de 01.02.2014), este evident că legea veche este mai favorabilă.

În cazul inculpatului C.M., pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de dare de mită conform legii vechi este de la 6 luni la 5 ani (și, astfel cum se va vedea, este incidentă preriptia răspunderii penale conform Codului penal 1969, inculpatul solicitând în himb continuarea procesului penal și achitarea), limite mai reduse decât cele conform noului Cod penal – de la 2 la 7 ani închisoare. Pentru falsul în înrisuri sub semnătură privată legea veche este mai favorabilă (infracțiune pentru care nu a intervenit preriptia răspunderii penale), pedeapsa fiind de la 3 luni la 2 ani sau amendă (spre deosebire de noul Cod penal – de la 6 luni la 3 ani închisoare sau amendă). În cazul spălării banilor limitele sunt aplicabile considerentele expuse anterior în cazul inculpatului M.A.; cum inculpatul a fost trimis în judecată și pentru alte două infracțiuni, concurente cu spălarea banilor, iar tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni este mai favorabil conform Codului penal 1969, și pentru spălarea banilor va fi mai favorabilă legea veche, în varianta anterioară modificării operate în 01.02.2014 (aplicarea globală a legii penale mai favorabile).

Și în cazul inculpatului C.M. tribunalul a dispus condamnarea pentru infracțiunea de dare de mită conform noului Cod penal, dar a făcut tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni potrivit art.34 A.1 lit.b C.pen. 1969.

Cum în cazul ambilor inculpați s-a constatat că sunt aplicabile dispozițiile art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, în varianta anterioară datei de 01.02.2014, nu pot fi reținute solicitările procurorului de a face aplicarea art.49 din Legea nr.129/2019 din 11 iulie 2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării

terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (al cărei conținut este identic cu art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, în varianta ulterioară datei de 01.02.2014.)

Având la bază situația de fapt astfel cum a fost reținută și precizările anterioare privind legea penală mai favorabilă, **Curtea va răspunde în continuare motivelor de apel.**

1. Solicitățile inculpaților de a se dispune încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii precripției răspunderii penale pentru infracțiunile pentru care au fost condamnați de prima instanță (luare de mită, spălarea banilor, respectiv dare de mită și spălarea banilor) – art.16 A.1 lit.f C.proc.pen.; gresita dispunere de către instanța de fond a unor soluții de încetare a procesului penal întemeiate pe dispozițiile art.16 A.1 lit.f C.proc.pen. ca urmare a intervenirii precripției pentru infracțiunile de fals în declarații și fals în înrisuri sub semnătură privată.

Sub un prim aspect, ambii inculpați au susținut prin motivele de apel că, având în vedere Decizia nr.297/2018 a Curții Constituționale a României, nu mai există instituția întreruperii cursului precripției răspunderii penale și, aplicând legea nouă, termenul de precripție generală (8 ani) s-ar fi împlinit deja. În opinia apelanților – intimați – inculpați, decizia în cauză este una simplă, nu interpretativă.

Prin urmare, analiza se rezumă la efectele deciziei menționate.

Potrivit art.155 A.1 și 2 C.pen., cursul precripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, iar după fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de precripție. Conform art.154 A.4 C.pen., termenele prevăzute la art.154, dacă au fost depășite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni.

Prin decizia nr. a Curții Constituționale a României s-a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului precripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză” este neconstituțională.

Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor (art.147 A.4).

Legea fundamentală consacră, pe de o parte, efectul *erga omnes* a deciziilor Curții Constituționale a României, garantul supremației Constituției, în sensul că subiectele de drept și autoritățile publice, inclusiv instanțele de judecată, trebuie să se supună celor statuate de Curte.

Totodată, ca expresie a obligativității deciziilor Curții, după publicarea acestora în Monitorul Oficial al României, pe durata termenului de 45 de zile, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept, Parlamentul (în cazul legilor) sau Guvernul (în privința ordonanțelor de urgență) având posibilitatea ca în acest interval de timp să pună de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

După expirarea celor 45 de zile, dacă Parlamentul sau Guvernul nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, dispozițiile din legile în vigoare își încetează efectele juridice, ceea ce face ca norma în cauză să dispară din dreptul pozitiv, sancțiune ce reprezintă tocmai expresia supremației legii fundamentale și care echivalează cu abrogarea.

Contrar susținerilor inculpaților, Curtea Constituțională a României nu a declarat neconstituțional art.155 A.1 C.pen., ci doar soluția legislativă conform căreia întreruperea operează prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză. Așadar, instituția întreruperii termenului de precripție este încă în vigoare.

În considerentele deciziei, Curtea a arătat că întreruperea cursului termenului de precripție a răspunderii penale devine eficientă, producându-și efectele, într-o manieră completă, doar în condițiile existenței unor pârghii legale de încunoștințare a persoanei în cauză cu privire la începerea unui nou termen de precripție. Or o astfel de procedură de aducere la cunoștință poate consta tocmai în comunicarea acelor acte efectuate în cauză, ce au ca efect curgerea unui nou termen de precripție a răspunderii penale (par.24).

Se impune a fi garantat caracterul previzibil al efectelor dispozițiilor art.155 A.1 C.pen. asupra persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, inclusiv prin asigurarea posibilității acesteia de a cunoaște aspectul intervenirii întreruperii cursului precripției răspunderii penale și al începerii cursului unui nou termen de precripție. De altfel, data efectuării unui act de

procedură ce produce efectul anterior menționat este și data de la care începe să curgă și poate fi calculat noul termen de precripție. A accepta soluția contrară înseamnă a crea, cu ocazia efectuării unor acte procedurale care nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului și care au ca efect întreruperea cursului precripției răspunderii penale, pentru persoana în cauză o stare de incertitudine perpetuă, dată de imposibilitatea unei aprecieri rezonabile a intervalului de timp în care poate fi trasă la răspundere penală pentru faptele comise, incertitudine ce poate dura până la împlinirea termenului precripției speciale, prevăzut la art.155 A.4 C.pen. (par.28)

S-a mai arătat că prevederile art.155 A.1 din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma „oricărui act de procedură” din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului precripției și al începerii unui nou termen de precripție a răspunderii sale penale (par.31).

Curtea de apel reține că puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care acesta se sprijină. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art.147 A.4 din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

Văzând așadar dispozitivul deciziei nr. /a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României nr. /, dar și considerentele acesteia, este evident că instanța de contencios constituțional a pronunțat o decizie interpretativă, deoarece a stabilit că nu orice act de procedură întrerupe termenul de precripție, ci doar un act de procedură care trebuie comunicat suspectului și inculpatului, deoarece numai astfel acesta este în măsură să cunoască aspectul întreruperii cursului precripției.

Prin decizia nr., Curtea a stabilit că, „indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare”.

Prin urmare, susținerile inculpaților în sensul că în speță nu ar fi vorba de o decizie interpretativă sunt nefondate, deoarece, pe de-o parte, fac abstracție de considerentele deciziei, care însoțe dispozitivul acesteia, iar pe de altă parte, este evident că efectul suspensiv nu operează asupra „sintagmelor”, ci asupra unor dispozițiilor legale. Altfel spus, una ar fi fost constatarea neconstituționalității art.155 A.1 C.pen., cu totul alta fiind situația în care se declară neconstituțională soluția legislativă conform căreia întreruperea operează prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.

Referitor la momentul de la care începe să curgă termenul de precripție în cazul infracțiunilor de luare și dare de mită, astfel cum au fost reținute de procuror, în cauză nu s-a reținut forma continuată, reținându-se practic o unitate naturală colectivă de infracțiune (o singură acțiune infracțională, mai multe acte de executare), mai ales că elementele materiale a celor două infracțiuni cuprind mai multe variante normative alternative. În consecință, cum procurorul reține că în cauză inculpatul C.M. i-a dat bunuri și sume de bani cu titlu de mită inculpatului M.A., până în luna martie 2012, pe care acesta din urmă le-a primit, rezultă că și termenul de precripție a început să curgă începând cu luna martie 2012.

În cauză nu este aplicabilă decizia nr. a Înalte Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii invocată de inculpați, deoarece aceasta se referă la infracțiunile ce constau într-o singură acțiune sau inacțiune și a căror latură obiectivă implică producerea unei pagube/realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp. Or, după cum s-a arătat, elementele materiale în cazul infracțiunii de luare/dare de mită sunt alternative – existând așadar mai multe acțiuni ale inculpaților, inclusiv în martie 2012.

Ținând seama de datele comiterii faptelor, astfel cum au fost reținute de procuror în rechizitoriu și de instanța de fond în hotărâre, în cazul infracțiunilor de dare și luare de mită termenele de precripție au început să curgă în martie 2012 (mai exact 26.03.2012 – ultima acțiune).

Conform art.122 A.1 lit.c C.proc.pen. 1969 termenul general de precripție este de 10 ani pentru infracțiunea de luare de mită, termen care nici până în prezent nu s-a împlinit. Conform

legii noi – art.154 A.1 lit.c C.pen. termenul general de prescripție este de 8 ani, dat este evident că au existat întreruperi (acte de procedură care au fost comunicate inculpatului), astfel că devin incidente dispozițiile art.155 A.5 C.pen. 2009 – astfel că fapta s-ar prerie în 25.03.2028 (termenele prevăzute la art.154, dacă au fost depășite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni).

În cazul infracțiunii de dare de mită, cum pedeapsa prevăzută de noul Cod penal este mai mare de 5 ani, sunt aplicabile considerentele anterioare expuse în cazul calcului termenul de prescripție pentru luarea de mită.

În schimb, conform Codului penal 1969 termenul de prescripție s-a împlinit. Astfel, termenul general de prescripție conform art.122 A.1 lit.d C.pen. este în cauză de 5 ani (pedeapsa prevăzută de lege fiind de la 6 luni la 5 ani închisoare). Deși termenul a început să curgă la 26.03.2012, au existat în mod evident întreruperi, respectiv acte care să fie comunicare inculpatului (rechizitoriu fiind emis în 07.07.2016). La data comiterii faptei, erau în vigoare prevederile art.124 C.pen. 1969 – prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art.122 C.pen. este depășit cu încă jumătate.

Începând cu 22.04.2012, ulterior așadar datei la care se reține că a fost comisă fapta, a fost modificat art.124 C.pen. 1969, în sensul majorării termenului special al prescripției răspunderii penale („este depășit cu încă o dată”).

Prin decizia 1.092/18.12.2012 Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 124 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.

În consecință, termenul special de prescripție este de 7 ani și 6 luni, iar în cauză acesta s-a împlinit la data de 25.09.2019. Inculpatul, invocând subsidiaritatea acestui motiv de apel, a solicitat implicit continuarea procesului penal, urmărind să obțină o achitare (apărări ce vor fi analizate după epuizarea acestui motiv de apel).

Oricum, instanța de apel va reține că sunt fondate criticile inculpatului C.M. sub aspectul soluției de condamnare dispuse de instanța de fond.

În legătură cu infracțiunile de spălare a banilor, comise în opinia parchetului în cursul anului 2013, Curtea reține că termenul general de prescripție conform art.122 A.1 lit.b C.pen. 1969 de 10 ani nu s-a împlinit (maximul special al pedepsei închisorii în varianta anterioară datei de 01.02.2014 fiind de 12 ani). Potrivit legii noi termenul general de prescripție este de 8 ani (art.154 A.1 lit.c C.pen. 2009), dar existând în mod evident întreruperi ale acestui termen, devin incidente dispozițiile privind prescripția specială a răspunderii penale, termenul urmând să se îplinească în anul 2029 (termenul de 8 ani și „încă o dată”, adică .. ani).

Ajunghând și la criticile parchetului, instanța de apel reține că tribunalul a făcut o greșită aplicare a legii, dispunând o soluție nelegală cu privire la infracțiunile de fals în declarații și fals în înrisuri sub semnătură privată, invocând decizia nr.21/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și care, în esență, nu face altceva decât să facă trimitere la decizia nr.(..) a Curții Constituționale a României și care este aplicabilă și în materia prescripției răspunderii penale în cazul infracțiunilor comise anterior datei de 01.02.2014 (data intrării în vigoare a noului Cod penal).

Prin decizia nr.265/6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial nr.(..), Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art.5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. În considerentele deciziei, Curtea Constituțională a reținut că, în caz de tranziție, judecătorul este ținut de aplicarea legii penale mai favorabile, în ansamblu, fapt justificat prin aceea că nu trebuie să ignore viziunea fie preponderent represivă, așa cum este cazul Codului penal din 1969, fie preponderent preventivă, așa cum este cazul actualului Cod penal. Soluția se impune pentru că nu poate fi încălcată finalitatea urmărită de legiuitor cu ocazia adoptării fiecărui cod în parte, deoarece nu întâmplător cele două coduri, deși fiecare cu o concepție unitară proprie, au viziuni diferite asupra modului în care sunt apărute valorile sociale de către legea penală.

Prin urmare, nu s-ar putea raporta instanța la limitele de pedeapsă din legea nouă spre exemplu și la termenul de prescripție din legea veche sau invers.

Văzând limitele de pedeapsă prevăzute pentru cele două infracțiuni (de la 3 luni la 2 ani sau amenda potrivit art.290 C.pen. 1969, de la 3 luni la 2 ani sau amenda, potrivit art.292 C.pen. 1969, respectiv de la 6 luni la 3 ani conform art.321 C.pen. 2009, de la 6 luni la 2 ani închisoare potrivit art.326 C.pen. 2009), reiese că potrivit ambelor legi termenul general de prescripție este de 5 ani (art.122 A.1 lit.d C.pen. 1969, art.154 A.1 lit.d C.pen. 2009). În consecință, și termenul special prev. de art.124 C.pen. 1969 (faptele fiind comise la 30.04.2013 – falsul în declarații și la 09.05.2013 – data epuizării infracțiunii continuate, ținând seama de data ultimei facturi, toate anterior datei de 22.04.2012) și art.155A.4 C.pen. 2009 este același, respectiv 10 ani.

În consecință, contrar soluției dispuse de tribunal, în cauză nu a intervenit prescripție răspunderii penale, în condițiile în care termenul special de prescripție ar urma să se împlinească în 29.04.2023, respectiv 08.05.2023 (ținând seama de data epuizării infracțiunii continuate).

Criticile parchetului sunt prin urmare fondate.

2. Motivul de apel referitor la incidența principiului ne bis in idem – inculpatul M.A..

Potrivit art.6 C.proc.pen., nicio persoană nu poate fi judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică.

Principiul *ne bis in idem* reprezintă expresia efectului negativ al autorității de lucru judecat, împiedicând aducerea din nou spre rezolvare a unui proces penal în care s-a adoptat o soluție definitivă. Principiul în diuție nu reprezintă o simplă regulă de procedură, ci un drept fundamental al cetățenilor, fiind consacrat în art.4 al Protocolului nr.7 la Convenția europeană a drepturilor omului care, în lumina dispozițiilor art.11 și 20 din Constituția României, fac parte din blocul de constituționalitate al statului român.

Astfel, conform art.4 din Protocolul nr.7 la Convenția europeană a drepturilor omului, nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit de către jurisdicțiile aceluiasi stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Rațiunea acestui principiu este aceea de a interzice reluarea procesului penal ce a fost finalizat printr-o hotărâre definitivă, fiind inadmisibil ca persoana achitată/condamnata să trăiască cu temerea că un nou proces ar putea fi declanșat împotriva sa pentru aceleași fapte. În același timp, reprezintă un corolar al securității raporturilor juridice și al legalității, componentă a dreptului la un proces echitabil (art.6 din Convenția europeană a drepturilor omului, art.8 C.proc.pen.), sporind încrederea cetățenilor în actul de justiție prin garantarea autorității hotărârii penale definitive .

Din textul legal rezultă condițiile pentru reținerea autorității de lucru judecat:

- existența unei hotărâri penale definitive;
- noul proces să se îndrepte împotriva aceleiași persoane;
- să privească fapte identice ori care sunt în mod substanțial aceleași (condiție astfel formulată ca urmare a reflectării în dreptul intern a jurisprudenței Curții europene a drepturilor omului în materie, astfel cum se va dezvolta în cele ce urmează).

În cauză, independent de considerarea ordonanței din 26.02.2020 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție ca circumscriind-se noțiunii de hotărâre penală definitivă, luând în considerare și jurisprudența C.J.U.E. în materie, faptele pentru care inculpatul M.A. a fost cercetat în respectivul dosar (constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art.367 A.1, 2, 3, și 6 C.proc.pen. cu aplicarea art.5 A.1 C.pen., abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit în formă continuată prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 A.1 C.pen., cu aplicarea art.309 C.pen., art.35 A.1 C.pen. și art.5 A.1 C.pen., fals intelectual în formă continuată prev. de art.289 C.pen. 1969 cu aplicarea art.41 A.2 C.pen. 1969 și art.5 A.1 C.pen. 2009) nu sunt identice și nici măcar similare cu cele deduse judecății în prezenta cauză.

În cauza respectivă M.A. a avut calitatea de suspect, dosarul vizând activitatea Primăriei C.J în emiterea de adrese sau alte documente ce au legătură cu stabilirea dreptului de proprietate sau translatarea dreptului de proprietate a unor imobile – terenuri de pe raza unității administrativ-teritoriale CJ, jud. Ilfov, perioada pretins infracțională fiind 2007-2011. Ca situație de fapt s-a reținut că M.A., alături de alte persoane, a constituit un grup infracțional organizat ce avea ca op dobândirea și valorificarea unor terenuri aflate în proprietatea C.J. În acest op, în calitatea sa de

primat, a eliberat mai multe adeverințe prin care se atesta în fals că anumite terenuri ce se aflau deja înrîse în titluri de proprietate sunt situate în altă tarla și parcelă (unde valoarea este mult superioară), adeverințe ce au fost eliberate unei persoane apropiate și care ulterior, cu ajutorul unui notar public, se ocupa de înstrăinarea acelor terenuri

În consecință, cum faptele deduse judecății din prezenta cauză au fost pe larg derise anterior și sunt fundamental diferite de cele care au făcut obiectul dosarului nr., se constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a constata incidența principiului ne bis in idem, criticile apelantului – intimat – inculpat fiind vădit nefondate.

3. Motivele de apel ale inculpaților vizând soluțiile de condamnare dispuse pentru infracțiunile de luare/dare de mită și spălarea banilor; consecințe asupra apelurilor persoanelor interesate M.A., M.A și C.G; soluțiile ce se impune a fi dispuse cu privire la infracțiunile de fals în declarații și fals în înrîsuri sub semnătură privată ca urmare a constatării, în apelul parchetului, a nelegalității soluției de încetare a procesului penal ca urmare a intervenirii preriptiei răspunderii penale.

Potrivit art.254 A.1 C.pen. 1969 (identificat ca fiind lege penală mai favorabilă), fapta funcționarului public care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în opul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în opul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi – infracțiunea de luare de mită.

Corelativ, promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și în opurile arătate în art.254, se pedepse cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani – infracțiunea de dare de mită.

Termenul „op” folosit de legiuitor nu avea legătură cu latura subiectivă a celor două infracțiuni, ci face parte din condiția atașată laturii obiective, indicând finalitatea demersului infracțional din punct de vedere obiectiv. Altfel spus, indiferent de cel care are inițiativa comiterii celor două infracțiuni (mituitul – funcționarul public sau mituitorul), pretindere, primirea, acceptarea promisiunii (în cazul luării de mită), promisiunea, oferirea sau dare de bani sau alte foloase (în cazul dării de mită) trebuie să aibă ca finalitate îndeplinirea, neîndeplinirea ori întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului, ori îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

Prin urmare, subiectul activ ale infracțiunii de dare de mită urmărește, fie din proprie inițiativă, fie ca urmare a condiționării funcționarului public, subiect activ al infracțiunii de luare de mită, ca acesta din urmă să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu în modalitatea care îi este mai favorabilă mituitorului (să îndeplinească, să nu îndeplinească ori să întârzie îndeplinirea unui act privitor la atribuțiile sale de serviciu, să facă un act contrar acestor îndatoriri). În himbul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu în modalitatea dorită de mituitor, mituitul urmărește obținerea unor sume de bani/foloase care nu i se cuvin sau chiar la obține.

În cauza de față, faptele de dare/luare de mită, astfel cum sunt derise de procuror la secțiunea „în drept”, derise preluată și de tribunal, s-ar încadra în dispozițiile menționate, însă atât procurorul, cât și prima instanță au făcut abstracție de o împrejurare esențială, în ciuda faptului că au reținut existența acesteia.

Astfel, la prima vedere inculpatul C.M., în calitate de reprezentant al R.E.P. SRL, care avea în derulare mai multe contracte cu P CJ, i-a remis inculpatului M.A., primarul localității, funcționar public, sumă totală de **3.139.266,28 lei (contravaloare materiale de construire, bunuri mobile, plată H.D.C) din conturile societății la care inculpatul C.M. era administrator**, pentru ca acesta din urmă să-și îndeplinească atribuțiilor de serviciu în legătură cu derularea respectivelor contracte (să le semneze, să aprobe efectuarea plăților, etc.).

Rechizitoriul începe însă cu o frază care contrazice întreaga construcție juridică menționată: „inculpatul M.A. a fost persoana care a hotărât înființarea societății R.E.P. SRL și a dictat comportamentul economic al acesteia încă de la înființare prin intermediul inculpatului C.M. și până la ridicarea dreptului de administrare odată cu deschiderea procedurii insolvenței, inclusiv în cursul anului 2012 când inculpatul M.A. a fost arestat preventiv în dosarul nr.... al Direcției Naționale Anticorupție.”

După cum s-a arătat pe larg anterior atunci când Curtea a analizat situația de fapt, reținută în mare parte la fel și de tribunal, nu există niciun dubiu că inculpatul M.A. era administratorul de fapt al R.E.P. SRL, că a înființat această societate cu ajutorul inculpatului C.M. (care a fost desemnat administrator de drept și reprezenta societatea în relații cu terții) și martorului D.D., opul fiind ca această societate să câștige contracte cu P.C.J., acolo unde inculpatul M.A. era primar. Ulterior, din sumele primite din conturile Primăriei C.J., inculpatul M.A., în calitate sa de persoană care „dicta” comportamentul economic al societății, a decis destinația sumelor de bani, context în care, cu ajutorul administratorului de drept, martorul C.M., a hotărât ca R.E.P. SRL să încheie contracte cu diverse societăți care furnizau servicii/materiale de construcție/obiecte de mobilier, bunuri și servicii plătite de societate și care au fost destinate utilității/amenajării locuinței sale din jud. Ilfov, fără ca R.E.P. SRL să primească contravaloarea serviciilor/bunurilor de la inculpatul M.A.. În plus, inculpatul C.M. este prietenul din copilărie al inculpatului M.A., reprezenta doar interfața societății în relațiile cu terții, chestiuni care reies cu evidență din ansamblul probator administrat în cauză.

Dacă s-ar accepta teza săvârșirii unor infracțiuni de corupție, de dare și luare de mită, pe baza celor expuse anterior, s-ar ajunge într-adevăr la concluzia că inculpatul M.A., administrator de fapt al R.E.P. SRL, cel care dicta comportamentul economic al societății, i-a oferit și dat (eventual chiar prin intermediul inculpatului C.M. – care nu avea putere de decizie în cadrul societății), bunuri/servicii/sume de bani în cuantum total de 3.139.266,28 lei inculpatului M.A., funcționar public, primar al C.J., pentru ca acesta din urmă să își îndeplinească atribuțiile de serviciu în raport cu relațiile comerciale dintre C.J. și R.E.P. SRL (aprobarea/achitarea sumelor aferente celor 8 contracte subsecvente). Absurditatea ipotezei este evidentă, criticile inculpaților sub acest aspect fiind fondate.

Plecând de la considerațiile teoretice menționate anterior, este evident că inculpatul M.A. își îndeplinea atribuțiile de serviciu în legătură cu cele 8 contracte subsecvente nu pentru că inculpatul C.M. i-a oferit/dat bunuri/sume de bani/servicii, ci pentru că el personal era interesat ca sumele de bani să ajungă din conturile Primăriei C.J. în conturile societății și să le poată utiliza după bunul plac (inclusiv în modalitatea reținută în cadrul situației de fapt).

Un argument în plus că îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către inculpatul M.A. nu era condiționată de plata de către R.E.P. SRL a furnizorilor de servicii/materiale de construcție/mobilă și alte bunuri destinate amenajării/utilării locuinței sale este acela că, deși inculpatul a fost arestat preventiv într-un alt dosar începând cu 20.12.2011, s-au efectuat plăți și după această dată: către E.L.P. suma de 41.998,18 lei; către F.R. suma de 3.834,35 lei.

În consecință, nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunilor de luare de mită prev. de art.254 A.1 C.pen. 1969 și dare de mită prev. de art.255 A.1 C.pen. 1969, ambele cu reținerea art.6 din Legea nr.78/2000, astfel că solicitățile inculpaților de achitare în temeiul art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. (fapta nu este prevăzută de legea penală) sunt întemeiate. Nu pot fi reținute însă temeiurile de achitare invocate de inculpatul C.M. (fapta nu există, nu a fost comisă cu vinovăția prevăzute de lege penală, nu există probe că o persoană a comis infracțiunea), având în vedere că o faptă a fost săvârșită în realitatea obiectivă, iar persoanele care au comis acțiunile prevăzute în norma de incriminare au fost identificate.

În opinia instanței de apel procurorul și prima instanță s-au axat în mod greșit pe remiterea/primirea banilor/bunurilor, deși ar fi trebuit să cerceteze dacă funcționarul (C.M. de această dată – administratorul societății) și-a însușit bunuri/sume de bani din patrimoniul R.E.P. SRL pentru altul (inculpatul M.A.). Or, însușirea este o acțiune diferită și anterioară remiterii, respectiv primirii (elemente materiale reținute în sarcina inculpaților).

Deși „însușirea” este descrisă în actul de sesizare, limitele investiției instanței de către procuror fac imposibilă o eventuală schimbare a încadrării juridice în sensul reținerii infracțiunii de delapidare în sarcina inculpatului C.M. sau a instigării/complicității la delapidare în cazul inculpatului M.A., o astfel de soluție echivalând cu o nouă acuzație față de care nu s-au parcurs toate etapele procesuale obligatorii, dar și cu o translată a obiectului probațiunii generată de subiectul activ calificat al infracțiunilor (transformarea inculpatului M.A. în subiect activ necircumstanțiat, transformarea inculpatului C.M. în subiect activ calificat – funcționar privat, administrator al R.E.P. SRL). Or, conform art.371 C.proc.pen. judecata se mărginește la faptele și

la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, iar acțiunile concrete pentru care inculpații au fost trimiși în judecată și față de care au formulat apărări sunt diferite de cele care reprezintă elementele materiale ale infracțiunii de delapidare.

Trebuie făcută precizarea că inculpatul C.M. a fost chiar condamnat pentru infracțiunea de delapidare la o pedeapsă de 2 ani închisoare, constatându-se că a retras din conturile societății suma totală de 1.207.154,68 lei, în perioada 2011-2015, sumă pe care ar fi folosit-o în interes personal, astfel cum s-a arătat anterior.

Referitor la infracțiunile de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, procurorul reține că bunurile/banii transferate/transferati sau a căror adevărată proveniență a fost disimulată de inculpați provin din săvârșirea infracțiunilor de dare/luare de mită. Cum pentru infracțiunile predicat se vor dispune soluții de achitare conform art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen., respectarea limitelor investiției impune aceeași soluție (art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen.) și cu privire la infracțiunile de spălare a banilor (chiar având în vedere autonomia acestei infracțiuni în raport cu infracțiunea predicat), câtă vreme suma de 3.139.266,28 lei (contravaloare servicii, materiale de construcție și bunuri, sume de bani) nu a fost obținută de inculpatul M.A. ca urmare a comiterii unor infracțiuni de corupție.

De altfel, după cum s-a arătat anterior, nu este exclus ca actul de vânzare-cumpărare încheiat de inculpatul M.A. cu părinții săi să fi avut ca op sustragerea de la o eventuală urmărire a imobilului (așadar nu pentru a aunde/disimula adevărata proveniență a bunurilor/materialelor care au fost destinate utilității/amenajării imobilului, cum susține procurorul), iar încheierea convenției din 16.04.2013 de către inculpatul C.M. nu putea avea ca op disimularea adevăratei naturi infracționale a sumei de 7.400 lei (câtă vreme această sumă nici nu este menționată în anexa la convenție). Referitor la convenția din 15.05.2013 aceasta pare mai degrabă o probă preconstituită pentru a justifica lipsa bunurilor din gestiunea societății.

Ca efect al soluțiilor dispuse, în apelul inculpaților, se impune înlăturarea dispozițiilor privind confiarea specială de la ambii a sumelor de bani date/primate în opinia parchetului și a tribunalului cu titlu de mită (prima instanță invocând art.118 A.1 lit.e C.pen. 1969, deși dispune condamnări conform noului Cod penal). De altfel, după cum deja s-a antamat în încheierea din 18.03.2021, nici nu era posibilă confiarea aceleiași sume de bani atât de la mituit, cât și de la mituitor, chiar acceptând că faptele s-ar circumscrie elementelor constitutive ale infracțiunilor de dare/luare de mită.

În aceste condiții, motivele de apel ale parchetului privind aplicarea/durata pedepselor complementare în cazul celor doi inculpați rămân fără obiect.

În hîmb, apelul persoanei interesate C.G trebuie admis (fiind înlăturată dispoziția privind confiarea specială de la soțul său a sumei de 3.525.342,47 lei, prin încheierea din 18.03.2021 fiind ridicată măsura sechestrului asigurator luată prin ordonanța din 07.07.2016 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - criticile persoanei interesate).

În privința infracțiunii de fals în declarații, reținute în sarcina inculpatului M.A., Curtea observă că acuzarea susține că inculpatul M.A. a declarat în fals în fața notarului public faptul că a primit prețul integral al vânzării.

Or, după cum s-a arătat cu ocazia analizării probatoriului administrat, se regăsesc extrase de cont și chitanțe de ridicare numerar, însumate acestea fiind în cuantum de 150.000 euro, adică exact prețul vânzării. Aceste înscrisuri au fost prezentate notarului public cu ocazia încheierii contractului de vânzare-cumpărare și, chiar dacă pe chitanțele respective nu se menționează opul retragerii (unele fiind retrase din contul personal al mamei sale de inculpatul M.A., altele fiind retrase chiar de mama sa), chiar în cuprinsul actului părțile le-a dat sumelor de bani ridicate relevanța specifică de preț al contractului de vânzare-cumpărare.

În consecință declarația dată în fața notarului de inculpatul M.A. nu este necorespunzătoare adevărului.

Pe de altă parte, nu se înțelege de ce doar inculpatul a fost trimis în judecată dacă procurorul a plecat de la premisa că nu s-a primit suma de bani (și implicit nici nu s-a dat), câtă vreme și soția sa a declarat în fața notarului că a primit prețul, iar mama sa, cumpărătoarea, a

declarat că a plătit prețul. Evident, este posibil ca între părți să existe un act secret în care să se menționeze că nu s-a înstrăinat nimic și, implicit, nu s-a plătit nici prețul, mai ales că inculpatul s-a comportat în continuare ca un adevărat proprietar, iar justificările pentru efectuarea tranzacției sunt mai degrabă exterioare voinței juridice a părților unui contract având această natură, însă simulația este permisă de Codul civil (art.1.289 și urm. C.civ.), sancțiunea fiind de regulă inopozabilitatea față de terți a actului secret, cu distincțiile prevăzute de lege.

În condițiile în care, ținând seama de limitele investiției instanței, nu se poate aprecia că simulația ar fi avut un caracter ilicit (presupunând că a existat o simulație), nu este îndeplinită oricum condiția producerii unor consecințe juridice (altele decât cele premise de dispozițiile art.1.289 și urm. C.civ.) la care se referă art.292 C.pen. 1969.

În consecință, deși inculpatul a dat o declarație în fața notarului public vizavi de primirea prețului, aceasta nu este necorespunzătoare adevărului, astfel că se impune achitarea inculpatului și pentru această infracțiune în temeiul art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen.

Ca efect al tuturor soluțiilor dispuse se impune admiterea apelului persoanelor interesate M.A. și M.A și sub aspectul înlăturării dispozițiilor art.404 A.4 lit.g C.proc.pen. raportat la art.256 C.proc.pen. privind restabilirea situației anterioare privind imobilul situat în , jud. Ilfov și desființării contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.726/30.04.2013 al B.N.A.P. „T.C. și I.R.”. Totodată, în apelurile aceluiași persoane interesate și ale inculpatului M.A. măsurile asigurătorii luate asupra imobilului ce a făcut obiectul contractului anterior menționat și asupra celorlalte imobile aparținând inculpatului M.A. (ordonanța procurorului din 07.07.2016) vor fi ridicate.

De asemenea, sunt fondate și criticile inculpatului C.M. în legătură cu restabilirea situației anterioare în legătură cu imobilul teren în valoare de 69.159 mp situat în extravilanul C.J, tarlăua (..), jud. Ilfov, nr. cadastral (..), înris în cartea funciară nr.(..) și desființarea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.(..) de B.N.P. R.I.D. (după cum se poate observa, imobilul a fost achiziționat de soții E.P anterior datei la care procurorul susține că s-au comis faptele deduse judecății). Presupunând că instanța de fond a fost în eroare și că de fapt a dorit restabilirea situației anterioare în raport cu actul juridic din 16.04.2013, nici măcar o asemenea soluție nu ar fi putut fi dispusă în condițiile în care, pe de-o parte, s-a pronunțat o soluție de achitare cu privire la infracțiunea de spălare a banilor, iar pe de altă parte este vorba de un antecontract de vânzare-cumpărare, din probele administrate rezultând că R.E.P. SRL nu a achitat vreo sumă de bani cu titlu de avans (inculpatul E.P recunoscând că nu a primit avansul din preț).

În hîmb, în apelul parchetului, văzând situația de fapt reținută de Curte, se impune o soluție de condamnare cu privire la infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată în formă continuată comisă de inculpatul C.M. – dincolo de orice îndoială rezonabilă fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat (art.396 A.2 C.proc.pen.).

În drept, fapta inculpatului C.M. care, în perioada 15.01.2013 – 09.05.2013, a falsificat un număr total de 76 facturi fiale (43 facturi fiale (..); 2 facturi fiale – (..) prin alterarea lor din punct de vedere intelectual, inserând în formularele tipizate fapte și împrejurări necorespunzătoare adevărului, respectiv că a înstrăinat bunuri achiziționate de R.E.P. SRL de la T.M, DE.L, C.C, E.P către E.M., M.C SRL, M.S.M SRL și M.E SRL, înrisuri sub semnătură privată pe care le-a folosit ulterior, introducându-le în contabilitate, în vederea producerii unor consecințe juridice, respectiv a justifica lipsa din gestiunea societății a bunurilor menționate în facturile fiale (în condițiile în care toate aceste bunuri au fost livrate la locuința inculpatului M.A., fiind folosite pentru amenajarea/utilarea acesteia), întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înrisuri sub semnătură privată prev. de art.290 A.1 C.pen., cu reținerea art.5 A.1 C.pen. 2009.

Legea veche este mai favorabilă și din perspectiva modalităților de individualizare a executării pedepsei (fiind mai favorabilă oricum din perspectiva limitelor de pedeapsă și ținând seama de argumentele prezentate anterior), opțiunea fiind conform ambelor legi suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Or, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere – Codul penal 1969 este mai favorabilă decât suspendarea executării sub supraveghere – Codul penal 2009, în condițiile în care inculpatul nu este obligat să desfășoare o activitate neremunerată în folosul comunității și, la împlinirea termenului de încercare este reabilitat de drept dacă nu a mai săvârșit o altă infracțiune și dacă nu a încălcat cu rea-credință măsurile de supraveghere ; în

himb, în cazul suspendării executării sub supraveghere conform Codului penal 2009 la împlinirea termenului de supraveghere pedeapsa se consideră executată, din acest moment începând să curgă termenul de reabilitare de drept comun.

Situația premisă este îndeplinită în cauză: există o stare de fapt reală, respectiv că toate bunurile/serviciile achiziționate de la societățile comerciale de R.E.P. SRL, la care inculpatul era administrator, au fost folosite pentru amenajarea/utilarea imobilului aparținând inculpatului M.A., prin falsificarea facturilor fiale inculpatul C.M. încercând probarea situației contrare, false, respectiv că bunurile au fost în stocul societății.

Elementul material al laturii obiective este reprezentat de acțiunea inculpatului de alterare a celor 76 de facturi fiale din punct de vedere intelectual, în sensul inserării în cuprinsul acestora a unor împrejurări necorespunzătoare adevărului. Deși art.290 C.pen. 1969 se referă la contrafacerea rierii și subrierii sau alterarea înrisului sub semnătură privată în orice mod, practica judiciară a fost constantă în a aprecia că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii și atunci când înrisul sub semnătură privată este plăsmuit din perspectiva faptelor/imprejurărilor pe care le constată.

Prin acțiunile sale inculpatul a pus în pericol relațiile sociale privind încrederea care trebuie să existe în înrisurile sub semnătură privată producătoare de consecințe juridice (urmarea imediată), legătura de cauzalitate rezultând din materialitatea faptei.

Pentru întregirea elementului material în cazul infracțiunii trebuie ca înrisul sub semnătură privată falsificat să fie folosit de autorul falsului și să fie apt să genereze consecințe juridice (cerințe esențiale). Or, facturile fiale menționate sunt înrisuri sub semnătură privată câtă vreme nu emană de la o unitate din cele prevăzute la art.145 C.pen. 1969, fiind folosite de inculpat din moment ce, în calitate de administrator al R.E.P. SRL le-a introdus în contabilitate, de esența facturilor fiale fiind producerea unor consecințe juridice.

Din punct de vedere subiectiv inculpatul a acționat cu intenție directă (având în vedere și mobilul expus) – art.19 A.1 pct.1 lit.a C.pen. 1969 – a prevăzut rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte.

În privința **individualizării judecătorești a pedepsei**, Curtea se va raporta la criteriile legale prev. de art.72 C.pen. 1969.

Astfel, limitele de pedeapsă pentru infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată sunt de la 3 luni la 2 ani închisoare sau amendă. În concret, starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de legea penală a fost una sporită, în condițiile în care inculpatul a ales să plăsmuiești facturi fiale (așadar documente contabile), inserând în cuprinsul acestora sume foarte mari de bani, pe care societatea niciodată nu le-a încasat (din moment ce nici nu a livrat produsele respective), totul pentru a justifica lipsa bunurilor, de o valoare extrem de mare, din gestiunea societății.

Referitor la persoana inculpatului instanța de apel reține că acesta are 53 de ani, este căsătorit, nu are antecedente penale, pe parcursul procesului penal adoptând o conduită nesincă, apărările sale, oricum contradictorii, fiind contrazise de toate celelalte probe administrate în prezenta cauză.

De aceea, luând în considerare gravitatea concretă a infracțiunii și pericolozitatea infractorului, Curtea se va orienta către pedeapsa închisorii, într-un quantum suficient și necesar pentru ca inculpatul să conștientizeze consecințele faptelor sale, astfel încât pe viitor să nu mai comită alte infracțiuni și să manifeste respect față de valorile sociale ocrotite de legea penală. Totodată, pedeapsa aplicată trebuie să asigure și funcția de contrângere la care se referă art.52 A.1 C.pen. 1969.

Prin urmare, instanța de apel îl va condamna pe inculpat la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, orientată așadar spre maximul special prevăzut de lege, pentru infracțiunea de fals în înrisuri sub semnătură privată prev. de art.290 A.1 C.pen. 1969 cu reținerea art.5 A.1 C.pen. 2009, în favoarea inculpatului reținându-se totuși că administratorul de fapt al societății a fost inculpatul M.A..

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, având în vedere că pedeapsa aplicată inculpatului nu depășește 4 ani închisoare (1 an și 6 luni închisoare în speță), iar aceasta nu a mai fost condamnat, ținând seama de vârsta acestuia (53 de ani), de faptul că are o pregătire

profesională care i-a permis să obțină venituri în mod licit în trecut, instanța de apel consideră că opul și funcțiile pedepsei pot fi atinse fără privarea de libertate a acestuia.

Curtea apreciază că pronunțarea prezentei condamnări constituie un avertisment suficient ce îl va determina pe inculpat să nu mai săvârșea infracțiuni și să conștientizeze gravitatea faptei comise, cu atât mai mult cu cât se va afla pentru o perioadă sub un control strict al autorităților menit să garanteze că acesta va respecta valorile sociale ocrotite de normele penale. Așadar, opul și funcțiile pedepsei pot fi atinse doar prin această modalitate de executare – suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În consecință, în baza art.86¹ C.pen. 1969 instanța va suspenda executarea pedepsei sub supraveghere pe un termen de încercare de 4 ani, calculat conform art.86² A.1 și 2 C.pen. 1969.

În baza art.86³ A.1 C.pen. 1969 pe durata termenului de încercare condamnatul va trebui să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de probațiune Ilfov;
- b) să anunțe, în prealabil, orice himbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice himbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.404 A.2 C.proc.pen. Curtea va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ A.1 și 2 C.pen. 1969 referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare, ori în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a măsurilor de supraveghere prevăzute de lege.

Din durata pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare, în baza art.422 teza finală C.proc.pen. raportat la art.88 C.pen. 1969 și art.399 A.9 C.proc.pen., Curtea va alege reținerea din 14/15.06.2016 (o zi), precum și arestul preventiv și arestul la domiciliu de la 16.06.2016 la 20.12.2016 inclusiv, criticile parchetului și ale inculpatului C.M. aduse sentinței primei instanțe fiind întemeiate și din această perspectivă.

Cum instanța a constatat că cele 76 facturi fiale sunt false, se impune desființarea totală a acestora în temeiul art.25 A.3 C.proc.pen.

În himb, cum inculpatul nu a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înrisuri sub semnătură privată vizavi de convenția de custodie din 15.05.2013, iar pentru infracțiunea de spălare a banilor (în legătură cu care s-a solicitat desființarea) s-a dispus o soluție de achitare conform art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen., nu se poate dispune desființarea acesteia, dispoziția tribunalului urmând a fi înlăturată.

Aprecieri asupra privării de libertate în cazul ambilor inculpați:

Inculpatul M.A. a fost privat de libertate în prezenta cauză în perioada 14.06.2016, ora 20:40 – 15.06.2016, ora 20:40 (în baza ordonanței de reținere emisă de procuror), respectiv de la 16.06.2016 la 12.10.2017, în baza mandatului de arestare preventivă. În perioada 15.07.2016 – 12.10.2017, privarea de libertate în baza mandatului de arestare preventivă s-a suprapus peste privarea de libertate în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.(..) emis de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală.

În consecință, doar perioada 14.06.2016 ora 20:40 – 15.06.2016, ora 20:40, respectiv 16.06.2016 – 15.07.2016 ar putea fi avută în vedere în analiza caracterului legal/nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal, ținând seama de soluțiile dispuse prin prezenta (în perioada 15.07.2016 – 12.10.2017 inculpatul fiind privat de libertate în temeiul unei condamnări).

Potrivit dispozițiilor art.539 A.2 C.proc.pen., privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investite cu judecarea cauzei.

Prin decizia nr.15/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.946 din 29 noiembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate. Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că hotărârea penală definitivă de achitare nu poate conferi, implicit, caracter nelegal măsurii privative de libertate (paragraful 43).

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, interpretând dispozițiile art.5 paragraful 1 din Convenție, a stabilit că faptele care dau naștere la bănuiele care justifică arestarea persoanei în cauză nu trebuie să fie de același nivel ca acelea necesare pentru justificarea unei condamnări sau chiar pentru a fundamenta o anumită acuzație; acestea au a fi probate în faza ulterioară a urmăririi penale angajate împotriva persoanei reținute. Absența inculpării sau a trimiterii în judecată a acestei persoane nu presupune, în mod necesar, că o privare de libertate pentru existența unor bănuiele legitime de săvârșire a unei infracțiuni nu ar fi conformă opului dispozițiilor art.5 paragraful 1 lit.c; existența acestui op trebuie privită independent de realizarea lui, pentru că textul citat nu impune ca poliția sau autoritatea care dispune arestarea să fi adunat probe suficiente pentru a formula o acuzație completă, sau în momentul arestării, sau pe timpul reținerii provizorii, care este limitată în timp (Murray contra Regatului Unit, 28.10.1994).

Curtea reține că pentru a se ajunge la soluțiile de achitare întemeiate pe dispozițiile art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. a fost administrat un probatoriu amplu pe parcursul cercetării judecătorești, iar inculpatul a declarat inițial, cu ocazia audierii de către procuror, că nu are nicio legătură cu înființarea R.E.P. SRL și că nu o controla, ceea ce ar fi susținut acuzațiile parchetului. Abia în faza de judecată, spre finalul cercetării judecătorești, ambii inculpați au dat noi declarații. În aceste condiții, deși inexistența unui caz de împiedicare a exercitării în continuare a acțiunii penale este o condiție prev. de art.202 A.2 C.proc.pen. pentru luarea/prelungirea/menținerea oricărei măsuri preventive, nu se poate susține că la momentul incipient al urmăririi penale incidența cazului prev. de art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. rezulta cu evidență din materialul probator și că privarea de libertate ar fi fost nelegală. În plus, instanțele care s-au pronunțat asupra măsurii arestării preventive au analizat implicit legalitatea acesteia.

Prin decizia nr.136/2021 din 3 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.539 C.proc.pen., publicată în Monitorul Oficial nr.494 din 12 mai 2021 s-a stabilit că soluția legislativă din cuprinsul art.539 C.proc.pen. care exclude dreptul la repararea pagubei în cazul privării de libertate dispuse în cursul procesului penal soluționat prin clasare, conform art.16 A.1 lit.a - d din Codul de procedură penală, sau achitare este neconstituțională, făcându-se distincție între privarea legală/nelegală de libertate și privarea „nedreaptă” de libertate.

Aceleași argumente sunt valabile și în cazul inculpatului C.M., cu mențiunea că oricum perioada în care a fost supus măsurilor preventive privative de libertate s-a scăzut din pedeapsa la care a fost condamnat prin prezenta.

Ținând seama de soluțiile dispuse în cauză, va fi reformată sentința primei instanțe și sub aspectul cheltuielilor judiciare: în baza art.274 A.1 C.proc.pen. va obliga inculpatul C.M. la plata către stat a sumelor de 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare (100 lei urmărire penală, 400 lei faza de judecată), restul cheltuielilor judiciare, corespunzătoare soluțiilor de achitare, rămânând în sarcina statului conform art.275 A.3 C.proc.pen.

Față de toate aceste considerente, în baza art.421 A.1 pct.2 lit.a C.proc.pen. Curtea ***va admite apelurile declarate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, apelanții – intimați – inculpați M.A. și C.M. și apelantele – persoane interesate M.A., M.A și C.G împotriva sentinței penale nr. (..)/06.03.2019 pronunțate de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr.(..).***

Va desființa în integralitate sentința penală apelată și, rejudecând:

Va constata că legea penală mai favorabilă inculpaților este legea veche (Codul penal 1969, Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, în varianta anterioară datei de 01.02.2014).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. îl ***va achita pe inculpatul M.A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art.254 A.1 C.pen. 1969 raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, deoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).***

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. îl ***va achita pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din***

Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. îl va achita pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații prev. de art.292 C.pen. 1969, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

Va constata că inculpatul M.A. a fost privat de libertate în prezenta cauză în perioada 14.06.2016, ora 20:40 – 15.06.2016, ora 20:40, respectiv de la 16.06.2016 la 12.10.2017, în perioada 15.07.2016 – 12.10.2017 privarea de libertate în baza mandatului de arestare preventivă suprapunându-se peste privarea de libertate în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.(..) emis de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală.

Va înlătura dispozițiile sentinței apelate privind confiarea specială și restabilirea situației anterioare, precum și cele care contravin soluțiilor dispuse.

În baza art.404 A.4 lit.c C.proc.pen. va ridica măsura asigurătorie instituită prin ordonanța nr.(..) din 07.07.2016 asupra următoarelor bunuri imobile:

- imobil situat în (...), format din teren intravilan cu o suprafață de 5.2 mp, nr. cadastral (..) și construcția edificată pe acest teren cu destinație locuință unifamilială (S + P + IE + M) împrejmuită și utilitățile cu nr. -C1, intabulat în cartea funciara a C.J (valoare apreciată de notar 274.042,15 euro);

- teren în suprafață de 9.332 mp situat în (...), achiziționat în baza contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr.(..) la B.N.P. M.V. (valoare contract imobil 254.904 lei (echivalent euro 57.540)).

- teren în suprafața de 1.834 mp și construcție de 59 mp, situate în C.J, str. Odăi, nr.70, județ Ilfov, cu nr. , înris în cartea funciara nr., achiziționat în baza contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr. la B.P.N. M.V. (valoare contract 141.000 lei, echivalent în euro 31.828).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen., art.18 C.proc.pen., îl va achita pe inculpatul C.M. pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. de art.255 A.1 C.pen. 1969 raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, deoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. îl va achita pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.2 C.proc.pen. raportat la art.290 C.pen. 1969, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 îl va condamna pe inculpatul C.M. la pedeapsa de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înrisuri sub semnătură privată.

În baza art.86¹ C.pen. 1969 va suspenda executarea pedepsei închisorii sub supraveghere pe un termen de încercare de 4 ani, calculat conform art.86² A.1 și 2 C.pen. 1969.

În baza art.86³ A.1 C.pen. 1969 pe durata termenului de încercare condamnatul va trebui să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de probațiune Ilfov;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.404 A.2 C.proc.pen. va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ A.1 și 2 C.pen. 1969 referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare, ori în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a măsurilor de supraveghere prevăzute de lege.

În baza art.422 teza finală C.proc.pen. raportat la art.88 C.pen. 1969 și art.399 A.9 C.proc.pen. va ădea din durata pedepsei reținerea din 14/15.06.2016 (o zi), precum și arestul preventiv și arestul la domiciliu de la 16.06.2016 la 20.12.2016 inclusiv.

În baza art.25 A.3 C.proc.pen. va desființa în totalitate 76 facturi fiale emise de R.E.P. SRL (43 facturi fiale către E.M. SRL: (..); 2 facturi fiale către M.E SRL: (..)), aflate în copie în vol. d.u.p. și în original în arhiva lichidatorului R.E.P. SRL.

Va înlătura dispozițiile sentinței apelate privind confiarea specială, restabilirea situației anterioare și anularea convenției de custodie din 15.05.2013, precum și cele care contravin soluțiilor dispuse.

Va constata că prin încheierea din 18.03.2021 a Curții de Apel București – Secția I Penală, definitivă prin decizia a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, a fost ridicat sechestrul asigurător în privința bunurilor imobile aparținând inculpatului C.M. și persoanei interesate C.G.

În baza art.274 A.1 și 275 A.3 C.proc.pen. va obliga inculpatul C.M. la plata către stat a sumei de 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate în fond (100 lei urmărire penală, 400 lei faza de judecată), restul cheltuielilor judiciare, corespunzătoare soluțiilor de achitare, rămânând în sarcina statului.

În baza art.421 A.1 pct.1 lit.b C.proc.pen. va respinge ca nefondate apelurile declarate de persoanele interesate R.E.P. SRL, E.C SRL și D D împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art.275 A.2, 3 și 4 C.proc.pen. va obliga fiecare apelantă – persoană interesată căreia i s-a repins apelul la plata către stat a sumei de 400 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, restul cheltuielilor judiciare avansate în celelalte apeluri rămânând în sarcina statului.

În baza art.275 A.6 C.proc.pen. va dispune avansarea din fondurile Ministerului Justiției a onorariului parțial convenit avocatului din oficiu în cuantum de 250 lei, cheltuieli care vor rămâne în sarcina statului.

DISPOZITIV:

I. În baza art.421 A.1 pct.2 lit.a C.proc.pen admite apelurile declarate de PICCJ-DNA, apelanții – intimați – inculpați M.A. și C.M. și apelantele – persoane interesate M.A., M.A și C.G împotriva sentinței penale nr.(..)/06.03.2019 pronunțate de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr.(..).

Desființează în integralitate sentința penală apelată și, rejudecând:

Constată că legea penală mai favorabilă inculpaților este legea veche (Codul penal 1969, Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, în varianta anterioară datei de 01.02.2014).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. achită pe inculpatul M.A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art.254 A.1 C.pen. 1969 raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, deoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. achită pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. achită pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații prev. de art.292 C.pen. 1969, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

Constată că inculpatul M.A. a fost privat de libertate în prezenta cauză în perioada 14.06.2016, ora 20:40 – 15.06.2016, ora 20:40, respectiv de la 16.06.2016 la 12.10.2017, în perioada 15.07.2016 – 12.10.2017 privarea de libertate în baza mandatului de arestare preventivă suprapunându-se peste privarea de libertate în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.(..) emis de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală.

Înlătură dispozițiile sentinței apelate privind confiarea specială și restabilirea situației anterioare, precum și cele care contravin soluțiilor dispuse.

În baza art.404 A.4 lit.c C.proc.pen. ridică măsura asigurătorie instituită prin ordonanța nr. (...) din 07.07.2016 asupra următoarelor bunuri imobile:

- imobil situat în , parcelele, județ Ilfov, cu nr. , format din teren intravilan cu o suprafață de 5.2 mp, nr. și construcția edificată pe acest teren cu destinație locuința unifamilială (S + P + IE + M) împrejmuire și utilități cu nr. -C1, intabulat în cartea funciara (..) a C.J (valoare apreciată de notat 274.042,15 euro);

- teren în suprafață de 9.332 mp situat în (..), achiziționat în baza contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr.(..) la B.N.P. M.V. (valoare contract imobil 254.904 lei (echivalent euro 57.540).

- teren în suprafață de 1.834 mp și construcție de 59 mp, situate în C.J, str. Odăi, nr.70, județ Ilfov, cu nr. , înris în cartea funciară nr., achiziționat în baza contractului de vânzare/cumpărare autentificat sub nr. la B.P.N. M.V. (valoare contract 141.000 lei, echivalent în euro 31.828).

În baza art.396 A.5 C.proc.pen. raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen., art.18 C.proc.pen., achită pe inculpatul **C.M.** pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. de art.255 A.1 C.pen. 1969 raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, deoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.5 raportat la art.16 A.1 lit.b teza I C.proc.pen. achită pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prev. de art.29 A.1 lit.a și b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 (fapta nu este prevăzută de legea penală).

În baza art.396 A.2 C.proc.pen. raportat la art.290 C.pen. 1969, cu aplicarea art.5 A.1 C.pen. 2009 condamnă pe inculpatul **C.M.** la **pedeapsa de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înrisuri sub semnătură privată.

În baza art.86¹ C.pen. 1969 suspendă executarea pedepsei închisorii sub supraveghere pe un termen de încercare de 4 ani, calculat conform art.86² A.1 și 2 C.pen. 1969.

În baza art.86³ A.1 C.pen. 1969 pe durata termenului de încercare condamnatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de probațiune Ilfov;
- b) să anunțe, în prealabil, orice himbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice himbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.404 A.2 C.proc.pen. atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ A.1 și 2 C.pen. 1969 referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare, ori în cazul neîndeplinirii cu reacredință a măsurilor de supraveghere prevăzute de lege.

În baza art.422 teza finală C.proc.pen. raportat la art.88 C.pen. 1969 și art.399 A.9 C.proc.pen., ade din durata pedepsei reținerea din 14/15.06.2016 (o zi), precum și arestul preventiv și arestul la domiciliu de la 16.06.2016 la 20.12.2016 inclusiv.

În baza art.25 A.3 C.proc.pen. desființează în totalitate 76 facturi fiale emise de R.E.P. SRL (...), aflate în copie în vol. d.u.p. și în original în arhiva lichidatorului R.E.P. SRL.

Înlătură dispozițiile sentinței apelate privind confiarea specială, restabilirea situației anterioare și anularea convenției de custodie din 15.05.2013, precum și cele care contravin soluțiilor dispuse.

Constată că prin încheierea din ... a Curții de Apel București – Secția I Penală, definitivă prin decizia a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, a fost ridicat sechestrul asigurător în privința bunurilor imobile aparținând inculpatului C.M. și persoanei interesate C.G.

În baza art.274 A.1 și 275 A.3 C.proc.pen. obligă inculpatul C.M. la plata către stat a sumei de 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate în fond (100 lei urmărire penală, 400 lei faza de judecată), restul cheltuielilor judiciare, corespunzătoare soluțiilor de achitare, rămânând în sarcina statului.

II. În baza art.421 A.1 pct.1 lit.b C.proc.pen. respinge ca nefondate apelurile declarate de persoanele interesate **R.E.P. SRL**, **E.C SRL** și **D D** împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art.275 A.2, 3 și 4 C.proc.pen. obligă fiecare apelantă – persoană interesată căreia i s-a repins apelul la plata către stat a sumei de 400 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, restul cheltuielilor judiciare avansate în celelalte apeluri rămânând în sarcina statului.

În baza art.275 A.6 C.proc.pen. dispune avansarea din fondurile Ministerului Justiției a onorariului parțial convenit avocatului din oficiu în cuantum de 250 lei, cheltuieli care rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 25.05.2021.